

Startside>Pengekrav>Europæisk betalingspåkrav

Europæisk betalingspåkrav

Den europæiske betalingspåkravsprocedure er en forenklet procedure for grænseoverskridende pengekrav, der er ubestridt af skyldneren, og som er baseret på formularer.

Der er til det europæiske betalingspåkrav udarbejdet standardformularer, som findes på alle sprog [her](#). Dette link indeholder også yderligere oplysninger om, hvilke domstole der kan udstede et europæisk betalingspåkrav, samt oplysninger om, hvor anmodningsformularerne skal sendes til.

Proceduren indledes ved at udfylde formular A med samtlige oplysninger om parterne og om kravets art og beløb. Retten behandler anmodningen, og hvis formularen er udfyldt korrekt, udsteder den inden 30 dage et europæisk betalingspåkrav.

Derefter påser retten, at det europæiske betalingspåkrav forkyndes for skyldneren. Vedkommende kan enten betale kravets beløb eller bestride det. Skyldneren har 30 dage til at gøre indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav. Gøres der indsigelse, kan sagen alt efter fordringshaverens beslutning enten overgå til de almindelige civile retter, hvor den vil blive behandlet efter national lov, eller blive behandlet i overensstemmelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure eller opgivet.

Hvis skyldneren ikke gør indsigelse, kan det europæiske betalingspåkrav fuldbyrdes automatisk. En kopi af det europæiske betalingspåkrav, og om nødvendigt en oversættelse heraf, skal sendes til fuldbyrdelsesmyndighederne i den medlemsstat, hvor det skal fuldbyrdes. Fuldbyrdselsen finder sted i overensstemmelse med de nationale regler og procedurer i den medlemsstat, hvor det europæiske betalingspåkrav fuldbyrdes. Nærmere oplysninger om fuldbyrdelsen findes i det [relevante afsnit](#).

Relevant link

[Practice Guide for the application of the Regulation on the European Order for Payment](#) (5809 Kb)

[Europæisk betalingspåkrav – medlemsstaternes meddelelser og et redskab til at søge efter kompetente retter/myndigheder](#)

Vælg det relevante lands flag for at få detaljerede nationale oplysninger.

Sidste opdatering: 18/01/2019

Denne side vedligeholdes af Europa-Kommissionen. Oplysningerne på denne side afspejler ikke nødvendigvis Europa-Kommissionens officielle holdning. Kommissionen påtager sig intet ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Der henvises til den juridiske meddelelse, for så vidt angår de regler om ophavsret, der gælder for EU-websiderne.

Betalingspåbudsprocedurer - Belgien

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

I Belgien findes der en "forenklet procedure for betalingspåkrav". Denne forenklede procedure, der er omhandlet i artikel 1338-1344 i retsplejeloven, gør det muligt at opnå betaling af mindre beløb i specifikke tilfælde.

Lovgivningen om den forenklede procedure for betalingspåkrav findes på [webstedet](#) for den føderale offentlige retstjeneste:

Klik på "Législation belge – Législation consolidée et index législatif" (belgisk lovgivning – konsolideret lovgivning og lovgivningsmæssigt indeks) (i den nederste venstre del af siden).

Klik på "Législation belge" (belgisk lovgivning).

Vælg "CODE JUDICIAIRE" (retsplejeloven) i rubrikken "Nature juridique" (juridisk område).

Skriv "664" i rubrikken "Mot(s)" (søgeord).

Klik på "Recherche" (søg) og derefter på "Liste".

Klik på "Détail" (detaljer).

Find "Chapitre XV" (kapitel XV).

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Proceduren finder kun anvendelse på pengekrav.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Artikel 1338 i retsplejeloven fastsætter, at kun krav om betaling af påvist gæld i form af et pengebeløb, som ikke må overstige 1 860 EUR, kan behandles under denne procedure.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Det er ganske frivilligt, om man ønsker at anvende den forenklede procedure for betalingspåkrav.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Nej. Artikel 1344 i retsplejeloven bestemmer, at reglerne for den forenklede procedure for betalingspåkrav kun gælder, hvis skyldneren har bopæl eller opholdssted i Belgien.

1.2 Den kompetente domstol

Denne procedure kan indbringes for fredsdommeren, så længe fordringen henhører under dennes kompetence (vedrørende fredsdommerens kompetence: se "Kompetence - Belgien"). Bestemmelserne kan ligeledes finde anvendelse på ethvert krav, som henhører under handelsdomstolens og politidomstolens kompetence, i forbindelse med tvister omhandlet i retsplejelovens artikel 1338.

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Der findes ingen formularer, som skal bruges i denne procedure. Loven indeholder imidlertid flere betingelser vedrørende de oplysninger, der skal fremgå af betalingspåkravet og den begæring, ved hvilken kravet indgives til retten.

Inden begæringen indgives til retten, skal fordringshaveren fremsætte et betalingspåkrav for skyldneren. Denne forpligtelse er fastsat i retsplejelovens artikel 1339. Betalingspåkravet kan enten forkyndes for skyldneren ved stævningsmand eller sendes med posten som anbefalet brev med kvittering for modtagelsen. Artikel 1339 angiver endvidere de oplysninger, som betalingspåkravet skal indeholde. Det drejer sig om:

gengivelse af artiklerne i retsplejelovens kapitel om den forenklede procedure for betalingspåkrav

krav om, at beløbet betales senest 14 dage efter brevets afsendelse eller forkyndelsen

det krævede beløb

angivelse af den ret, der vil behandle kravet, hvis ikke skyldneren betaler.

Senest 14 dage efter udløbet af den frist på 14 dage, der er fastsat i påkravet, indgives kravet til retten ved begæring i to eksemplarer. I retsplejelovens artikel 1340 angives de oplysninger, begæringen skal indeholde:

angivelse af dag, måned og år

efternavn, fornavn, stilling og adresse på den, der indgiver begæringen, samt i givet fald dennes repræsentanters efternavn, fornavn, adresse og titel
kravets genstand og en præcis angivelse af det påkrævede beløb med udspecificering af fordringens forskellige elementer samt grundlaget for denne udpegelse af den ret, der skal behandle sagen

partens advokats underskrift.

Hvis den begærende part finder det hensigtsmæssigt, kan vedkommende også angive grundene til, at denne modsætter sig, at skyldneren ydes henstand.

Begæringen vedlægges:

en fotokopi af den skrivelse, der tjener som grundlag for kravet

en genpart eller kopi af det anbefalede brev vedlagt kvitteringen for modtagelsen eller originalen af brevet vedlagt et bevis for, at modtagelsen blev afvist, eller for, at brevet ikke blev afhentet på posthuset, og dokumentation for, at skyldneren er indskrevet i folkeregistret på den anførte adresse.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

En af de oplysninger, der er påkrævet i begæringen, er advokatens underskrift. Derudover fastsættes det i retsplejelovens artikel 1342, at en kopi af kendelsen sendes ved almindeligt brev til den begærende parts advokat. Det er kun disse to lovbestemmelser, der gør det obligatorisk at have en advokat.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Begæringen skal være tilstrækkeligt detaljeret. I retsplejelovens artikel 1340, stk. 1, nr. 3, fastsættes det således, at begæringen skal omfatte kravets genstand og en præcis angivelse af det påkrævede beløb med udspecificering af fordringens forskellige elementer samt grundlaget for denne.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Ja. Ifølge artikel 1338 skal skyldneren dokumentere fordringen på skrift. Dokumentet skal ikke nødvendigvis udgøre en anerkendelse af gælden.

1.4 Afvisning af begæringen

Inden for 14 dage efter begæringens indgivelse vil dommeren antage eller forkaste begæringen ved kendelse afsagt på et lukket retsmøde. Dommeren kan bevilge henstand eller tage begæringen delvist til følge (artikel 1342 i retsplejeloven). Dommeren har nemlig oplysninger om gældens forskellige bestanddele og kan afvise nogle af disse. Han kan således tage hensyn til eventuelle betalinger, der måtte være foretaget i mellemtiden. Han kan afvise kravet i sin helhed, hvis ikke de fastsatte betingelser er opfyldt (jf. artikel 1338-1344 i retsplejeloven).

Når dommeren tager begæringen helt eller delvist til følge, får kendelsen retsvirkning som en udeblivelsesdom.

Fordringshaveren skal få dommerens kendelse forkyndt for skyldneren.

Artikel 1343, stk. 2, i retsplejeloven fastsætter, at dokumentet til forkyndelse af denne kendelse skal indeholde:

en kopi af begæringen

angivelse af den frist, inden for hvilken skyldneren kan gøre indsigelse

angivelse af den ret, for hvem en sådan indsigelse skal rejses, samt den måde, dette skal gøres på.

Forkyndelsesdokumentet skal endvidere underrette skyldneren om, at han, hvis ikke han kærer kendelsen inden for den fastsatte frist, kan blive tvunget til at betale de påkrævede beløb ved alle retsmidler.

Hvis ikke skyldneren gør indsigelse eller kærer kendelsen inden for den fastsatte frist, bliver kendelsen endelig.

1.5 Klageadgang

Fordringshavers klageadgang

Fordringshaverens klagemuligheder fremgår af artikel 1343, stk. 4, i retsplejeloven. Fordringshaveren har ikke nogen egentlig mulighed for at klage, når dommeren afviser begæringen eller kun tager den delvist til følge. Han kan dog fremsætte sit krav på ny ved almindelige retsmidler (og altså ikke ved den forenkede procedure). Hvis kravet tages delvist til følge, og fordringshaveren alligevel vil fremsætte sit krav på ny ved almindelige retsmidler, må vedkommende ikke allerede have forkyndt kendelsen for skyldneren.

Skyldners indsigelse eller kæring

Skyldneren kan anfægte kendelsen på to måder: enten ved at kære kendelsen eller ved at gøre indsigelse (dommerens kendelse har retsvirkninger som en udeblivelsesdom, hvis den helt eller delvist tager fordringshaverens begæring til følge – jf. artikel 1343, stk. 4, i retsplejeloven). I begge tilfælde er klagefristen en måned fra forkyndelsen af dommen (jf. artikel 1048 og 1051 i retsplejeloven). Disse frister forlænges, når en af parterne ikke har opholdssted, bopæl eller valgt adresse i Belgien.

I dette tilfælde gælder de almindelige retsregler vedrørende indsigelse og kæring, dog med en enkelt undtagelse, som fremgår af artikel 1343, stk. 3, andet afsnit, i retsplejeloven: Som en undtagelse til artikel 1047 (som kræver fogedens mellemkomst) kan der gøres indsigelse ved indgivelse af en begæring til justitskontoret i lige så mange eksemplarer, som der er parter og advokater. Justitssekretæren forkynder indsigelsen for fordringshaveren og dennes advokat ved et anbefalet brev fra retten med kvittering for modtagelsen.

Begæringen (ved indsigelse) skal indeholde:

angivelse af dag, måned og år

efternavn, fornavn, stilling og adresse på den part, der gør indsigelse

efternavn, fornavn og adresse på fordringshaveren og angivelse af navnet på dennes advokat

udfaldet af den anfægtede kendelse

de anbringender, der gøres gældende af den part, som gør indsigelse.

Justitssekretæren indkalder parterne til et af dommeren berammet retsmøde.

1.6 Indsigelse

Belgisk lovgivning omfatter ikke som sådan en indsigelseserklæring.

Skyldneren kan indgive oplysninger til fredsdommeren, hvilket dog ikke ændrer på, at der afsiges en udeblivelsesdom.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Som nævnt ovenfor findes der ikke nogen indsigelseserklæring. Uanset om skyldneren forsvare sig eller ej, går den forenkede procedure sin gang.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Se svaret på spørgsmål 1.7.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Sidste opdatering: 24/10/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Bulgarien

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Retsplejelovens kapitel XXXVIII, "Betalingspåkravsprocedure", (den bulgarske statstidende nr. 59 af 20.7.2007, ikrafttrædelsesdato 1.3.2008, som ændret ved SG nr. 42/2009, og senest ændret ved SG nr. 13/2017) foreskriver en forenklet procedure, hvorved fordringshaver kan inddrive sit krav, når det er usandsynligt, at skyldneren vil bestride kravet.

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Fordringshaver kan anmode om et betalingspåkrav for følgende krav:

pengekrav eller krav på fungible ting, hvor kravet henhører under distriktsrettens kompetence (*Rayonen sad*)

overdragelse af løsøre, som skyldneren har modtaget og forpligtet sig til at returnere, eller som er genstand for pantsætning, eller som skyldneren har overdraget med en forpligtelse til at lade ejendomsretten overgå til fordringshaveren, hvor kravet henhører under distriktsrettens kompetence

Endvidere kan fordringshaveren i henhold til den udtrykkelige bestemmelse i artikel 417 i den civile retsplejelov også anmode om udstedelse af et betalingspåkrav, uanset beløb, hvis kravet vedrører:

en forvaltningsakt, i henhold til hvilken fuldbyrdelsesafgørelsen overlades til de civile retter

et dokument eller en udskrift af regnskaber, som udgør dokumentation for statslige agenturers, kommuners og bankers krav

et skøde, en aftale eller anden form for kontrakt med notarbekræftelse af underskrifterne, som henviser til forpligtelserne deri vedrørende betaling af penge eller andre fungible ting samt forpligtelser til at overføre bestemte aktiver

en udskrift af pantregisteret for et registreret pant samt for iværksættelse af fuldbyrdelse vedrørende overdragelse af pantsatte aktiver

en udskrift af pantregisteret for en registreret købsaftale med ejendomsforbehold, indtil prisen er betalt, eller en leasingaftale – vedrørende returnering af solgte eller leasede aktiver

en pantaftale eller et pantebrev i henhold til artikel 160 og 173, stk. 3, i obligations- og aftaleloven

et gyldigt dokument under segl vedrørende et privat, statsligt eller kommunalt krav, som skal fuldbyrdes i henhold til proceduren i den civile retsplejelov

en meddelelse om skatterestance

en egenveksel, veksler eller deres tilknyttede sikkerhed samt en obligation eller kuponer hertil.

Hvis anmodningen ledsages af et dokument som omhandlet i artikel 417 i den civile retsplejelov, som kravet vedrører, kan fordringshaveren anmode retten om umiddelbar fuldbyrdelse samt om udstedelse af en fuldbyrdelsesordre.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Hvis kravet hidrører fra nogle af de dokumenter, der er omhandlet i artikel 417 i den civile retsplejelov, gælder der ingen øvre grænse for dette beløb.

Ifølge de øvrige bestemmelser om pengekrav, krav på fungible ting eller overdragelse af løsøre kan der kun udstedes et betalingspåkrav, hvis kravet er underlagt distriktsrettens kompetence. Distriktsretten har kompetence over krav i civil- og handelsretlige sager på op til 25 000 BGN samt alle krav om underholdsbidrag, arbejdskonflikter og betaling af restancer.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Anvendelse af proceduren er frivillig. Selv om kravene for udstedelse af et betalingspåkrav er opfyldt, er fordringshaveren ikke forpligtet til at vælge denne procedure, men kan i stedet vælge at anlægge en civil retssag.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Der udstedes ikke et betalingspåkrav, hvis skyldneren ikke har fast bopæl og sædvanligt opholdssted eller hjemsted og forretningssted i Republikken Bulgarien.

1.2 Den kompetente domstol

Anmodningen indgives til distriktsretten på det sted, hvor debitor har bopæl eller forretningssted, og retten har derefter tre dage til at undersøge, om den har stedlig kompetence. Hvis retten ikke mener, at sagen hører under dennes kompetence, henvises den til den kompetente ret.

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Det er obligatorisk at anvende formularer godkendt af justitsministeren. Disse formularer findes i et bilag til bekendtgørelse nr. 6 af 20. februar 2008 om godkendelse af formularer til betalingspåkrav, anmodninger om udstedelse af betalingspåkrav og andre dokumenter vedrørende betalingspåkravsproceduren, som er udstedt af justitsministeriet.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Det er ikke obligatorisk.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Anmodningen skal beskrive de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for kravet, og kravets genstand.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Det er ikke nødvendigt at vedlægge dokumentation til anmodningen. Fordringshaveren kan vedlægge dokumentation, men er ikke forpligtet til det, fordi proceduren kun har til formål at efterprøve, om kravet bestrides. Det er tilstrækkeligt, at fordringshaveren gør gældende, at kravet eksisterer. Hvis skyldneren bestrider betalingspåkravet, finder der en prøvelse af kravets gyldighed sted inden for rammerne af proceduren. Anmodningen skal ledsages af en fuldmagt, hvis den indgives af en fuldmægtig, samt en kvittering for betaling af stempelgebyr og sagsomkostninger, hvor det er relevant.

1.4 Afvisning af begæringen

Anmodningen om udstedelse af et betalingspåkrav afvises i følgende tilfælde:

Hvis kravet ikke opfylder kravene i artikel 410 i den civile retsplejelov, dvs. at det ikke vedrører betaling af penge eller fungible ting til et beløb på op til 25 000 BGN eller løsøre i den kategori, der er omhandlet i artikel 410, stk. 1, nr. 2, i den civile retsplejelov. Hvis anmodningen ikke opfylder de formelle krav, vil anmodningen ikke blive behandlet, men blive afvist uden videre. Det er kun i særlige tilfælde, hvor fordringshaveren ikke har brugt den godkendte ansøgningsformular eller har brugt en forkert formular, hvor retten pålægger denne at afhjælpe dette og medsender den korrekte formular (artikel 425, stk. 2, i den civile retsplejelov).

Hvis kravet er i strid med lovgivningen eller god etik og moral.

Hvis skyldneren ikke har fast bopæl eller hjemsted i Republikken Bulgarien, eller ikke har sædvanligt opholdssted eller forretningssted i Republikken Bulgarien.

1.5 Klageadgang

Betalingspåkravet kan ikke appelleres af parterne, bortset fra spørgsmålet om omkostninger. En afgørelse om hel eller delvis afvisning af anmodningen kan af fordringshaveren indbringes for den kompetente regionale ret ved en særskilt appel, hvor der ikke fremsendes forkyndelsesattest. Den afgørelse om umiddelbar fuldbyrdelse, som retten udsteder i forbindelse med et dokument, der er indgivet i henhold til artikel 417 i den civile retsplejelov, kan også appelleres. En særskilt appel af en afgørelse om umiddelbar fuldbyrdelse skal indgives sammen med indsigelsen mod det udstedte betalingspåkrav og må kun være baseret på kravene i artikel 417 i den civile retsplejelov.

1.6 Indsigelse

Når skyldneren har modtaget et betalingspåkrav, kan denne indgive en skriftlig indsigelse inden for to uger. En indsigelse som omhandlet i artikel 414 i den civile retsplejelov omfatter alt, som i sit indhold afviger fra betalingspåkravet, enhver form for uoverensstemmelse samt enhver erklæring, hvoraf det tydeligt fremgår, at skyldneren ikke er villig til at betale. Det bestemmes udtrykkeligt, at det ikke er nødvendigt at begrunde indsigelsen.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis skyldneren fremsætter sin indsigelse rettidigt, meddeler retten fordringshaveren, at denne kan anlægge en retssag for at få sit krav opfyldt inden for en måned ved at betale resten af det skyldige stempelgebyr. Hvis fordringshaveren ikke fremlægger dokumentation for, at denne har anlagt sagen inden for fristen, erklærer retten betalingspåkravet for ugyldigt, enten fuldstændigt eller for den del af betalingspåkravet, som ikke er omfattet af et krav.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Det fremgår af artikel 416 i den civile retsplejelov, at betalingspåkravet bliver ugyldigt, hvis skyldneren ikke gør indsigelse inden for fristen, eller hvis indsigelsen trækkes tilbage, og på den baggrund udsteder retten en fuldbyrdelsesordre, som vil blive påtegnet betalingspåkravet.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Senest en måned efter at være blevet bekendt med betalingspåkravet kan en skyldner, der ikke har fået mulighed for at gøre indsigelse mod kravet, indbringe sagen for appelretten, hvis:

betalingspåkravet ikke er forkyndt korrekt

betalingspåkravet ikke blev forkyndt personligt, og vedkommende ikke havde sædvanligt opholdssted i Republikken Bulgarien på datoen for forkyndelsen vedkommende ikke var blevet underrettet om forkyndelsen i god tid som følge af særlige omstændigheder

vedkommende ikke havde gjort indsigelse på grund af særlige uforudsete omstændigheder, som lå uden for dennes kontrol

Indgivelse af indsigelser udsætter ikke fuldbyrdelse af betalingspåkravet, men retten kan udsætte fuldbyrdelsen på anmodning fra skyldneren, som skal stille passende sikkerhed.

Retten accepterer indsigelsen, hvis nogen af ovenstående betingelser er opfyldt. Hvis appelretten accepterer indsigelsen, fordi skyldneren ikke har fast bopæl eller hjemsted i Republikken Bulgarien eller ikke har sædvanligt opholdssted eller forretningssted i Republikken Bulgarien, erklærer den officielt betalingspåkravet og fuldbyrdelsesordren for ugyldige. Hvis appelretten accepterer indsigelsen af andre grunde, udsætter den fuldbyrdelsen af det udstedte betalingspåkrav, hjemviser sagen til distriktsretten til fornyet behandling og oplyser fordringshaveren om, at denne kan anlægge en retssag om kravet inden for en måned ved at betale resten af det skyldige stempelgebyr.

Endvidere kan skyldneren inden for rammerne af påkravsproceduren bestride det krav, der ligger til grund for betalingspåkravet, hvis der fremkommer nye oplysninger eller nyt bevismateriale af afgørende betydning for sagen, som denne ikke kunne have kendt på tidspunktet for indgivelse af indsigelsen, eller som denne ikke var i stand til at tilvejebringe inden for fristen. Retssagen kan anlægges inden for tre måneder efter den dato, hvor skyldneren fik kendskab til de nye omstændigheder, eller efter den dato, hvor denne tilvejebragte det nye bevismateriale, men senest et år efter afslutningen af tvangsfuldbyrdelsen.

Sidste opdatering: 24/07/2018

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Tjekkiet

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Ud over sager om et europæisk betalingspåkrav, der er reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure, er der yderligere tre procedurer af denne type i Den Tjekkiske Republik, nemlig en betalingspåkravsprocedure, en elektronisk betalingspåkravsprocedure og en betalingspåkravsprocedure vedrørende vekslers og checks (jf. § 172-175 i lov nr. 99/1963 om civil retspleje (občanský soudní řád)).

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Et betalingspåkrav kan udstedes selv uden udtrykkelig anmodning fra fordringshaveren på grundlag af en stævning med krav om opfyldelse af et økonomisk tilgodehavende, hvis kravet er begrundet i faktiske omstændigheder, som fordringshaveren har henvist til og fremlagt dokumentation for. Det beror altid på rettens skøn, om den vil afgøre en sag ved at udstede et betalingspåkrav. Hvis retten ikke udsteder et betalingspåkrav, berammer den et retsmøde. Et betalingspåkrav kan ikke udstedes, hvis det skal forkyndes for en skyldner i udlandet, eller hvis skyldnerens opholdssted er ukendt (jf. § 172, stk. 2, i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov).

Et elektronisk betalingspåkrav må kun udstedes efter anmodning fra en fordringshaver, der indgives på en særlig elektronisk blanket og underskrives med en certificeret elektronisk signatur, forudsat at tilgodehavendet ikke overstiger 1 mio. CZK. Subsidiære krav medregnes ikke ved opgørelsen af tilgodehavendet.

Et elektronisk betalingspåkrav kan ikke udstedes, hvis det skal forkyndes for en skyldner i udlandet, eller hvis skyldners opholdssted er ukendt (jf. § 174a, stk. 3, i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov).

Et betalingspåkrav vedrørende en veksler eller en check gør det muligt af få fastslået krav, der er støttet på en veksler eller en check. Forudsat at de formelle krav er opfyldt, er retten forpligtet til at træffe afgørelse inden for rammerne af en forenklet procedure, idet den udsteder et betalingspåkrav vedrørende en veksler eller check. Et betalingspåkrav vedrørende en veksler eller en check kan kun udstedes på foranledning af fordringshaveren, og det kan også udstedes, selv om det skal forkyndes i udlandet. Et betalingspåkrav vedrørende en veksler eller en check må kun forkyndes for skyldneren personligt, andre former for forkyndelser er udelukket.

Formålet med at indlede en europæisk betalingspåkravsprocedure er at inddrive ubestridte tilgodehavender af en vis størrelse. Ubestridte tilgodehavender skal være forfaldne til betaling, når en sag om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav anlægges. For at anlægge en sag skal formular A udfyldes med alle oplysninger om kravets art og dets størrelse. Retten vil gennemgå anmodningen, og hvis formularen er udfyldt korrekt, bør den udstede et europæisk betalingspåkrav inden 30 dage.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Afgørelser i form af et betalingspåkrav, elektroniske betalingspåkrav eller et europæisk betalingspåkrav må kun udstedes vedrørende tilgodehavender, der kan gøres op i penge.

Et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller check må kun udstedes i forbindelse med økonomiske krav, som er støttet på en veksel eller en check.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

For elektroniske betalingspåkrav er der en øvre grænse på 1 mio. CZK (plus subsidiære krav). Der er ikke nogen øvre grænse for et europæisk betalingspåkrav eller betalingspåkrav vedrørende vekslers eller checks.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Betalingspåkravsproceduren er ikke obligatorisk. Fordringshaveren kan også fremsætte sit krav inden for rammerne af en almindelig civil sag. Hvis fordringshaveren anlægger en "almindelig" sag, og tilgodehavendet i sagen opfylder betingelserne for udstedelse af et betalingspåkrav, kan retten udstede et betalingspåkrav, selv om fordringshaveren ikke eksplicit har anmodet om det. Et elektronisk betalingspåkrav, et europæisk betalingspåkrav og et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller check kan kun udstedes efter anmodning fra fordringshaveren.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Et betalingspåkrav eller et elektronisk betalingspåkrav må ikke udstedes, hvis det skal forkyndes for en sagsøgt i udlandet. Retten fortsætter i så fald sagen efter de almindelige bestemmelser inden for den civile retspleje.

Hvis et europæisk betalingspåkrav blev udstedt af en tjekkisk ret eller en ret i en anden medlemsstat, og det skal forkyndes i Den Tjekkiske Republik, skal det forkyndes for skyldneren personligt. Andre former for forkyndelse er ikke tilladt (jf. § 174b, stk. 1, i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov).

1.2 Den kompetente domstol

En afgørelse om udstedelse af et betalingspåkrav eller et elektronisk betalingspåkrav træffes af den byret (*okresní soud*), der har stedlig kompetence. En afgørelse om et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller check træffes altid af en regionalret (*krajský soud*) (jf. § 9 i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov). Vedrørende kompetence til at anlægge en sag med henblik på udstedelse af et europæisk betalingspåkrav henvises til artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure.

1.3 Formkrav

Der er ingen standardformular til brug for anlæggelse af en sag om udstedelse af et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller en check.

Retten kan udstede et betalingspåkrav uden en udtrykkelig anmodning fra fordringshaveren. Dette gælder ikke for elektroniske betalingspåkrav og for betalingspåkrav vedrørende vekslers og checks.

En stævning eller en anmodning om udstedelse af et betalingspåkrav eller et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller en check skal derfor opfylde de almindelige krav til indgivelse til retten. Hvis der ikke i loven er fastsat andre særlige krav til indgivelse af en bestemt type anmodning, skal anmodningen som minimum omfatte oplysninger om følgende: den ret, som sagen anlægges ved, den person, som indgiver anmodningen, sagens genstand og det ønskede resultat samt underskrift og dato. Kravet om underskrift og dato gælder ikke for elektronisk indgivelse i et format, der opfylder særlige bestemmelser.

Anmodningen skal være skriftlig og kan indgives enten i papirform, i elektronisk form via et offentligt datanetværk eller pr. fax (jf. § 42, stk. 1 og 4, i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov). En anmodning, der er indgivet i elektronisk form eller pr. fax, skal følges op af det originale dokument senest tre dage derefter eller af en skriftlig anmodning med samme ordlyd. Dette gælder ikke elektroniske anmodninger påført en certificeret elektronisk signatur baseret på et certifikat udstedt af en godkendt leverandør (jf. § 42, stk. 3, i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov).

En anmodning om udstedelse af et elektronisk betalingspåkrav kan kun indgives på en standardformular i elektronisk form (formularen kan hentes på <https://www.justice.cz/>). Foruden de generelle krav (se § 42, stk. 4, i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov) skal anmodningen også omfatte parternes for- og efternavn samt adresse og parternes personnummer eller identifikationsnummer (afhængigt af, hvad der er relevant) (virksomhedens navn eller navnet og hjemsted for en juridisk person, identifikationsnummer, udpegelse af staten og af den pågældende organisatoriske enhed, der kan repræsentere staten i retten), og hvis det er relevant, navnene på parternes repræsentanter, en beskrivelse af de afgørende faktiske omstændigheder og en bevisfortegnelse samt en præcis angivelse af, hvad fordringshaver søger opnået med sagen (jf. § 79, stk. 1, i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov). I anmodningen skal fødselsdatoen på en person, identifikationsnummer på en juridisk enhed eller identifikationsnummer på en erhvervsdrivende (jf. § 174a, stk. 2, i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov) ligeledes angives. Anmodningen skal underskrives med sagsøgers certificerede elektroniske signatur baseret på et bekræftet certifikat fra en certificeret leverandør.

For at indgive en anmodning om et europæisk betalingspåkrav skal formular A i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006, udfyldes. Alle oplysninger om parterne samt kravets art og beløb skal angives i formularen.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Kun i forbindelse med et elektronisk betalingspåkrav. Formularen kan hentes på <https://www.justice.cz/>. Begæringen skal underskrives med sagsøgers certificerede elektroniske signatur baseret på et bekræftet certifikat fra en certificeret leverandør. (jf. § 174a i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov).

Vedrørende formelle krav til fremsættelse af en anmodning om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav henvises til afsnit 1.3 herover.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Nej.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Et betalingspåkrav eller et elektronisk betalingspåkrav kan kun udstedes, hvis kravet er begrundet i faktiske omstændigheder, som fordringshaveren har redegjort for og dokumenteret (jf. afsnit 1.3.4). Afgørelsen om, hvorvidt den ret, der kræves, er begrundet i de faktiske forhold, som fordringshaveren har redegjort for, forudsætter, at beskrivelsen af de afgørende faktiske omstændigheder er tilstrækkelig understøttet af de vedlagte beviser, således at retten kan foretage en retlig bedømmelse af de af fordringshaveren beskrevne faktiske omstændigheder i sagen. Sagens omstændigheder skal angives udførligt, således at det er muligt at vurdere, hvilken ret, der gøres krav på (hvilke lovregler, der skal anvendes). Desuden skal fordringshaveren anføre alle faktiske forhold, som i lovgivningen er forbundet med stiftelse, ændring eller ophør af rettigheder og forpligtelser, og som alle skal være behørigt underbygget med beviser.

I sager om udstedelse af et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller check skal fordringshaveren fremlægge den originale veksel eller check, og autenticiteten af denne skal ikke med rimelighed kunne drages i tvivl, samt andre nødvendige dokumenter til støtte for kravet.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Ja. Det følger af sagens art, at der skal fremlægges dokumentation for det krav, som sagsøgeren har fremsat. For så vidt angår en anmodning om udstedelse af et elektronisk betalingspåkrav, vedlægges dokumenterne i elektronisk form. Originaleksemplaret af en veksel eller check skal være vedlagt en anmodning om udstedelse af et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller en check. Sagsøgers ret til at fremlægge dokumentation er på ingen måde begrænset med hensyn til omfanget heraf.

1.4 Afvisning af begæringen

Hvis et betalingspåkrav ikke kan udstedes, afviser retten ikke anmodningen om udstedelse, men fremmer sagen efter reglerne om civil retspleje (den berammer navnlig et retsmøde). Et betalingspåkrav kan ikke udstedes, hvis fordringshaverens krav ikke er af økonomisk karakter, hvis skyldnerens opholdssted er ukendt, eller hvis betalingspåkravet skal forkyndes for en skyldner i udlandet.

Retten afviser en anmodning om udstedelse af et elektronisk betalingspåkrav, hvis den ikke indeholder alle de oplysninger, der er krævet i lovgivningen, eller hvis den er uforståelig eller tvetydig, og disse mangler gør det umuligt at fortsætte behandlingen af sagen. I dette tilfælde anmoder retten ikke fordringshaveren om at berigtige eller supplere anmodningen.

Hvis en anmodning om udstedelse af et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller check ikke tages til følge, berammer retten et retsmøde.

1.5 Klageadgang

Retten træffer ikke en formel afgørelse om afvisning af et betalingspåkrav, et elektronisk betalingspåkrav eller et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller en check. Spørgsmålet om, hvorvidt en afvisning kan appelleres, er derfor irrelevant.

1.6 Indsigelse

Der kan rejses indsigelse mod et betalingspåkrav eller et elektronisk betalingspåkrav. Skyldneren kan rejse indsigelse inden for 15 dage efter forkyndelsen af et betalingspåkrav eller et elektronisk betalingspåkrav. En indsigelse mod et elektronisk betalingspåkrav kan også indgives i elektronisk form underskrevet ved hjælp af en certificeret elektronisk signatur. En indsigelse skal ikke begrundes, men den skal opfylde de almindelige krav til indgivelse af et processkrift til retten, dvs. at den navnlig skal være underskrevet og dateret, og det skal tydeligt fremgå hvilken ret, den er rettet til, hvem der indgiver den, hvilken sag den vedrører, og hvad der søges opnået med indsigelsen.

Indsigelser mod et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller en check skal indgives senest 15 dage efter forkyndelsen. Skyldneren skal i sin indsigelse anføre alle de argumenter, han gør gældende mod betalingspåkravet vedrørende en veksel eller check.

Inden for rammerne af en europæisk betalingspåkravsprocedure skal skyldneren enten betale det beløb, der kræves, eller anfægte kravet inden for 30 dage ved indgivelse af en indsigelse til den ret, der udstedte det europæiske betalingspåkrav. Skyldneren skal til brug for sin indsigelse anvende formular F som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006. Sagen overgår herefter til behandling ved de almindelige civile retter efter national lovgivning.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis bare én skyldner indgiver en indsigelse inden for den fastsatte frist, annulleres betalingspåkravet eller det elektroniske betalingspåkrav fuldstændigt, retten berammer et retsmøde, og sagen videreføres efter de almindelige bestemmelser inden for den civile retspleje.

Hvis en skyldner rejser indsigelser mod et betalingspåkrav vedrørende en veksel inden for den fastsatte frist, berammer retten også et retsmøde for at behandle indsigelserne. Efter en prøvelse af indsigelserne afsiger retten en dom om enten at opretholde betalingspåkravet vedrørende vekslen eller checken (indsigelserne bliver ikke taget til følge) eller at annullere det helt eller delvist (indsigelserne er berettigede). Denne dom kan appelleres. I modsætning til en indsigelse, der indgives mod et betalingspåkrav eller et elektronisk betalingspåkrav, annulleres et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller check ikke ved indgivelse af indsigelser.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Et betalingspåkrav, et elektronisk betalingspåkrav eller et europæisk betalingspåkrav, som ikke er blevet anfægtet ved en indsigelse, har virkning som en retskraftig dom. Hvis skyldneren ikke rejser indsigelser mod et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller en check eller trækker dem tilbage, har dette virkning som en retskraftig dom.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Efter anmodning vil en ret forsyne et betalingspåkrav, et elektronisk betalingspåkrav eller et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller check med en påtegning om, at det er retskraftigt og eksigibelt. Et betalingspåkrav med en sådan påtegning udgør et eksekutionsfundament.

I sager vedrørende et europæisk betalingspåkrav bliver et europæisk betalingspåkrav automatisk eksigibelt, hvis skyldneren ikke indgiver en indsigelse inden for den fastsatte frist. Fuldblydelsen finder sted i overensstemmelse med nationale bestemmelser og procedurer i den medlemsstat, hvor det europæiske betalingspåkrav skal fuldbyrdes.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Der er ingen retsmidler tilgængelige med henblik på prøvelse af et betalingspåkrav, et elektronisk betalingspåkrav eller et betalingspåkrav vedrørende en veksel eller check, som ikke er blevet anfægtet i form af en indsigelse, og som har opnået virkning som en retskraftig dom. Skyldneren har i de tilfælde, der er fastsat i lovgivningen, kun adgang til at iværksætte ekstraordinære retsmidler, anlægge et annullationssøgsmål, og for så vidt angår et eksigibelt betalingspåkrav at indgive en begæring om genoptagelse af sagen (jf. § 228, stk. 2, og § 229, stk. 2, i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov).

Efter udløbet af den frist på 30 dage, der er fastsat for indgivelse af en indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav, kan skyldneren, uden at en indsigelse er indgivet, anmode om en prøvelse af et europæisk betalingspåkrav i henhold til artikel 20 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006. Den ret, som udstedte det europæiske betalingspåkrav, har kompetence til at behandle en begæring om prøvelse. En begæring om prøvelse af et europæisk betalingspåkrav er det eneste middel, som skyldneren kan bringe i anvendelse, hvis han vil anfægte et eksigibelt europæisk betalingspåkrav i den medlemsstat, hvor påkravet er udstedt. En afgørelse (dom) om begæringen om en prøvelse af et europæisk betalingspåkrav forkyndes både for fordringshaveren og skyldneren (jf. § 174b, stk. 2 og 3, i lov nr. 99/1963, den civile retsplejelov).

Relaterede links

<https://www.justice.cz/>

Sidste opdatering: 24/07/2018

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den originale sprogudgave af denne side [de](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog er allerede oversat.

Betalingspåbudsprocedurer - Tyskland

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Ja. § 688 ff. i den tyske civile retsplejelov (Zivilprozessordnung (ZPO)) indeholder bestemmelser om Mahnverfahren (betalingspåbudsproceduren), som er en procedure med henblik på opfyldelse af krav, der eventuelt ikke bestrides af modparten.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Mahnverfahren kan principielt anvendes på alle krav, som vedrører betaling af et bestemt beløb i euro.

Mahnverfahren kan dog ikke anvendes i følgende tilfælde:

hvis der er tale om et krav på grundlag af en forbrugerkredit, hvis rentesats er mere end 12 procentpoint højere end basisrentesatsen

hvis der er tale om et krav, som først kan gøres gældende, når en modydelse har fundet sted

hvis inkassostævningen (Mahnbescheid) skulle bekendtgøres offentligt, fordi skyldnerens opholdssted ikke er kendt.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej, der er ingen grænse for, hvor stort kravet må være.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Fordringshaveren er ikke tvunget til at anvende Mahnverfahren. Han kan selv vælge, om han vil anvende denne procedure eller anlægge sag på ordinær vis.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Mahnverfahren kan i princippet også anvendes, selv om sagsøgte bor i en anden medlemsstat eller et tredjeland. Man skal dog være opmærksom på, at proceduren i henhold til ZPO § 688, stk. 3, i tilfælde, hvor inkassostævningen skal forkyndes i udlandet, kun finder anvendelse, hvis det er fastsat i lov om anerkendelse og eksekution af fordringer (Anerkennungs- und Vollstreckungsausführungsgesetz). Det er i øjeblikket tilfældet for alle EU's medlemsstater samt for Island, Norge og Schweiz.

1.2 Den kompetente domstol

Uanset kravets størrelse skal sagen anlægges ved Amtsgericht (byretten), hvor fordringshaveren har hjemting. Hjemtingen er principielt der, hvor vedkommende har sin bopæl, eller - hvis der er tale om en juridisk person - der, hvor den juridiske person har hjemsted. I nogle delstater er der imidlertid blevet indført centrale retter til behandling af Mahnverfahren (f.eks. Amtsgericht Wedding i Berlin), dvs. at kompetencen i disse sager er blevet koncentreret på enkelte eller i nogle tilfælde kun en enkelt Amtsgericht i delstaten. I sådanne tilfælde har fordringshaveren hjemting ved den centrale ret, inden for hvis kompetenceområde vedkommende har bopæl.

Hvis fordringshaveren ikke har hjemting i Tyskland, er Amtsgericht Berlin Schöneberg kompetent. Hvis skyldneren ikke har hjemting i Tyskland, så er den Amtsgericht kompetent, som ville være kompetent i forbindelse med et tvistemål, uanset den saglige kompetence (Amtsgericht er principielt kun kompetent op til et beløb på 5 000 EUR). Også her kan der alt efter delstat være centrale retter for Mahnverfahren.

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Anvendelsen af en formular er obligatorisk. Der findes forskellige formularer til henholdsvis den maskinelle og den manuelle Mahnverfahren.

I de fleste delstater gennemføres Mahnverfahren maskinelt. Begæringerne kan her enten indgives på formularer i papirform eller elektronisk. Der er forskellige softwareproducenter, som tilbyder programmer til elektronisk indgivelse af begæring som led i Mahnverfahren, der behandles maskinelt. Ved nogle Amtsgerichte er det desuden allerede nu muligt at indgive begæringen online via internettet.

Formularerne i papirform til maskinel eller manuel behandling af Mahnverfahren fås hos bog- og papirhandlere.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Nej, det er ikke nødvendigt at have advokat.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Kravet skal ikke begrundes udførligt. Det er kun nødvendigt at angive kravet og det nøjagtige beløb. Med henblik herpå udfyldes de forskellige rubrikker på formularen. Hovedkravet og subsidiære krav skal anføres separat.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Der skal ikke forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende.

1.4 Afvisning af begæringen

Begæringen om udstedelse af inkassostævning afvises, hvis Mahnverfahren ikke er hjemlet, eller hvis den ret, som begæringen indgives til, ikke er kompetent, eller hvis begæringen ikke opfylder de formelle betingelser. Begæringen afvises også, hvis inkassostævningen på grund af en del af kravet ikke kan udstedes. Før afvisning finder sted, skal den, der indgiver begæringen, høres.

Forud for udstedelsen af inkassostævningen, prøver retten ikke, om det krav, der gøres gældende, tilkommer den, der indgiver begæringen.

1.5 Klageadgang

En afgørelse om at afvise en begæring om udstedelse af inkassostævning kan i princippet ikke appelleres. Der er i henhold til loven kun adgang til umiddelbart at appellere en sådan afgørelse, hvis begæringen er blevet indgivet i maskinlæsbar form, og den er blevet afvist med den begrundelse, at denne form ikke forekommer retten egnet til maskinel behandling. Denne bestemmelse spiller dog i praksis ikke nogen stor rolle.

1.6 Indsigelse

Hvis inkassostævningen er blevet udstedt og forkyndt over for skyldneren, kan denne gøre indsigelse inden for to uger. Også efter udløbet af denne frist tages der dog hensyn til en eventuel indsigelse, så længe fuldbyrdelseskendelsen (Vollstreckungsbescheid) ikke er blevet afsagt.

Skyldneren får ved forkyndelsen af inkassostævningen en formular, ved hjælp af hvilken han kan gøre indsigelse mod inkassostævningen. Det er imidlertid ikke obligatorisk at anvende indsigelsesformularen. Indsigelsen kan altså også finde sted i anden form; den eneste formelle betingelse er, at indsigelsen finder sted skriftligt.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis skyldneren rettidigt bestrider kravet, har dette til følge, at der ikke kan udstedes en fuldbyrdelseskendelse, ved hjælp af hvilken det krav, der er gjort gældende, kan tvangsindrives. Sagen fortsætter dog ikke automatisk som et normalt søgsmål, dvs. det såkaldte tvistemål. Hertil kræves, at det udtrykkeligt begæres, at sagen videreføres som tvistemål, og både fordringshaveren og skyldneren har mulighed for at indgive en sådan begæring. Fordringshaveren kan også indgive begæringen, så snart han bliver gjort bekendt med indsigelsen, eller han kan indgive begæringen samtidig med inkassostævningen.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Retten afsiger på begæring en fuldbyrdelseskendelse. Begæringen kan ikke indgives, før indsigelsesfristen er udløbet, og den skal indeholde en erklæring om, hvorvidt og hvilke betalinger der er foretaget som reaktion på inkassostævningen. Er der foretaget betalinger, skal fordringshaveren nedsætte sit krav tilsvarende.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Fuldbyrdelseskendelsen er ligestillet med en foreløbigt eksigibel udeblivelsesdom. Den kan appelleres inden for to uger efter forkyndelsen.

Sidste opdatering: 18/06/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Irland

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Der findes ikke nogen specifik betalingspåkravsprocedure i Irland, men en sagsøger, som har krav på et bestemt beløb, eller hvis krav let kan opgøres, kan få afsagt en udeblivelsesdom.

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Hvis sagsøgte ikke giver møde eller ikke indgiver et svarskrift, kan sagsøger få afsagt en udeblivelsesdom. Hvis det oprindelige krav vedrører et bestemt eller fast beløb, kan fordringshaveren få den retskraftige dom indført i det domsregister, der føres af *Central Office of the High Court* eller af *Circuit Court Office*, afhængigt af kravets størrelse (bortset fra i et mindre antal sager, f.eks. vedrørende udlån af penge, hvor sagsøger skal anmode om en udeblivelsesdom eller få rettens tilladelse til at få en dom i hans favør indført i registret). Med andre ord kan sagsøger/kreditor i mange ukomplicerede sager om inddrivelse af fordringer få afsagt en udeblivelsesdom uden at skulle anlægge en retssag og kan få det relevante dommerkontor til at træffe en afgørelse ved en administrativ procedure.

Hvis kravet ikke vedrører et bestemt beløb, skal sagsøger anlægge sag ved en domstol, og sagen kan kun afgøres af domstolene.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Der kan afsiges udeblivelsesdom i næsten alle typer sager. Denne procedure anvendes ikke kun til krav stiftet ved aftale eller pengekrav, selv om systemet er endnu mere ligetil for sådanne krav. De vigtigste undtagelser omfatter bl.a. udlån af penge.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Anvendelse af proceduren er frivillig, da sagsøger skal foretage visse handlinger, før der kan afsiges udeblivelsesdom. Sagsøger skal eksempelvis indgive de nødvendige dokumenter til det relevante dommerkontor eller udstede og forkynde en stævning og en proceserklæring for sagsøgte. Hvis sagsøgte undlader eller nægter at besvare sagsøgers krav, og hvis sagsøger ikke anmoder om afsigelse af udeblivelsesdom, vil det eneste alternativ for sagsøger være ikke at gå videre med kravet.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

I henhold til aftaler mellem lande om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser mellem Irland og andre medlemsstater (Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, nu erstattet af Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012) eller lignende aftaler med tredjelande kan proceduren også anvendes, hvis sagsøgte bor i et andet retsområde. Hvis sagsøgte er bosat uden for retsområdet, skal sagsøger sikre, at der sker behørig forkyndelse for sagsøgte i overensstemmelse med rettens regler om forkyndelse uden for retsområdet. Hvis sagsøgte, som bor i et andet retsområde, ikke giver møde eller indgiver et svarskrift mod sagsøgers krav, kan sagsøger anmode om at få afsagt udeblivelsesdom på normal vis.

1.2 Den kompetente domstol

Hvilken ret der har kompetence, afhænger af kravets art eller størrelse. Sagsøger bør henvende sig til den ret, hvor sagen blev anlagt, og denne ret kan derefter vurdere, hvorvidt sagsøgte har givet møde eller indgivet svarskrift, og hvorvidt fristen herfor er udløbet. Hvis kravet lyder på mindre end 75 000 EUR (60 000 EUR for personskadesager), kan sagsøger indbringe kravet for Circuit Court. Hvis beløbet er højere end dette, skal det indbringes for High Court. Hvis kravet lyder på mindre end 15 000 EUR, skal det indbringes for District Court. Hvis kravet lyder på mindre end 2 000 EUR, skal det indbringes i henhold til småkravsproceduren.

1.3 Formkrav

Sagsøger skal sikre, at de procedurer, som er foreskrevet i reglerne for retten, følges. Stævningen skal forkyndes for sagsøgte. Hvis sagsøgte ikke giver møde eller indgiver et svarskrift, kan sagsøger anmode om at få afsagt en udeblivelsesdom. Hvis kravet vedrører et aftalt beløb, skal sagsøger blot have anmodet om eller krævet betaling fra skyldner, og herefter er sagsøger generelt berettiget til at få afsagt dom af det relevante dommerkontor uden at skulle have en retskendelse eller indgive anmodning til en dommer. De relevante medarbejdere på dommerkontoret undersøger derefter, om sagsøgte har anerkendt kravet, hvorvidt fristerne derfor er udløbet, samt om sagsøger har fremlagt tilstrækkelig dokumentation i form af f.eks. en erklæring om, at forkyndelse er sket, og en gældsopgørelse, som viser, hvor stort et beløb det drejer sig om.

Hvis kravet vedrører et bestemt beløb, eller hvis kravet er vanskeligt at opgøre, skal sagsøger anmode retten om en udeblivelsesdom.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Ja. I High Court er den relevante lov om udeblivelsesdomme ved manglende fremmøde bekendtgørelse nr. 13 i [reglerne for de højere retsinstanser af 1986](#), med senere ændringer, mens det for udeblivelsesdomme ved manglende svarskrift er bekendtgørelse nr. 27. I Circuit Court skal en anmodning om en udeblivelsesdom ledsages af dokumentation, herunder selve det originale betalingspåkrav og en erklæring om forkyndelse af betalingspåkravet. Endvidere skal anmodningen om udeblivelsesdom indgives i overensstemmelse med formular 9 og 10 i bilaget til [reglerne for Circuit Court af 2001](#). Formularerne findes i et bilag til disse regler.

Tilsvarende kan formularerne til brug i District Court findes som bilag til [reglerne for Court Rules](#).

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Nej. Hvis kravet lyder på over 75 000 EUR (60 000 EUR for personskadesager), skal betalingspåkravet imidlertid indgives til Circuit Court, og hvis det drejer sig om komplicerede spørgsmål, tilrådes det at søge juridisk bistand og advokatbistand, selv om det ikke er obligatorisk.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Betalingspåkravet skal indeholde parternes navne, adresser og, om relevant, beskæftigelse. Det skal også angive kravets størrelse, en beskrivelse af, hvordan kravet opstod/søgsmålsgrunden, samt en beskrivelse af, hvilke skridt fordringshaveren har taget for at inddrive beløbet.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Sagsøger/fordringshaver skal i betalingspåkravet angive alle relevante oplysninger om kravet, såsom det skyldige beløb/det beløb, der inddrives, oplysninger om, hvordan kravet opstod, hvilke skridt denne har taget for at inddrive kravet, samt en beskrivelse af alle andre relevante oplysninger, hvor det er relevant og afhængigt af kravets art, herunder oplysninger om skader eller tab, modtaget behandling eller andre negative konsekvenser af sagens genstand.

1.4 Afvisning af begæringen

Retten vil afvise en anmodning om en udeblivelsesdom, hvis fordringshaveren ikke opfylder rettens regler. Hvis reglerne om forkyndelse af dokumenter f.eks. ikke er overholdt, vil anmodningen blive afvist.

1.5 Klageadgang

Hvis retten afviser at afsige udeblivelsesdom, sker det normalt fordi sagsøger ikke har overholdt rettens regler, og det kan derfor være nødvendigt for sagsøger at starte forfra ved at forkynde en ny stævning for sagsøgte i overensstemmelse med de gældende regler.

Sagsøgte kan anmode om omstødelse af en udeblivelsesdom. For at anke en udeblivelsesdom skal sagsøgte over for retten redegøre for, hvorfor denne ikke mødte frem i retten eller indgav svarskrift, og retten skal finde det godtgjort, at sagsøgtes forklaring forklarer eller begrundes dette. Hvis sagsøgte får medhold, vil dommen blive omstødt, og sagsøgte vil få mulighed for at forsvare sig i sagen.

1.6 Indsigelse

Hvis retten mener, at dommen bør omstødes, kan sagsøgte forsvare sig i sagen og indgive et svarskrift, hvorefter sagen vil fortsætte på normal vis.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis sagsøgte indgiver et svarskrift inden for den frist, der er fastsat i reglerne eller af retten, vil sagen fortsætte på normal vis. Dommeren skal afgøre, hvad der skal ske i sagen, hvis det er nødvendigt at give nogen anvisninger i den henseende.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Hvis sagsøgte ikke indgiver svarskrift, kan det betyde, at sagsøger får afsagt en udeblivelsesdom.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

En udeblivelsesdom er en retskraftig dom. Se svarene på spørgsmål 1.3.d) ovenfor.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Sagsøgte kan anmode retten om at få dommen ændret eller omstødt. En sådan anmodning skal behandles af den samme ret. Retten kan omstøde dommen, hvis den mener, at det ville være berettiget, og hvis der er sket nogen uregelmæssigheder i forbindelse med afsigelsen af dommen, eller hvis den finder det godtgjort, at sagsøgte har en reel udsigt til at få medhold. Begge parter kan anke afgørelsen om omstødelse af dommen eller afslaget på omstødelse af dommen.

Sidste opdatering: 25/07/2018

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Grækenland

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Der er mulighed for at udstede et betalingspåkrav. Bestemmelserne i artikel 623 – 634 i civilprocesloven, der er indsat i loven ved det nugældende præsidentdekret nr. 503/1985, med efterfølgende ændringer, finder anvendelse.

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Borgerlige sager og handelssager samt privatretlige tvister, hvis de ikke ifølge loven er omfattet af andre domstoles kompetence (jf. artikel 1 i civilprocesloven)

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Pengekrav eller krav, der støttes på gældsbreve, nemlig checks, vekslers og pantebreve, hvis kravet og det skyldige beløb er attesteret i et offentligt eller privat dokument, og hvis disse krav er angivet i euro eller i udenlandsk valuta (jf. artikel 623 i civilprocesloven).

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej, der er ingen øvre grænse for kravets værdi.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Proceduren vedrørende betalingspåkrav er valgfri, da kreditor altid kan anlægge en almindelig retssag i form af et anerkendelsessøgsmål, hvorefter der gives dom for hans/hendes krav, i modsætning til proceduren vedrørende betalingspåkrav, der munder ud i udstedelse af et betalingspåkrav, der ikke er en dom, men et eksekutionsfundament (jf. artikel 631 i civilprocesloven).

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Nej, et betalingspåkrav kan ikke udstedes (og hvis det udstedes, er det ugyldigt), hvis det skal forkyndes for en person, der er bosat i udlandet eller hans /hendes bopæl er ukendt, medmindre denne person efter de gældende regler har udpeget en procesfuldmægtig i Grækenland (jf. artikel 624 i civilprocesloven). Det relevante sted er dér, hvor skyldneren faktisk bor på tidspunktet for forkyndelsen.

1.2 Den kompetente domstol

Distriktsretten (*Eirinodikis*) har saglig kompetence til at behandle pengekrav på op til tyve tusinde euro (20 000 EUR), og retten i første instans (*Monomeles Protodikeio*) har kompetence til at behandle alle andre pengekrav. Domstolens stedlige kompetence fastlægges på grundlag af de almindelige bestemmelser herom, nemlig på grundlag af bestemmelserne i artikel 22-41 i civilprocesloven. På grundlag af disse bestemmelser kan retten (den civile distriktsret eller retten i første instans) på skyldnerens hjemsted eller på udstedelsesstedet for fordringen (f.eks. en check) eller på stedet for accept eller betaling af vekslen have stedlig kompetence.

1.3 Formkrav

Begæringen fremsættes:

(A) mundtligt for retten der udarbejder en rapport (jf. artikel 626, stk. 1, sammenholdt med artikel 215, stk. 2, i civilprocesloven), uden at dette afskærer fordringshaveren fra at indgive en skriftlig begæring, eller

(B) skriftligt til retten i første instans (hvis der gælder et krav herom) ved indgivelse af en stævning til justitskontoret ved retten i første instans, som skal indeholde oplysninger om:

den ret, begæringen indgives til (den civile distriktsret eller retten i første instans)

stævningens art, nemlig en "begæring om betalingspåbud"

fornavn, efternavn, slægtsnavn og alle parter bopæl: fordringshaverens og skyldnerens – og i givet fald deres retlige repræsentanters og, hvis de er juridiske personer, deres firmanavn og deres vedtægtsmæssige hjemsted

stævningens påstand, der angives på en klar, præcis, kortfattet og læselig måde på græsk, og hvis der er vedlagt dokumenter på et fremmedsprog, f.eks.

fakturaer, skal der vedlægges en autoriseret oversættelse heraf

dato og partens underskrift og hans/hendes retlige repræsentant eller dennes befuldmægtigede og, hvis en advokats deltagelse er obligatorisk, advokatens underskrift

adressen og især gaden og nummeret på sagsøgerens bopæl, kontor eller forretningssted, vedkommendes retlige repræsentant og dennes befuldmægtigede en anmodning om udstedelse af et betalingspåbud, og

kravet og det nøjagtige beløb i penge eller støttet på gældsbreve samt eventuelle krav på renter af beløbet (jf. artikel 626, stk. 1 og 2, sammenholdt med artikel 118 og 119, stk. 1, i civilprocesloven).

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Nej, brugen af en standardformular er ikke obligatorisk.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Ja, hvis begæringen fremsættes for retten i første instans og vedrører krav på over tyve tusinde euro (20 000 EUR) eller for den civile distriktsret vedrørende krav på tolv tusinde euro (12 000 EUR) til tyve tusinde euro (20 000 EUR).

Hvis begæringen fremsættes for den civile distriktsret og vedrører et krav på under tolv tusinde euro (12 000 EUR), kan parten føre sagen selv uden at være repræsenteret af en advokat (jf. artikel 94 i civilprocesloven).

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Begæringen om udstedelse af et betalingspåkrav skal i det mindste ganske kortfattet angive det dokument, som kravet støttes på, f.eks. krav i henhold til låneaftaler eller salgskontrakter, lejekontrakter eller ubetalte checks. Kontrakten, eller generelt dokumentets art, udgør også betalingsgrundlaget, og det tidspunkt, hvor fordringen opstod, for eksempel tidspunktet, hvor skyldneren burde have betalt det krævede beløb og ikke har gjort det, skal angives nøjagtigt. Begæringen skal herefter indeholde en fortegnelse over de dokumenter, der er indleveret, hvoraf kravets art og størrelse fremgår ifølge den pågældende begæring.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Eksistensen af det krav, der ligger til grund for et betalingspåkrav, kan kun dokumenteres ved hjælp af dokumenter, da vidner ikke kan føres inden for rammerne af denne procedure. Disse dokumenter skal indsendes sammen med stævningen, og de opbevares på rettens justitskontor, indtil fristen for indsigelse udløber, således at den part, mod hvem betalingspåbuddet er rettet, dvs. skyldneren, kan gøre sig bekendt hermed. Alle dokumenter (private og offentlige), der har bevisværdi ifølge artikel 432 – 465 i civilprocesloven, herunder gældsbreve (f.eks. checks og vekslers) accepteres som beviser. Disse dokumenter skal klart og tydeligt angive fordringshaverens/den berettigedes identitet og personoplysninger (fulde navn), skyldnerens identitet og personoplysninger samt begrundelsen for kravet og beløbets størrelse.

Navnlig skal ethvert dokument, der ikke er offentligt, og som i medfør af artikel 443 i civilprocesloven skal bære udstederens håndskrevne underskrift for at få bevisværdi, betragtes som et privat dokument, og enhver person, der påtager sig forpligtelser i henhold til dokumentet, betragtes som udsteder.

Ethvert dokument, der er udarbejdet forskriftsmæssigt af en embedsmand eller af en person, der udfører offentlige tjenester, betragtes som et offentligt dokument (f.eks. notarielt bekræftede dokumenter).

1.4 Afvisning af begæringen

Begæringen afvises:

(A) hvis de retlige betingelser for udstedelsen af betalingspåkravet ikke er opfyldt, dvs. såfremt de fremlagte dokumenter ikke kan tjene som entydigt bevis for kravet eller dets størrelse, eller for skyldnerens eller den berettigedes identitet, eller

(B) hvis den, der fremsætter begæringen, ikke giver de oplysninger, som retten anmoder om, eller nægter at følge anvisningerne vedrørende udfyldelse eller berigtigelse af begæringen eller bekræftelse af underskrifter på personlige dokumenter (jf. artikel 628 og 627 i civilprocesloven). Da den kompetente ret kan anmode om yderligere oplysninger, dokumenter og berigtigelser fra den, der fremsætter begæringen, afvises begæringen, såfremt den pågældende ikke efterkommer anmodningen.

Beslutningen om afvisning angives i slutningen af begæringen med en kort begrundelse herfor. Det betyder, at den kompetente ret ikke træffer en afgørelse, og derfor kan afvisningen ikke indbringes for en højere retsinstans. Sagsøgeren/fordringshaveren kan naturligvis fortsat anlægge en almindelig sag med påstand om opfyldelse af hans/hendes krav (se ovenfor, 1.1.3) eller fremsætte en ny begæring om udstedelse af et betalingspåkrav (jf. artikel 628, stk. 3, i civilprocesloven).

1.5 Klageadgang

Der er ikke adgang til appel eller andre retsmidler, hvis begæringen om et betalingspåkrav afvises.

1.6 Indsigelse

Hvis begæringen om et betalingspåkrav tages til følge, og et sådant påkrav derfor udstedes, kan skyldneren, mod hvem påkravet er rettet, rejse indsigelse mod dette inden for femten (15) arbejdsdage fra datoen for forkyndelsen af betalingspåkravet (jf. artikel 632, stk. 1, i civilprocesloven). Indsigelsen kan ligeledes indgives, inden betalingspåkravet forkyndes.

Den ret, der har stedlig og saglig kompetence, er den civile distriktsret eller den ret i første instans, der udstedte betalingspåkravet.

Indsigelsen skal behandles (jf. artikel 632, stk. 2, i civilprocesloven) i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 643, 649 og 650 i civilprocesloven, der henhører under de særlige procedurer for gældsbreve og lejeretlige tvister sammenholdt med bestemmelserne vedrørende almindelige sager, der ikke strider mod bestemmelserne om ovennævnte særlige procedurer (jf. artikel 591, stk. 1, litra a), i civilprocesloven).

Indsigelsen, der skal forkyndes inden for ovennævnte frist på femten (15) arbejdsdage, og som ellers afvises, skal forkyndes for enten den advokat, der har underskrevet begæringen om betalingspåkravet, eller for den person, mod hvem betalingspåbuddet er rettet på vedkommendes adresse, således som denne er angivet i betalingspåkravet, medmindre en adresseændring er blevet behørigt meddelt (jf. artikel 632, stk. 1, litra b), i civilprocesloven).

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Indgivelsen af en indsigelse suspenderer ikke fuldbyrdelsen af betalingspåkravet, hvilket er et dokument, der kan fuldbyrdes uden videre (jf. artikel 631 i civilprocesloven). Den ret, der udstedte betalingspåkravet, kan imidlertid via proceduren for foreløbige retsmidler, der er fastsat i artikel 686 i civilprocesloven, og efter at der er indgivet en begæring fra den part, mod hvem betalingspåbuddet er rettet, træffe bestemmelse om udsættelse af fuldbyrdelsen, med eller uden sikkerhedsstillelse eller på bestemte betingelser, indtil der afsiges endelig dom vedrørende den indsigelse, der skal være indgivet forinden.

Betingelserne for, at begæringen om udsættelse af fuldbyrdelsen af betalingspåkravet kan tages til følge, er: a) at indsigelsen er indgivet rettidigt, og b) at mindst én af de grunde, som indsigelsen støttes på, kan forventes tiltrådt af retten.

Ved den afgørelse, hvorved der træffes bestemmelse om udsættelse, fratages påkravet dets retskraftige karakter, og dets funktion som eksekutionsfundament svækkes.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Hvis en indsigelse ikke indgives rettidigt (inden for femten dage efter forkyndelsen af betalingspåkravet), kan den part, til fordel for hvem betalingspåkravet er udstedt, igen lade påkravet forkynde for skyldneren, der har endnu en mulighed for at rejse indsigelse. Sidstnævnte kan nemlig rejse indsigelser inden for ti arbejdsdage fra datoen for den nye forkyndelse. I dette tilfælde kan en udsættelse som nævnt ovenfor ikke indrømmes (se punkt 1.7).

Hvis denne frist på ti dage også overskrides, får betalingspåkravet retskraft, hvilket betyder, at ikke blot betalingspåkravet, men også fordringen er fuldt ud gyldige på det historiske og retlige grundlag, der er angivet i betalingspåkravet.

Den retskraftige karakter af det betalingspåkrav, mod hvilket en indsigelse ikke er rejst rettidigt, kan kun ændres i forbindelse med en genoptagelse af sagen, som er et ekstraordinært retsmiddel. Dette kan kun ske af meget begrænsede, hovedsagelig formelle grunde (jf. artikel 633, stk. 2, og artikel 544 i civilprocesloven) og inden for fristen i artikel 544, stk. 3 og 4, i civilprocesloven ved den ret, der udstedte betalingspåkravet.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Betalingspåkravet er et eksekutionsfundament, der kan fuldbyrdes fra udstedelsesdatoen (jf. artikel 631 i civilprocesloven). Der er således ikke behov for at iværksætte andre retsskridt for, at påkravet kan blive eksigibelt, og hvis der ikke er truffet beslutning om udsættelse af fuldbyrdelsen, indledes tvangsfuldbyrdelsen således:

En fuldbyrdelsesankendelse føjes til betalingspåkravet, idet nemlig sætningen "I det græske folks navn" tilføjes i indledningen af betalingspåkravets tekst, og sætningen "Enhver foged skal fuldbyrde denne afgørelse osv." tilføjes i slutningen. Der udstedes en officiel genpart deraf, og derefter forkyndes et påbud til skyldneren om at betale beløbet.

Hvis betalingspåkravet imidlertid ikke forkyndes inden for to (2) måneder fra udstedelsen, ophører det med at være gældende (jf. artikel 630 A i civilprocesloven)

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Den dom, hvorved der træffes afgørelse om indsigelsen, er ikke endelig, idet den kan anfægtes ved hjælp af alle tilgængelige retsmidler.

Sidste opdatering: 27/07/2018

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den originale sprogudgave af denne side [es](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog er allerede oversat.

Betalingspåbudsprocedurer - Spanien

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Ja, der er en betalingspåbudsprocedure. Dens vigtigste formål er at beskytte kreditgivning. Den fungerer ved at oprette et eksekutionsfundament med henblik på inddrivelse af gæld, som opfylder en række krav, der er fastsat i lovgivningen.

Juridiske rådgivere (*letrados de la Administración de Justicia*) har kompetence til at behandle og i givet fald træffe afgørelse i betalingspåbudssager i overensstemmelse med de processuelle regler.

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Proceduren gælder for visse krav på penge, som er forfalden til betaling, og som kan opgøres til et bestemt beløb. Siden den 31. oktober 2011 er der ingen grænser for beløbets størrelse. Gælden skal dokumenteres på en af følgende måder:

- ved hjælp af dokumenter, uanset hvilken form, type eller fysisk medium, som er underskrevet af debitor eller er forsynet med debitors stempel, varemærke eller andre tegn, fysiske eller elektroniske
- ved hjælp af fakturaer, følgesedler, attester, telegrammer, fax eller andre dokumenter, der, selv om kreditor har udstedt dem ensidigt, normalt anvendes til at dokumentere kreditgivning og gæld i det relevante retsforhold mellem kreditor og debitor
- når handelsdokumenter, der dokumenterer et længerevarende forudgående forretningsforhold, fremlægges, sammen med det dokument, hvoraf det skyldige beløb fremgår
- i sager om ejendom under fælles ejerskab (*propiedad horizontal*), fremlægges dokumentation for gælden i form af attester for manglende betaling af skyldige beløb i forbindelse med fælles udgifter, der skal betales af ejerne af ejendomme i boliger i byområder.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej, der er ikke nogen øvre grænse siden den 31. oktober 2011.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Valgfri.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Nej, bortset fra gæld i form af manglende betaling af fælles udgifter, der skal afholdes af ejere af fast ejendom i lejlighedsblokke i byområder eller ejerlejligheder, eftersom retten på det sted, hvor ejendommen er beliggende, også har kompetence, efter sagsøgerens valg.

1.2 Den kompetente domstol

Retten i første instans (*Juzgado de Primera Instancia*) på debitors bopæl eller opholdssted eller det sted, hvor den byejendom, der er omfattet af bestemmelserne om byejendomme, er beliggende.

1.3 Formkrav

Fordringshaveren skal indgive et skriftligt krav med identifikation af kreditor og debitor og en kort beskrivelse af, hvorfra gælden hidrører, samt dens størrelse.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Det er ikke obligatorisk, men standardformularer kan rekvireres på justitssekretærens kontor (*Decanato de los juzgados*) eller ved tjenesten for fælles procedurer (*Servicios Comunes Procesales*). Formularen kan downloades ved at klikke på dette link: [formular](#).

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Ved indgivelse af den første begæring vedrørende betalingspåbudsproceduren er det ikke nødvendigt at benytte sig af en retlig repræsentant (*procurador*) og en advokat (*abogado*). Hvis fordringshaveren imidlertid ønsker at lade sig repræsenteret af en advokat, skal den anden part underrettes, således at denne kan træffe de foranstaltninger, som vedkommende finder nødvendige for at varetage sine interesser.

I tilfælde af indsigelse fra debitor eller i fuldbyrdelsessager er det obligatorisk at benytte sig af en advokat og en retlig repræsentant, hvis kravet overstiger 2 000 EUR.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Der skal gives en kort forklaring af, hvordan gælden er opstået.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Se afsnit 1.1.1 herover.

1.4 Afvisning af begæringen

Er ovennævnte krav om stedlig kompetence ikke opfyldt, er der ikke fremlagt et umiddelbart bevis (*principio de prueba*), eller er en procedurefejl ikke blevet afhjulpet, afviser retten begæringen. En afgørelse om at afvise begæringen kan ankes til regionalretten (*Audiencia Provincial*).

1.5 Klageadgang

En afgørelse om at afvise begæringen kan ankes til regionalretten. Anken skal indgives til regionalretten inden for 20 dage.

1.6 Indsigelse

Debitor har en frist på 20 dage, der løber fra datoen på påkravet, og dertil lægges den efterfølgende dag indtil kl. 15.00, til at betale eller rejse indsigelse. Indsigelsen skal fremsættes skriftligt, idet det ikke er nødvendigt at fremsætte den mundtligt i retten. Hvis kravet overstiger 2 000 EUR, skal indsigelsen være underskrevet af en advokat og retlig repræsentant. Der er ingen krav om at angive specifikke årsager til, at der rejses indsigelse, hvorfor debitor kan angive både materielle og rent formelle årsager eller processuelle årsager.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis kravet overstiger 6 000 EUR, vil den juridiske rådgiver afbryde betalingspåkravsproceduren og lade sagen overgå til behandling efter de almindelige processuelle regler. Meddelelsen om indsigelse forkyndes for sagsøger, som har ti dage til at anfægte den skriftligt. Parterne kan i henholdsvis deres indsigelse og deres anfægtelse heraf anmode om berømmelse af et retsmøde.

Hvis kravet overstiger 6 000 EUR, og sagsøgeren ikke indgiver det pågældende krav inden for en måned efter forkyndelse af meddelelsen om indsigelse, bliver sagen afvist, og sagsøgeren vil blive pålagt at betale sagsomkostningerne.

Hvis sagsøger indgiver kravet, forkyndes det for skyldneren, som har 20 dage til at rejse indsigelse, og sagen videreføres inden for rammerne af den almindelige procedure.

Hvis kravet overstiger 6 000 EUR, indrømmer retten kreditor en måned til at indgive et krav efter den almindelige procedure.

Hvis kreditor i lyset af de argumenter, der er fremført i indsigelsen, ikke ønsker, at sagen skal fortsættes inden for rammerne af den almindelige procedure, skal vedkommende udtrykkeligt frafalde kravet.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Hvis debitor ikke reagerer på et betalingspåkrav eller ikke møder op i retten, vil den juridiske rådgiver udstede en kendelse (*Decreto*) om at afslutte betalingspåkravsproceduren, og vedkommende vil underrette kreditor om kendelsen, således at han kan iværksætte fuldbyrdelsesforanstaltninger, hvilket han kan gøre ved blot at fremsætte en begæring herom.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Kreditor skal indgive en begæring om fuldbyrdelse. Hvis kravet overstiger 2 000 EUR, skal begæringen underskrives af en advokat og en retlig repræsentant.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Der er ingen appelmulighed. Den eneste mulighed er at indgive en begrundet indsigelse mod fuldbyrdelsesforanstaltningen.

Sidste opdatering: 02/04/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Frankrig

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Der er bestemmelser om en forenklet betalingspåkravsprocedure, der går under navnet "*procédure d'injonction de payer*", jf. artikel 1405 til 1425 i civilprocesloven (*code de procédure civile*).

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Proceduren gælder for inddrivelse af alle krav, der udspringer af en kontrakt, eller krav som følger af en lovbestemt forpligtelse (*obligation statutaire*), og som udgør et bestemt beløb.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Proceduren gælder for inddrivelse af alle krav, der udspringer af en kontrakt, eller krav der følger af en lovbestemt forpligtelse, og som kan opgøres til et bestemt beløb.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Proceduren er valgfri.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Sager af denne type skal indbringes for den ret, der har kompetence på det sted, hvor debitor eller en af de sagsøgte debitorer har sin bopæl, hvilket betyder, at proceduren ikke kan anvendes, hvis der kun er én debitor, og vedkommende bor i udlandet.

1.2 Den kompetente domstol

Begæringen skal indgives til byretten (*tribunal d'instance*), den lokale ret (*jurisdiction de proximité*), formanden for handelsretten (*tribunal de commerce*) eller fra den 1. januar 2013 til formanden for regionalretten (*tribunal de grande instance*), afhængigt af hvilken ret, der har kompetence i den konkrete sag. Retten på det sted, hvor debitor eller en af de sagsøgte debitorer er bosat, har enekompetence. Dette er et grundlæggende retsprincip (*ordre public*), og retten skal af egen drift efterprøve, om den er kompetent.

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

De formelle krav omfatter visse oplysninger, der skal fremgå af begæringen:

kreditorens og debitorernes efternavn, fornavn, erhverv og bopæl, eller form, navn og vedtægtsmæssige hjemsted for så vidt angår juridiske personer en præcis angivelse af det beløb, der kræves, med udspecificering af kravets forskellige dele og baggrunden for kravet.

Der er en formular, som ganske vist ikke er obligatorisk, men som anbefales kraftigt. Dette er en CERFA-formular, der kan hentes på justitsministeriets websted og fra justissekretærens kontor (*greffe*) ved alle berørte retter.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Begæringen kan indgives af kreditor selv eller af en repræsentant.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Begrundelsen for kravet skal ikke nødvendigvis beskrives i detaljer, men blot kortfattet (jf. svaret i punkt 1.3.1 ovenfor).

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Begæringen skal vedlægges dokumenter, der godtgør kravets eksistens (fakturaer, lejeaftale, salgskontrakt, kreditaftale, attester osv.). Bestemmelserne i den almindelige lovgivning om civil retspleje finder anvendelse.

1.4 Afvisning af begæringen

Inden retten udsteder et betalingspåkrav, prøver den, om kravet er berettiget, og retten afviser begæringen helt eller delvist, hvis den finder, at kravet er ubegrundet.

1.5 Klageadgang

Hvis begæringen afvises, har kreditor ikke adgang til at anke afgørelsen herom, men vedkommende kan følge de almindelige processuelle regler og anlægge en sag med påstand om opfyldelse af en fordring efter den almindelige procedure.

1.6 Indsigelse

Debitor har en frist på en måned til at gøre indsigelse, enten personligt på justitssekretærens kontor ved den ret, der har udstedt påkravet, eller ved anbefalet brev til samme justitssekretærs kontor. Der er ingen andre formelle krav til sådanne indsigelser.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Indgivelse af en indsigelse indleder en sag. Justitssekretæren indkalder alle parter til et retsmøde (selv dem, som ikke har gjort nogen indsigelser). Inden for rammerne af rettens kompetence, tager retten hensyn til ikke alene den oprindelige begæring, men også alle supplerende begæringer og anbringender, der fremsættes af sagsøgte vedrørende sagens realitet.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Efter en periode på en måned efter meddelelsen kan kreditor henvende sig til justitssekretærens kontor ved den ret, som har udstedt påkravet, og anmode den om at forsyne påkravet med en fuldbyrdelsespåtegning (*formule exécutoire*). Der er ingen formelle krav til denne begæring (kreditor kan blot fremsætte en erklæring eller sende en skrivelse med almindelig post). Ved fuldbyrdelsespåtegningen opnår betalingspåkravet samme retsvirkninger som en dom.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Afgørelsen kan ikke gøres til genstand for en ordinær appel (*appel*) eller til genstand for en appel om et retligt spørgsmål til kassationsretten (*pourvoi en cassation*). Det er kun omstændighederne i forbindelse med anbringelse af fuldbyrdelsespåtegningen, der kan anfægtes inden for rammerne af en appel til kassationsretten.

Relaterede links

[Justitsministeriets websted](#)

[Legifrances websted](#)

Sidste opdatering: 26/07/2018

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Kroatien

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Republikken Kroatien anvender det europæiske betalingspåkrav, og proceduren for udstedelse af sådanne påkrav er omfattet af bestemmelserne i civilprocesloven (*Zakon o parničnom postupku*) (*Narodne Novine* (NN, Republikken Kroatiens statstidende) nr. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 og 89/14, i det følgende: ZPP) og reglerne for indgivelse af en begæring om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav og en erklæring om indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav (*Pravilnik o načinu podnošenja zahtjeva za izdavanje europskog platnog naloga i prigovora protiv europskog platnog naloga*) (NN nr. 124/13).

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Proceduren for udstedelse af et europæisk betalingspåkrav anvendes med henblik på inddrivelse af pengekrav, hvis størrelse ligger fast, og som var forfaldne til betaling på det tidspunkt, da anmodningen om det europæiske betalingspåkrav blev fremsat. Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 (i det følgende benævnt: forordning (EF) nr. 1896/2006) blev der indført en europæisk betalingspåkravsprocedure, og nævnte forordning finder anvendelse i grænseoverskridende borgerlige sager og handelssager, uanset typen af domstol, med de undtagelser, der er fastsat i forordningen.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Påstande, der vedrører krav på penge (pengekrav). Kravets genstand kan kun være krav, der udgør kontraktuelle forpligtelser eller forpligtelser uden for kontrakt, som er gjort op i penge.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Der er ingen øvre grænse for kravets værdi.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Anvendelsen af proceduren er ikke obligatorisk, idet fordringshaveren frit kan afgøre, hvordan han eller hun vil gøre sit krav gældende, så længe det ikke strider mod ufravigelige regler og reglerne om offentlig orden. Betalingspåkravet udstedes af retten, selvom fordringshaver ikke har anmodet om udstedelse af et betalingspåkrav i sin sag, hvis alle krav til udstedelse heraf er opfyldt. Udstedelse af betalingspåkravet er således obligatorisk for retten, hvis kravene til udstedelse heraf er opfyldt.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Ja.

1.2 Den kompetente domstol

Afgørelsen om anmodninger om udstedelse og prøvelse af et europæisk betalingspåkrav — og om at erklære et sådant krav eksigibelt — efter reglerne i forordning (EF) nr. 1896/2006 tilkommer udelukkende handelsretten i Zagreb (*Trgovački sud u Zagrebu*).

1.3 Formkrav

Anmodningen om et europæisk betalingspåkrav og en indsigelse mod påkravet skal indgives i maskinlæsbar form, hvis retten finder, at disse dokumenter er egnede til maskinbearbejdning.

Den måde, hvorpå der indgives anmodninger om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav og om indsigelse mod et sådant påkrav, er reguleret af reglerne om fremsættelse af en anmodning om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav og om indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav (*Pravilnik o načinu podnošenja zahtjeva za izdavanje europskog platnog naloga i prigovora protiv europskog platnog naloga*) (*Narodne Novine* (NN, Republikken Kroatiens statstidende) nr. 124/13, i det følgende benævnt: reglerne), som trådte i kraft den 17. oktober 2013.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Anmodningen om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav og indsigelsen mod påkravet skal indgives på den formular, der er omhandlet i forordning nr. 1896/2006, til den kompetente ret skriftligt, personligt eller med posten. Således er brug af en standardiseret formular inden for rammerne af proceduren for udstedelse af et europæisk betalingspåkrav obligatorisk, og formularerne kan downloades fra handelsretten Zagreb's websted (<http://sudovi.pravosudje.hr/tszag/>).

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Enhver part - fysisk eller juridisk person – kan frit vælge, om den pågældende selv vil føre sagen eller vil benytte en repræsentant, som normalt er en advokat, medmindre andet er fastsat i ZPP's bestemmelser. Således er repræsentation ved advokat ikke obligatorisk inden for rammerne af proceduren for udstedelse af et europæisk betalingspåkrav.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Parten skal udfylde formular A (anmodning om et europæisk betalingspåkrav) i maskinlæsbar form. I formularens punkt 6 kan parten vælge mellem flere forskellige retsgrundlag, som klart vil angive kravets genstand.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Punkt 10 i formular A giver parten mulighed for at vedlægge bevismateriale, som parten er i besiddelse af, og at beskrive, hvad det konkrete bevis refererer til. Bevisførelse og bevisoptagelse reguleres af bestemmelserne i artikel 219-271 i ZPP, og retten bestemmer, hvilke af de fremlagte beviser der skal lægges til grund ved fastlæggelsen og bedømmelsen af de relevante faktiske omstændigheder. Endvidere afgør retten efter et skøn hvilke faktiske omstændigheder, den vil anse for bevist efter en samvittighedsfuld og grundig vurdering af alle beviser, både isoleret set og set under et, og under hensyntagen til sagens udfald i sin helhed.

Yderligere oplysninger om bevisførelse og bevisoptagelse findes i informationspakken "Bevisoptagelse - Republikken Kroatien" (*Izvođenje dokaza - Republika Hrvatska*).

1.4 Afvisning af begæringen

Den almindelige bestemmelse i artikel 109 i ZPP finder anvendelse på afviste anmodninger. Heri fastslås det, at hvis anmodningen ikke er forståelig eller ikke indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for sagens behandling, skal retten pålægge sagsøgeren at berigtige eller supplere anmodningen i overensstemmelse med de givne anvisninger og returnere den i dette øjemed. Anmodningen anses for tilbagekaldt, hvis den ikke returneres til retten og berigtiges i overensstemmelse med rettens anvisninger inden for den fastsatte frist, og hvis den returneres uden nogen berigtigelse eller ændring, vil den blive afvist.

1.5 Klageadgang

En indsigelse er det eneste retsmiddel, der er til rådighed for skyldneren, når der er fremsat en anmodning om et europæisk betalingspåkrav. En anmodning om en prøvelse af det europæiske betalingspåkrav i medfør af artikel 20, stk. 1 eller 2, i forordning (EF) nr. 1896/2006 afgøres ved kendelse, som ikke kan appelleres. En appel af en fuldbyrdelseskendelse af grunde, der vedrører kravet i det europæiske betalingspåkrav er kun tilladt, hvis disse grunde opstod efter påkravets forkyndelse, og hvis de ikke længere kunne fremføres i forbindelse med den i artikel 16 i forordning nr. 1896/2006 omhandlede indsigelse.

1.6 Indsigelse

Skyldneren kan rejse indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav over for den udstedende ret ved anvendelse af formular F, som fremsendes til ham sammen med det europæiske betalingspåkrav. Indsigelsen skal rejses inden for 30 dage efter, at påkravet er forkyndt for skyldneren, og skyldneren skal i indsigelsen angive, at han bestrider kravet, idet han dog ikke er forpligtet til at angive årsagerne hertil.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis skyldneren gør indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav i henhold til artikel 16 i forordning nr. 1896/2006, vil den derpå følgende procedure blive gennemført i overensstemmelse med ZPP's bestemmelser om proceduren i tilfælde af indsigelse mod et betalingspåkrav (artikel 445a og 451-456 i ZPP) under hensyntagen til bestemmelserne i artikel 17 i forordning (EF) nr. 1896/2006.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Hvis der ikke inden for 30 dage efter forkyndelse af betalingspåkravet for skyldneren og under hensyntagen til den relevante frist for modtagelse af indsigelse, er indgivet indsigelse til retten, skal retten erklære det europæiske betalingspåkrav eksigibelt ved brug af standardformular G. Et eksigibelt europæisk betalingspåkrav (jf. artikel 18 og 19 i forordning nr. 1896/2006), der er udstedt af en domstol i Republikken Kroatien, er et fuldbyrdelsesdokument, hvorefter der i Republikken Kroatien kan begæres fuldbyrdelse på samme måde som på grundlag af en kroatisk domstols eksigible afgørelse.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Som hovedregel skal fordringshaveren udtrykkeligt anmode retten om at udstede en attest om eksigibilitet, og retten erklærer det europæiske betalingspåkrav eksigibelt ved at anvende standardformular G.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Skyldneren kan anmode om en prøvelse af det europæiske betalingspåkrav på grundlag af bestemmelserne i artikel 507n i ZPP under hensyntagen til de grunde, der er angivet i artikel 20 i forordning (EF) nr. 1896/2006, og den ret, der behandler anmodningen, kan udsætte fuldbyrdelsen ved anvendelse af de relevante bestemmelser i fuldbyrdelsesloven vedrørende udsættelse af fuldbyrdelsen på skyldnerens anmodning.

Sidste opdatering: 23/08/2018

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den originale sprogudgave af denne side [it](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog er allerede oversat.

Betalingspåbudsprocedurer - Italien

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

En af de forenklede procedurer, der er beskrevet i den italienske civile retsplejelov, er betalingspåbudsproceduren (*procedimento di ingiunzione*) (artikel 633 ff.). Dette er en ex parte-procedure, da retten træffer afgørelse om fordringshaverens begæring uden at underrette skyldneren og uden at give denne mulighed for at afgive svar eller fremsætte bemærkninger.

Skyldneren bliver først hørt efterfølgende, hvis han/hun gør indsigelse mod betalingspåbuddet.

Et sådant pålæg kan kun udstedes i forbindelse med visse fordringer (krav om betaling af et kontant beløb eller udlevering af en nærmere angivet mængde løsøre osv.) og på visse betingelser, der er fastsat i civillovbogen (f.eks. at fordringshaverne skal fremlægge skriftlig dokumentation for deres krav).

Hvis den ret, der behandler kravet, finder, at det er begrundet, pålægges skyldneren at erlægge beløbet inden for en nærmere angivet frist, der almindeligvis er på 40 dage, men det meddeles ligeledes skyldneren, at han/hun kan rejse indsigelse mod påbuddet inden udløbet af denne periode, og at det bliver endeligt og kan fuldbyrdes, hvis der ikke gøres indsigelser.

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Proceduren kan anvendes i forbindelse med fordringshaveres krav på pengebeløb eller en bestemt mængde løsøre eller i forbindelse med andres ret til at få udleveret en bestemt løsørengstand.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Hvis pålægget omhandler en fordring på et pengebeløb, skal beløbet størrelse være nøjagtigt angivet. Dette udelukker i realiteten muligheden for at fremsætte begæring om et betalingspålæg for så vidt angår et krav uden for kontrakt (f.eks. for at opnå erstatning for skade, som er forvoldt ved en retsstridig handling).

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej, der er ingen øvre grænse. Der kan fremsættes begæring om betalingspålæg uanset fordringens størrelse.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Det er frivilligt, om man vil bruge betalingspålegsp proceduren. En fordringshaver kan til enhver tid anlægge et almindeligt civilt søgsmål.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Ja.

1.2 Den kompetente domstol

Begæringen om betalingspålæg indgives til fredsdommeren (*giudice di pace*) eller til den almindelige ret (*tribunale*), som ville være den kompetente ret i en almindelig sag. Fredsdommeren har kun kompetence til at behandle sager om mindre krav ifølge de kriterier, der er fastsat i artikel 7 i den civile retsplejelov (jf. nedenstående bilagshenvisning). Begæringer, der indgives til en almindelig ret, behandles af en enkelt dommer.

Fordringer vedrørende honorarer for juridisk bistand i og uden for retten eller vedrørende godtgørelse af udgifter til advokater, fogeder eller andre personer, der har medvirket i forbindelse med en retssag, behandles af den ret, som traf afgørelse i den sag, som fordringshaverens krav vedrører.

Advokater kan ved retten på det sted, hvor de er registreret i advokatsammenslutningen (*consiglio dell'ordine*) fremsætte begæring om betalingspålæg over for egne klienter. På samme måde kan notarer gøre fordringer gældende ved retten på det sted, hvor de er registreret i notarsammenslutningen (*consiglio notarile*) (læs mere på faktabladet om "Kompetence").

1.3 Formkrav

Betalingskravet skal indeholde de oplysninger, der er opregnet i artikel 638 i den civile retsplejelov, og skal indgives til rettens justitskontor med eventuelle relevante bilag.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Nej, der findes ingen særlig formular.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Som hovedregel, ja. I visse sager kan sagsøger selv føre sagen ved retten. Et eksempel herpå er, når kravet behandles af fredsdommeren og vedrører et beløb på 1 100 EUR eller derunder, og et andet eksempel er, når sagsøger har de fornødne kvalifikationer til at kunne optræde som rettergangsfuldmægtig.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Begæringen skal indeholde en angivelse af fordringen og en beskrivelse af årsagen til, at fordringen er opstået. Der er intet krav om en nærmere redegørelse herfor, idet det kan ske i form af et sammendrag af de relevante omstændigheder og dokumenter.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Ja. Skriftlige beviser for kravet omfatter især modtagelsesbeviser og skriftlige ensidigt afgivne løfter. Hvis fordringen vedrører levering af varer og tjenesteydelser mellem virksomheder eller fra en virksomhed til en person, der ikke udøver professionel eller kommerciel virksomhed, kan det skriftlige bevis for fordringen ligeledes omfatte offentligt bekræftede regnskabsuddrag fra kreditorvirksomheden, forudsat at disse uddrag er i overensstemmelse med de i loven fastsatte krav. Handelsfakturaer kan ligeledes tjene som passende skriftligt bevis for fordringen, forudsat at de ledsages af en stemplet kopi fra sagsøgers fakturaregister.

Der gælder særlige regler om beviser, der underbygger fordringer vedrørende honorarer og godtgørelse, som gøres gældende af advokater, notarer og personer, der udøver andre erhverv, og fordringer, der fremsættes af staten og offentlige myndigheder.

1.4 Afvisning af begæringen

Hvis dommeren finder, at fordringen er utilstrækkeligt dokumenteret, underretter justitssekretæren sagsøger herom og anmoder denne om at tilvejebringe supplerende dokumentation. Hvis sagsøger undlader at efterkomme begæringen eller trækker begæringen tilbage, eller hvis begæringen ikke kan imødekommes, afviser dommeren den ved en begrundet afgørelse.

I så fald kan sagen indbringes for retten på ny enten efter den særlige procedure eller den almindelige procedure.

1.5 Klageadgang

En afvisning kan ikke anfægtes, hverken ved almindelig appel eller ved indbringelse for en kassationsdomstol.

1.6 Indsigelse

Hvis dommeren imødekommer begæringen, udsteder han et betalingspålæg, der skal forkyndes for sagsøgte senest 60 dage efter afgørelsesdatoen, hvis forkyndelsen foretages i Italien, eller senest 90 dage efter denne dato, hvis forkyndelsen sker uden for Italien.

Når skyldneren har modtaget pålægget, kan han/hun gøre indsigelser inden for en frist på 40 dage.

Fristen for at gøre indsigelse mod fordringen kan, hvis der er rimelig grund hertil, afkortes til 10 dage eller forlænges til 60 dage. Hvis sagsøgte bor i et andet EU-land, er fristen 50 dage og kan afkortes til 20 dage. Hvis sagsøgte bor i et tredjeland, er fristen 60 dage og kan afkortes til 30 dage eller forlænges til 120 dage.

Sagsøgte har mulighed for at gøre indsigelse mod fordringen efter fristens udløb, hvis den pågældende kan bevise manglende rettidig underretning, som skyldes manglende forkyndelse af pålægget eller eventuelle uforudsete hændelser eller force majeure. Der kan ikke gøres indsigelser efter 10 dage fra den første fuldbyrdelesforanstaltning.

Indsigelser mod påbuddet (*opposizione*) fremsættes ved den ret, som har udstedt pålægget, i form af en stævning (*citazione*), der skal forkyndes for sagsøger på den i begæringen anførte adresse. Stævningen, hvormed der gøres indsigelse mod pålægget, skal indeholde de oplysninger, der almindeligvis er anført i stævninger. Den part, der gør indsigelse, skal anføre årsagen til indsigelsen mod fordringen.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

En sådan indsigelse medfører, at der indledes en almindelig retssag, hvor dommeren efterprøver, om kravet er gyldigt.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Hvis der ikke gøres indsigelse inden for den fastsatte frist, eller hvis sagsøgte udebliver fra retsmødet, træffer den ret, der har udstedt pålægget, afgørelse om fuldbyrdelse af pålægget på sagsøgers begæring.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Der er fire mulige scenarier:

Det første vedrører et tilfælde, hvor fristen for at gøre indsigelse mod kravet endnu ikke er udløbet. Sagsøger kan fremsætte begæring om, at retten erklærer pålægget for foreløbigt eksigibelt med øjeblikkelig virkning. Denne begæring kan kun imødekommes, hvis de særlige betingelser for foreløbigt eksigibilitet, der er fastsat i den civile retsplejelov, er opfyldt, f.eks. hvis fordringen vedrører en veksel eller en check, eller hvis en senere fuldbyrdelse ville påføre fordringshaveren væsentlig skade. Retten kan som betingelse for en sådan erklæring om foreløbigt eksigibilitet på dette tidlige tidspunkt pålægge fordringshaveren at stille sikkerhed til fordel for skyldneren.

Det andet scenarium vedrører et tilfælde, hvor den skyldner, overfor hvem betalingspålægget er blevet forkyndt, undlader at gøre indsigelse inden for den fastsatte frist. I så fald kan fordringshaveren fremsætte en begæring om fuldbyrdelse på grundlag af pålægget.

Det tredje scenarium omhandler tilfælde, hvor skyldneren har gjort indsigelse, og sagen er under behandling. I disse tilfælde kan fordringshaveren fremsætte en begæring om foreløbig fuldbyrdelse på grundlag af pålægget. Denne begæring kan kun imødekommes, hvis de i lovgivningen fastsatte betingelser er opfyldt (f.eks. hvis indsigelsen ikke er underbygget af skriftlige bevismidler). Retten kan ligeledes afsige kendelse om foreløbig fuldbyrdelse af kun en del af pålægget, dvs. op til det beløb, som skyldneren ikke bestrider. Retten kan ligeledes træffe afgørelse om foreløbig fuldbyrdelse af pålægget, hvis fordringshaveren stiller sikkerhed for det beløb, som eventuelt skal refunderes, samt for omkostninger og tort.

Det fjerde scenarium vedrører de tilfælde, hvor indsigelsen forkastes. Dette medfører, at betalingspålægget kan tvangsfuldbyrdes, hvis det ikke allerede var tilfældet.

Betalingspålæg, som erklæres eksigible inden for rammerne af et af de ovenstående scenarier, gør det ligeledes muligt for fordringshaveren at foretage udlæg i skyldnerens aktiver.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Et pålæg, der er blevet eksigibelt som følge af skyldnerens undladelse af at gøre indsigelse, kan i ekstraordinære tilfælde, der er fastsat i lovgivningen, ophæves (f.eks. hvis det viser sig, at rettens afgørelse er truffet på grundlag af beviser, der efterfølgende konstateres at være falske). Hvis betalingspålægget berører tredjemands rettigheder, kan vedkommende ligeledes gøre indsigelse mod pålægget.

En dom, hvorved der tages stilling til debtors indsigelser, kan derimod appelleres efter de almindelige regler.

Relevante bilag

Betalingspålæg: Den civile retsplejelov, artikel 633-656 (112 Kb) [it](#)

Betalingspålæg: Den civile retsplejelov, kompetence (46 Kb) [it](#)

Sidste opdatering: 02/05/2017

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Cypem

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Der findes ingen specifik betalingspåbudsprocedure, bortset fra den i forordning 1896/2006. Der er vedtaget særlige retsplejeregler om anvendelsen af denne forordning.

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Ikke relevant.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Ikke relevant.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Ikke relevant.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Ikke relevant.

1.2 Den kompetente domstol

Ikke relevant.

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Ikke relevant.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Ikke relevant.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Ikke relevant.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Ikke relevant.

1.4 Afvisning af begæringen

Ikke relevant.

1.5 Klageadgang

Ikke relevant.

1.6 Indsigelse

Ikke relevant.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Ikke relevant.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Ikke relevant.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Ikke relevant.

Sidste opdatering: 13/05/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den originale sprogudgave af denne side [lv](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog er allerede oversat.

Betalingspåbudsprocedurer - Letland

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

I Letland er der to muligheder, nemlig inddrivelse af ubestridte fordringer (*saistību bezstrīdus piespiedu izpildīšana*, civilretsplejelovens kapitel 50, artikel 400–406) og fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol (*saistību piespiedu izpildīšana brīdinājuma kārtībā*, civilretsplejelovens kapitel 501, artikel 4061–40610).

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Inddrivelse af ubestridte fordringer er tilladt:

i henhold til aftaler om fordringer, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af realkreditlån eller håndpant sætning,

i henhold til notarpåtegnede tidsbegrænsede aftaler eller tidsbegrænsede aftaler med tilsvarende retsvirkninger med henblik på betaling af pengekrav eller tilbagelevering af løsøre

i henhold til tidsbegrænsede aftaler om leje eller udlejning af ejendom, som er notarpåtegnet eller indført i tingbogen, og som indeholder bestemmelser om, at lejer eller udlejer efter aftalens udløb har pligt til at fraflytte eller tilbagelevere den lejede eller udlejede ejendom (med undtagelse af lejligheder) og til at erlægge lejebetaling,

i henhold til en protesteret egenveksel.

De ovennævnte fordringer kan ikke gøres til genstand for inddrivelse af ubestridte fordringer, hvis genstanden for denne fuldbyrdelse er statslig ejendom, fordringen er bortfaldet ved hævd, hvor dette bortfald fremgår utvetydigt af selve dokumentet.

Fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol er en mulighed, når det drejer sig om fordringer, som er skriftligt dokumenteret, og som er forfalden til betaling, samt forpligtelser, der vedrører betaling af godtgørelse fastsat i en kontrakt om levering af varer, køb af varer eller levering af tjenesteydelser, forudsat at denne forpligtelse er skriftligt dokumenteret, og at der ikke er blevet fastsat en tidsfrist for fuldbyrdelsen.

Fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol må ikke foretages i forbindelse med:

betaling for forpligtelser, der ikke er opfyldt,

sager, hvor skyldnerens bopæl eller faktiske opholdssted er ukendt,

sager, hvor skyldnerens bopæl, faktiske opholdssted eller vedtægtsmæssige hjemsted ikke er i Letland,

sager, hvor den påståede bødestørrelse overstiger hovedstolen,

sager, hvor den påståede rente overstiger hovedstolen.

fordringer, hvor gælden overstiger 15 000 EUR.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Nej, proceduren er ikke obligatorisk.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Det er ikke tilladt at fuldbyrde fordringer indbragt for en domstol, hvis skyldnerens bopæl, faktiske opholdssted eller vedtægtsmæssige hjemsted ikke er i Letland.

Det er tilladt at foretage inddrivelse af ubestridte fordringer, hvis en stævning udtages på grundlag af dokumenter vedrørende pant i løsøre eller vedrørende en forpligtelse til at frigøre eller tilbagelevere leaset eller lejet fast ejendom, hvis den faste ejendom er beliggende i Letland. Der kan i Letland udtages stævning vedrørende inddrivelse af ubestridte fordringer i henhold til et pantebrev i et skib, hvis dette pantebrev er tinglyst i Letland.

1.2 Den kompetente domstol

En stævning om inddrivelse af ubestridte fordringer indleveres til tinglysningskontoret ved distriktsdomstolen eller byretten (*rajona (pilsētas) tiesa*):

i den retskreds, hvor skyldneren har sin bopæl, eller i mangel af oplysninger herom, hvor skyldneren faktisk opholder sig, hvis stævningen vedrører betalingspåkrav eller tilbagelevering af løsøre eller kontraktlige forpligtelser, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af håndpant sætning,

i den retskreds, hvor den faste ejendom er beliggende, hvis stævningen udtages på grundlag af pantebreve i fast ejendom eller en forpligtelse til at obligation to at frigøre eller tilbagelevere leaset eller lejet fast ejendom. Hvis der er stillet sikkerhed for fordringen i form af flere faste ejendomme, og anmodningen henhører under tinglysningskontoret ved forskellige distriktsdomstole eller byretters kompetence, behandles den efter ansøgerens valg af tinglysningskontoret ved distriktsdomstolen eller byretten i den retskreds, hvor en af de faste ejendomme er beliggende,

i den retskreds, hvor pantebrevet i skibet er tinglyst, hvis stævningen udtages på grundlag af et pantebrev i et skib.

Anmodninger om fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol indgives til tinglysningskontoret ved distriktsdomstolen eller byretten i den retskreds, hvor skyldneren har bopæl, eller i mangel af oplysninger herom, hvor skyldneren faktisk opholder sig eller har vedtægtsmæssigt hjemsted.

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Anmodninger om fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol udformes i overensstemmelse med bilag 1 til bekendtgørelse nr. 792 af 21. juli 2009 om blanketter til anvendelse i forbindelse med fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol.

På webstedet for Letlands domstole <http://www.tiesas.lv> findes der under *E-Pakalpojumi* ("elektronisk selvbetjening"), *E-veidlapas* ("elektroniske blanketter") en blanket til brug for anmodninger om inddrivelse af ubestridte fordringer (*pieteikums par strīdu bezstrīdus piespiedu izpildīšanu*). Denne blanket kan man downloade, udfylde, udskrive og indsende.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Nej, der er ikke advokattvang. De almindelige regler om repræsentation er fastsat i civilretsplejelovens kapitel 12.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Det er ikke et krav, at anmodningen indeholder en detaljeret begrundelse.

Anmodninger om inddrivelse af ubestridte fordringer skal indeholde en angivelse af fordringen og det dokument, som fordringshaveren ønsker fuldbyrdet, herunder den hovedstol, der skal indfris, samt eventuelle sanktioner og renteomkostninger og i forbindelse med egenveksler de udgifter, der er forbundet med protest af vekslen samt den lovbestemte godtgørelse. Anmodningen skal være vedlagt følgende dokumenter: det dokument, der skal fuldbyrdes, samt en bekræftet genpart heraf eller, såfremt der er tale om en egenveksel, det dokument, der lægges til grund for protesten, dokumentation for, at statsafgiften (*valsts nodeva*) er betalt, og bevis for, at der er blevet givet en advarsel, medmindre en sådan advarsel ikke er påkrævet i henhold til loven.

Anmodninger om fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol indgives ved at udfylde en standardformular med angivelse af ansøgeren og skyldneren, betalingspåkrav, dokumenter, der underbygger fordringen og tidsfristen for indfrielse af fordringen, det skyldige beløb og beregningsmetoden, en erklæring fra sagsøgeren om, at kravet ikke omhandler en forpligtelse, der ikke er blevet opfyldt, eller en delvis opfyldt forpligtelse, en anmodning til domstolen om at give meddelelse til skyldneren og til at afsige kendelse om fuldbyrdelse af fordringen og inddrivelse af sagsomkostninger samt en erklæring, hvori det bekræftes, at de til retten afgivne oplysninger om de faktiske omstændigheder er sande, og at ansøgeren er bekendt med, at det i henhold til straffeloven er strafbart at afgive falsk anmodning.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Anmodningen om inddrivelse af ubestridte fordringer vedlægges følgende dokumenter: det dokument, der skal fuldbyrdes, samt en bekræftet genpart heraf eller, såfremt der er tale om en egenveksel, det dokument, der lægges til grund for protesten, dokumentation for, at statsafgiften er betalt, og bevis for, at der er blevet givet en advarsel, medmindre en sådan advarsel ikke er påkrævet i henhold til loven (beviset for, at der er blevet givet en advarsel, kan være i form af en erklæring fra en autoriseret foged eller dennes assistent om, at modtagelse er nægtet).

I forbindelse med fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol er det ikke nødvendigt at vedlægge skriftlig dokumentation for betalingspåkravet, men anmodningen skal indeholde en angivelse af de dokumenter, der underbygger fordringen samt tidsfristen for indfrielsen af fordringen. Hvis skyldneren senest 14 dage fra det af retten fremsendte varsel gør indsigelse mod betalingspåkravets gyldighed, afsluttes retssagen om fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol. Beslutningen om at afslutte retssagen som følge af skyldnerens indsigelse er ikke til hinder for, at fordringshaveren kan anlægge et almindeligt søgsmål om fordringen.

1.4 Afvisning af begæringen

I forbindelse med anmodninger om inddrivelse af ubestridte fordringer træffer en enkelt dommer afgørelse senest syv dage fra indgivelsen af anmodningen på grundlag af selve anmodningen og de vedlagte dokumenter uden at give ansøgeren eller skyldneren forudgående meddelelse herom. Dommeren afviser anmodningen, hvis denne er ubegrundet, eller hvis den i anmodningen påståede sanktion er uforholdsmæssig i lyset af hovedstolen, eller hvis det dokument, der skal fuldbyrdes, indeholder urimelige kontraktlige forpligtelser, som krænker forbrugernes rettigheder.

Hvis retten godkender en anmodning om fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol, og skyldneren senest 14 dage efter rettens meddelelse herom gør indsigelse mod gyldigheden af betalingspåkravet, eller forelægger dokumentation for, at gælden er indfriet, afslutter dommeren sagen.

1.5 Klageadgang

En dommers afgørelse om en anmodning om inddrivelse af ubestridte fordringer eller om fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol kan ikke påklages.

1.6 Indsigelse

En enkelt dommer træffer afgørelse i sager om anmodninger om inddrivelse af ubestridte fordringer, og skyldnerens udsagn tages ikke i betragtning.

I forbindelse med fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol foreslår dommeren i en meddelelse skyldneren, at denne enten erlægger det i anmodningen anførte beløb eller gør indsigelse til retten senest 14 dage efter modtagelsen af meddelelsen.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis skyldneren i sager vedrørende anmodning om fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol gør indsigelse mod betalingspåkravets gyldighed senest 14 dage efter forkyndelsen af meddelelsen, afsluttes retssagen vedrørende fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol. Hvis skyldneren tiltræder en del af kravet, underrettes ansøgeren om skyldnerens svar og den tidsfrist, inden udløbet af hvilken ansøgeren skal meddele retten, om den del af den fordringen, som skyldneren har tiltrådt, er blevet indfriet. Hvis ansøgeren er uenig i, at en del af fordringen er blevet indfriet, eller ikke besvarer meddelelsen inden udløbet af den fastsatte tidsfrist, afsluttes retssagen.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Hvis skyldneren i forbindelse med anmodninger om fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol undlader at gøre indsigelse inden udløbet af den i meddelelsen fastsatte tidsfrist, træffer dommeren afgørelse senest syv dage fra datoen for udløbet af fristen for fremsættelse af indsigelse, idet der afsiges kendelse om fuldbyrdelse af det i anmodningen anførte betalingspåkrav samt betaling af sagsomkostninger.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol: Dommerens afgørelse om fuldbyrdelse af det i anmodningen anførte betalingspåkrav får omgående retsvirkning. Det er et eksigibelt dokument, som kan fuldbyrdes i henhold til bestemmelserne om fuldbyrdelse af retsafgørelser.

Inddrivelse af ubestridte fordringer: Når dommeren har undersøgt anmodningens gyldighed og har fundet, at anmodningen kan antages til behandling, træffer dommeren afgørelse i sagen og beslutter, hvilke fordringer der skal fuldbyrdes, og i hvilket omfang. Dommerens afgørelse får omgående retsvirkning. Det er et eksigibelt dokument, som kan fuldbyrdes i henhold til bestemmelserne om fuldbyrdelse af retsafgørelser. Dommerens afgørelse registreres med henblik på fuldbyrdelse sammen med en bekræftet genpart af det dokument, der skal fuldbyrdes.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Dommerens afgørelse om en anmodning om inddrivelse af ubestridte fordringer eller om fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol kan ikke påklages. Hvis skyldneren imidlertid er af den opfattelse, at sagens realitet, der lægges til grund for ansøgerens krav, er ubegrundet, kan skyldneren anlægge sag mod kreditoren med henblik på at anfægte fordringen (inden for seks måneder fra datoen for fremsendelsen af dommerens afgørelse, når det drejer sig om inddrivelse af ubestridte fordringer, og inden for tre måneder fra datoen for fremsendelsen af dommerens afgørelse, når det drejer sig om fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol). Hvis skyldneren anlægger sag i henhold til det ovenstående, kan han anmode om udsættelse af fuldbyrdelsen af fordringen, og kreditorens fordring allerede er blevet indfriet i fuldbyrdelsesproceduren, kan skyldneren anmode om sikring af sit krav. En eventuel sag skal anlægges i overensstemmelse med de i civilretsplejelovens fastsatte procedurer og ved den domstol, der behandlede de tidligere anmodninger om inddrivelse af ubestridte fordringer eller fuldbyrdelse af fordringer indbragt for en domstol. Hvis sagen imidlertid henhører under en regionaldomstols kompetence, anlægges den ved den regionaldomstol, der har kompetence med hensyn til den afdeling af tinglysningskontoret, som hører under den distriktsdomstol eller byret, der behandlede den tidligere anmodning.

Sidste opdatering: 07/02/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Anmodninger om et europæisk betalingspåkrav behandles i overensstemmelse med reglerne i kapitel XXIII i Republikken Litauens civile retsplejelov (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*), med forbehold af de undtagelser, der er fastsat heri.

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Proceduren i kapitel XXIII i Republikken Litauens civile retsplejelov finder anvendelse på sager vedrørende fordringshaveres pengekrav (som udspringer af en aftale, svig, ansættelsesforhold, underholdspligt osv.).

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Fordringshaveren kan også vælge, at sager, der behandles i overensstemmelse med kapitel XXIII i den civile retsplejelov, skal behandles inden for rammerne af en almindelig retssag eller en skriftlig procedure.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Det fremgår af kapitel XXIII i den civile retsplejelov, at anmodninger ikke behandles, hvis skyldneren har bopæl eller hjemsted i udlandet.

Hvis sagen er indledt på grundlag af en fordringshaveres krav, og det efter afsigelse af en kendelse viser sig, at skyldnerens bopæl eller arbejdsplads er ukendt, vil retten ophæve kendelsen, og behandlingen af fordringshaverens anmodning vil blive indstillet. En sådan kendelse kan ikke anfægtes ved at iværksætte en særskilt appel. Under disse omstændigheder kan retten kun ophæve kendelsen og indstille behandlingen af fordringshaverens anmodning, hvis retten tidligere har fastsat en frist for fordringshaverens bestemmelse af skyldnerens bopæl eller arbejdssted eller andre dispositioner, som giver retten mulighed for at forkynde procesdokumenterne på anden vis.

1.2 Den kompetente domstol

Sager, der er baseret på anmodninger om udstedelse af et betalingspåkrav, behandles af distriktsretten (*apylinkės teismas*) på bopælsstedet.

1.3 Formkrav

Ud over de generelle krav, der gælder for processkrifters indhold og form, skal en anmodning om et betalingspåkrav indeholde følgende:

fordringshaverens navn, efternavn, personnummer og adresse eller, hvis fordringshaveren er en juridisk person, det fulde navn, hjemsted, registreringsnummer og kontonummer, oplysninger om det relevante kreditinstitut og, hvis anmodningen indgives af en repræsentant, navn og adresse på fordringshaverens repræsentant

skyldnerens navn, efternavn og personnummer (hvis det er kendt), adresse og arbejdssted (hvis det er kendt) og, hvis skyldneren er en juridisk person, det fulde navn, hjemsted, registreringsnummer og kontonummer (hvis det er kendt) samt oplysninger om det relevante kreditinstitut (hvis det er kendt)

kravets størrelse

hvis et krav vedrører rente eller morarente, rentesats, beløb og beregningsperiode derfor

kravet, de faktiske omstændigheder og bevismateriale

en begrundet anmodning om foreløbige foranstaltninger over for skyldneren, hvis der er grundlag derfor, og der findes oplysninger om skyldnerens aktiver bekræftelse af, at ingen af de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 431, stk. 2, i den civile retsplejelov, gør sig gældende (på det tidspunkt, hvor anmodningen om udstedelse af et betalingspåkrav indgives, er den forpligtelse (eller en del af den forpligtelse), som fordringshaveren skal opfylde mod betaling af det omstridte beløb, ikke blevet opfyldt, og skyldneren kræver, at den opfyldes; noget af forpligtelsen kan ikke opfyldes, og fordringshaveren kræver, at den del af den bliver opfyldt; skyldneren har bopæl eller har hjemsted i udlandet; skyldnerens bopæl og arbejdssted er ukendt)

en fortegnelse over de dokumenter, der er vedlagt anmodningen.

En anmodning om underholdsbidrag skal også indeholde skyldnerens fødselsdato og -sted, modtagerens fødselsdato og -sted (hvis anmodningen indgives af en anden en modtageren selv), det månedlige underholdsbidrag og den periode som kravet vedrører.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Det anbefales, at den standardformular, som justitsministeriet har godkendt, anvendes.

Der findes en skabelon til anmodningen om udstedelse af et betalingspåkrav på de litauiske domstoles elektroniske portal på <https://e.teismas.lt/lt/public/documentstemplates/>

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Nej.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Det er ikke reguleret.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

En anmodning om udstedelse af et betalingspåkrav behøver ikke at dokumenteres.

1.4 Afvisning af begæringen

Retten vil afvise anmodningen i følgende tilfælde:

- i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 137, stk. 2, i Republikken Litauens civile retsplejelov (tvisten bør ikke være genstand for et civilt søgsmål ved en domstol; kravet henhører ikke under den relevante rets kompetence; den person, som har indgivet anmodningen, har ikke fulgt den forudgående udenretslige procedure, der er fastlagt i lovgivningen, til bilæggelse af den pågældende type sag; der er afsagt en retskraftig rets- eller voldgiftskendelse om tvisten mellem de samme parter om samme genstand og baseret på samme grunde, eller der findes en retskraftig kendelse, hvorved sagsøgers afkald på kravet eller parternes forligsaftale tiltrædes; der verserer en sag ved en domstol vedrørende en tvist mellem de samme parter om samme genstand og baseret på samme grunde; parterne har indgået en aftale om, at tvisten skal løses ved voldgift; anmodningen er indgivet på vegne af en person uden rets- og handleevne; anmodningen er indgivet på vegne af den berørte part af en person, som ikke er bemyndiget til at føre sagen)

- anmodningen opfylder ikke kravene til, at den kan antages til realitetsbehandling i artikel 431, stk. 1 og 2, i Republikken Litauens civile retsplejelov eller er klart ikke berettiget.

1.5 Klageadgang

En afgørelse om ikke at antage en anmodning til realitetsbehandling kan anfægtes ved at iværksætte en særskilt appel.

1.6 Indsigelse

Skyldneren kan indgive en indsigelse mod fordringshaverens anmodning eller en del af den til den ret, der har udstedt betalingspåkravet. Hvis skyldneren har indfriet en del af fordringshaverens krav eller anerkender en del af kravet, men ikke desto mindre ikke har indfriet det, kan denne gøre indsigelse mod gyldigheden af den resterende del af kravet.

Skyldnerens indsigelse mod fordringshaverens anmodning skal indgives skriftligt senest 20 dage efter forkyndelse af betalingspåkravet for skyldneren. En indsigelse skal opfylde de almindelige krav, der gælder for processkrifters indhold og form, bortset fra kravet om, at indsigelsen skal begrundes. Hvis der var

tvungende årsager til, at skyldneren har indgivet indsigelsen efter fristens udløb, kan retten annullere fristen og lade den løbe på ny på skyldnerens anmodning. En afgørelse om at afslå sådan anmodning fra skyldneren kan anfægtes ved iværksættelse af en særskilt appel.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Når retten modtager en skyldners indsigelse, skal den underrette fordringshaveren inden for tre arbejdsdage om, at fordringshaveren kan anlægge en retssag i overensstemmelse med de almindelige regler om søgsmål (herunder reglerne om kompetence) og betale den resterende del af stempelgebyret senest 14 dage efter rettens forkyndelse af påkravet. Eventuelle foreløbige foranstaltninger, som retten har anordnet, må ikke ophæves før udløbet af søgsmålsfristen.

Hvis skyldneren fyldestgør en del af fordringshaverens krav i overensstemmelse med rettens afgørelse eller anerkender en del af kravet, men ikke desto mindre ikke indfrier det, og kun bestrider den resterende del af fordringshaverens krav, vil retten afsige at træffe en ny afgørelse om godkendelse af fordringshaverens krav i det omfang, skyldneren ikke har bestridt det i overensstemmelse med reglerne i det relevante kapitel. Hvis skyldneren kun bestrider den del af rettens afgørelse, der vedrører sagsomkostninger, vil retten tage stilling til spørgsmålet om godtgørelse af disse omkostninger i en særskilt kendelse. Fordringshaveren kan anlægge søgsmål om den uindfrie del af sit krav efter proceduren i den relevante artikel.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Hvis fordringshaveren ikke indgiver en behørigt udarbejdet anmodning inden for 14 dage, vil retten træffe afgørelse om afvisning af fordringshaverens anmodning og returnere den til fordringshaveren, og kendelsen og eventuelle foreløbige foranstaltninger vil blive ophævet. Denne afgørelse kan anfægtes ved iværksættelse af en særskilt appel, selv om dette ikke forhindrer fordringshaveren i at anlægge en retssag efter den almindelige procedure.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Kendelse får retskraft, hvis skyldneren ikke gør indsigelse mod fordringshaverens anmodning inden for 20 dage. Kendelsen kan ikke fuldbyrdes som en hastesag.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Rettens kendelse kan ikke anfægtes ved appel eller kassationsappel.

Sidste opdatering: 21/10/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Luxembourg

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Ud over den europæiske betalingspåkravsprocedure i forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 muliggør luxembourgsk ret hurtig inddrivelse af fordringer ved proceduren om kendelser afsagt på begæring ved tribunal d'arrondissement (distriktsdomstolen) (for fordringer på over 10 000 EUR). Proceduren ved juge de paix (fredsdommeren) (for fordringer på op til 10 000 EUR) behandles som en småkravsprocedure (se "Småkravsprocedurer - Luxembourg").

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Den pågældende person kan enten indlede en hastesag eller en betalingskendelsesprocedure.

Hastesagen om foreløbig tilkendelse af et beløb skal følges op af en realitetsbehandling, så de procedurer, der skal gennemgås, kan ikke opfattes som værende en billig metode.

De procedurer, der finder anvendelse i forbindelse med foreløbig tilkendelse af et beløb på begæring og dermed betalingskendelsesprocedurer, er rent faktisk de hurtigste og billigste inddrivelsesprocedurer.

Proceduren varierer efter størrelsen af det beløb, der skal inddrives.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Proceduren om kendelser afsagt på begæring finder anvendelse på pengefordringer på over 10 000 EUR (ekskl. renter og omkostninger).

Proceduren om kendelser afsagt på begæring kan kun anvendes over for skyldnere med bopæl i Luxembourg.

Der er kun muligt at anvende proceduren om kendelser afsagt på begæring på pengefordringer, hvis eksistens kan dokumenteres med skriftlige beviser.

Proceduren om kendelser afsagt på begæring kan således ikke anvendes til at få en person hurtigt dømt til at betale erstatning.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Frivillig.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Den europæiske betalingspåkravsprocedure.

1.2 Den kompetente domstol

En fordringshaver, der ønsker at få afsagt en kendelse på begæring for et beløb på over 10 000 EUR, skal henvende sig til præsidenten for den tribunal d'arrondissement, der har stedlig kompetence i kraft af skyldners bopæl, medmindre han kan forelægge en gyldig værnetingsaftale. Der findes to tribunaux d'arrondissement i Storhertugdømmet Luxembourg, en i Luxembourg by og en i Diekirch.

De almindelige kompetenceregler finder anvendelse.

1.3 Formkrav

En begæring om en kendelse afsagt på begæring skal sendes til justitskontoret ved tribunal d'arrondissement. Den skal for at være gyldig indeholde sagsøgers og sagsøgtes efternavn, fornavn, stilling og bopæl eller opholdssted, begæringens formål, en fremstilling af søgsmålsgrundene og de dokumenter, der ligger til grund for begæringen.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Der findes ikke nogen standardblanket.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Det er ikke nødvendigt at søge advokatbistand for at indgive en begæring om en betalingskendelse.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Fordringshaver skal anføre formålet med begæringen (dvs. det krævede beløb) og fremstille sine søgsmålsgrunde (dvs. grundene til, at han har pengene til gode). Denne fremstilling kan være kortfattet, men skal indeholde en begrundelse. Omfanget af forklaringerne varierer i praksis alt efter sagens kompleksitet. Hvis dokumenterne taler for sig selv, kan forklaringen være kortfattet.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Fordringshaver skal underbygge sin begæring med dokumenter. Det er primært på baggrund af disse dokumenter, at retten vurderer, hvorvidt begæringen skal tages til følge eller ej.

Det er udelukkende muligt at fremlægge dokumenter. Fordringshaver kan ikke på dette procestrin forsøge at bevise fordringens retmæssighed med andre midler, f.eks. med vidneudsagn.

1.4 Afvisning af begæringen

Retten afslår begæringen, hvis den vurderer, at de afgivne forklaringer ikke i tilstrækkelig grad beviser fordringens eksistens.

Afslagskendelsen skal som alle andre retsafgørelser begrundes.

1.5 Klageadgang

Et afslag kan ikke appelleres. Det skal dog bemærkes, at det ikke forhindrer fordringshaver i at indlede andre procedurer ved Juge du Fond (den dommer, der pådømmer sagens realitet) eller Juge des Référés (den dommer, der pådømmer hastesager).

1.6 Indsigelse

Den skyldner, der har fået forkyndt en kendelse med et betalingspåkrav, har en frist på 15 dage til at gøre indsigelse mod kendelsen.

Indsigelsen udformes som en skriftlig erklæring, der indgives til justitskontoret af den part, der gør indsigelse, eller dennes repræsentant. Den skal indeholde mindst en kortfattet angivelse af de omstændigheder, der ligger til grund for den, og den skal vedlægges ethvert dokument, der berettiger indsigelsen.

Justitssekretæren indfører erklæringen om indsigelse i justitskontorets protokol, udleverer en kvittering for erklæringen til den part, der gør indsigelse, og underretter sagsøger om indsigelsen.

Selv om fristen for at gøre indsigelse er på 15 dage, er det i realiteten muligt at gøre indsigelse, så længe fordringshaver ikke har anmodet om at få udstedt et tvangsfuldbyrdesdokument. Eftersom en fordringshaver sjældent anmoder om dette dokument umiddelbart efter de 15 dages ophør, har skyldner altså ofte en længere frist end den ved lov fastsatte, men han har ikke nogen sikkerhed herfor, som det er tilfældet med de oprindelige 15 dage.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Skyldners indsigelse afslutter proceduren, hvilket betyder, at det ikke længere er muligt umiddelbart at udstede et tvangsfuldbyrdesdokument. Til gengæld opretholdes nogle af forkyndelsens virkninger, f.eks. bliver renterne ved med at løbe fra den dato, hvor kendelsen blev forkyndt for skyldner.

Retten undersøger indsigelsen. Hvis indsigelsen findes berettiget, bekræfter retten dette i en begrundet kendelse og fastslår, at den tidligere afsagte kendelse skal betragtes som en nullitet. Såfremt indsigelsen kun er delvist berettiget, afsiger retten dom for den del af fordringen, der findes berettiget. Hvis indsigelsen afvises, afsiger retten i sin afgørelse dom over skyldner.

Det er vigtigt at bemærke, at dommeren i forbindelse med denne procedure kan afsige sin kendelse uden at have hørt parterne. Dommeren har mulighed for at indkalde parterne til et møde i retten, men det er ikke et krav, at sagen skal behandles i et offentligt retsmøde.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Hvis ikke skyldner gør indsigelse inden for fristen på 15 dage efter forkyndelsen, kan fordringshaver anmode retten om at udstede et tvangsfuldbyrdesdokument.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Begæringen indgives til justitskontoret i form af en skriftlig erklæring udfærdiget af fordringshaver eller dennes repræsentant og indføres i justitskontorets protokol.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Hvis kendelsen blev forkyndt for skyldner selv, får tvangsfuldbyrdesdokumentet samme virkning som en kendelse i en kontradiktorisk procedure, og den kan ikke længere appelleres 15 dage efter forkyndelsen. Hvis den betingede kendelse derimod ikke kunne forkyndes for skyldner personligt, får tvangsfuldbyrdesdokumentet samme virkning som en udeblivelseskendelse, og det er muligt at gøre indsigelse inden for en frist på otte dage efter forkyndelsen.

Relevante links

<http://www.legilux.lu/>; <https://justice.public.lu/fr.html>

Sidste opdatering: 08/05/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den originale sprogudgave af denne side [en](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog er allerede oversat.

Betalingspåbudsprocedurer - Malta

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Maltesisk lov omfatter særlige procedurer for sager vedrørende ubestridte krav i henhold til artikel 166A i kap. 12 i Maltas lovsamling (Code of Organisation and Civil Procedure)

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Denne procedure kan bruges i sager, hvor fordringen ikke overstiger 23 293,73 EUR.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Berettigede krav er krav om betaling af fordringer, der er sikre, likvide og forfaldne, som ikke kræver skridt, og der som anført ikke overstiger 23 293,73 EUR. Er fordringen ikke likvid, kan fordringshaver tage skridt i henhold til denne artikel, hvis han begrænser sin fordring til et beløb, der ikke overstiger 23 293,73 og udtrykkeligt giver afkald på den del af fordringen, der måtte overstige dette beløb, når fordringen realiseres.

Fordringshaver kan kun tage skridt i henhold til denne artikel, hvis skyldner befinder sig i Malta, ikke er umyndiggjort eller mindreårig, og fordringen ikke skyldes, at der ikke er arvinger efter en arv.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Ja, den øvre grænse er 23 293,73 EUR.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Det er frivilligt at følge denne procedure.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Nej, denne procedure kan kun følges, hvis skyldner befinder sig i Malta.

1.2 Den kompetente domstol

Den kompetente ret for denne procedure er henholdsvis Court of Magistrates, Malta eller Gozo (Inferior Jurisdiction) (underret, underinstans).

1.3 Formkrav

Fordringshaver indgiver en fordringskrivelse, hvis indhold han skal bekræfte på tro og love, som klart skal beskrive årsagen til fordringen, hvorfor den skal opretholdes, samt forhold til støtte for fordringen, uden hvilket denne erklæres ugyldig. Denne fordringskrivelse meddeles skyldner. Fordringskrivelsen skal også for at være gyldig indeholde en tilkendegivelse over for skyldner af, at han skal reagere på fordringskrivelsen inden for 30 dage efter meddelelsen af den i form af en meddelelse, hvor han bestrider fordringen. Sker dette ikke, får fordringskrivelsen eksekutionskraft.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Der findes ingen standardformularer. Meddelelsen skal dog indledes med følgende ordlyd:

"Denne fordringskrivelse fremsendes i henhold til artikel 166a i kap. 12 og får eksekutionskraft, hvis De ikke besvarer den inden for tredive (30) dage. Det er derfor i Deres interesse uden ophold at kontakte en advokat eller advokatfuldmægtig."

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Ja, fordringskrivelsen skal underskrives af en advokat. Skyldner behøver dog ikke være repræsenteret af en advokat eller en advokatfuldmægtig, hvis han ønsker at bestride fordringen i sin svarmeddelelse.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Baggrunden for fordringen beskrives i detaljer. Fordringskrivelsen skal indeholde selve grundlaget for fordringen, årsagerne til at det skal opretholdes, og en beskrivelse af de faktiske forhold, der ligger til grund for fordringen. Sker dette ikke, erklæres fordringen for ugyldig.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Nej, loven indeholder ikke noget krav om, at der skal fremlægges skriftlige beviser til støtte for den pågældende fordring. Loven bestemmer dog, at erklæringen om de faktiske omstændigheder i forbindelse med kravet skal afgives på tro og love.

1.4 Afvisning af begæringen

Denne betalingspåbudsprocedure igangsættes ikke med en stævning, men en fordringskrivelse. Retten kan derfor ikke afvise kravet, hvis skyldner ikke gør indsigelse. Hvis skyldner gør indsigelse mod kravet, ville fordringshaver ikke kunne geninddrive det ham skyldige beløb under denne procedure og ville derfor være nødsaget til at anlægge en sag. Det bør bemærkes, at betalingspåbuddet, hvis skyldner gør behørig indsigelse mod fordringen, ikke kan bruges mod skyldner igen med hensyn til samme fordring som den, der er genstand for fordringshavers fordringskrivelse som meddelt skyldner.

1.5 Klageadgang

Der kan ikke indgives appeller i denne procedure. Hvis skyldner bestrider kravet, skal fordringshaver indlede en retssag. Hvis skyldner imidlertid ikke indgiver en svarmeddelelse inden for 30 dage efter meddelelsen af betalingspåbuddet (fordringskrivelsen), får denne eksekutionskraft. På dette trin kan skyldner bestride denne eksekutionskraft inden for 20 dage fra første gang, han præsenteres for en eksekutionskraft eller andet retligt skridt. Eksekutionskraften ophæves og erklæres ugyldig, hvis retten finder, at:

- i) fordringshaver ikke havde kendskab til fordringskrivelsen, fordi den ikke var blevet behørigt meddelt for ham, eller
- ii) fordringskrivelsen ikke indeholdt de oplysninger, der kræves efter loven (se ovenfor).

1.6 Indsigelse

Når skyldner modtager fordringskrivelsen, kan han afvise fordringshavers krav.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Bestrider han fordringshavers krav, kan denne ikke følge denne procedure. Hvis skyldner bestrider kravet på behørig vis, kan den særlige betalingspåbudsprocedure, der er beskrevet i dette afsnit, ikke genbruges af fordringshaver med hensyn til samme krav som i den fordringskrivelse, der er meddelt skyldner.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Gør skyldner ikke indsigelse mod fordringen, kan fordringshaver videreføre proceduren, således at fordringen får eksekutionskraft.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

En fordringskrivelse ifølge denne procedure (som ikke bestrides) skal registreres. Den, der søger at få en fordringskrivelse registreret, således at den får eksekutionskraft, skal indgive en bekræftet kopi af fordringskrivelsen, herunder bevis for, at den er meddelt skyldner, og en kopi af alle eventuelle svar, til rettens justitskontor.

Justitskontoret gennemgår ved modtagelsen de i underpunkt 2 anførte dokumenter og undersøger, om skyldner har indgivet sit svar inden for den anførte frist, og om kontoret finder, at betingelserne for registrering af fordringskrivelsen som dokument med eksekutionskraft er opfyldt. I bekræftende fald indføres dokumenterne i et register (betegnet Register of Judicial Letters as Executive Titles), som justitskontoret administrerer i overensstemmelse med artikel 166A.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Der kan ikke indgives appel. En eksekutionskraft, der er opnået efter bestemmelserne i denne artikel, kan dog erklæres ugyldig og uden virkning, hvis skyldner inden for 20 dage fra første modtagelse af fordringskrivelsen med eksekutionskraft eller andet retsskridt taget ifølge denne eksekutionskraft anmoder enten Court of Magistrates (Malta) eller Court of Magistrates (Gozo) herom, og retten finder, at:

- a) fordringshaver ikke havde kendskab til fordringskrivelsen, fordi den ikke var blevet behørigt meddelt for ham, eller
- b) fordringskrivelsen ikke indeholdt de påkrævede elementer.

Sidste opdatering: 22/03/2017

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Nederlandene

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Der kan skelnes mellem den europæiske betalingspåkravsprocedure og procedurerne for inddrivelse af gæld og andre tilgodehavender i Nederlandene. For oplysninger om sidstnævnte henvises der til "småkrav".

Den europæiske betalingspåkravsprocedure (forordning (EF) nr. 1896/2006, som trådte i kraft den 12. december 2008), i det følgende benævnt "EOP", giver mulighed for inddrivelse af grænseoverskridende ubestridte krav på det civil- og handelsretlige område ved hjælp af en ensartet procedure baseret på formularer (<http://www.overheid.nl/>).

En grænseoverskridende sag er en tvist, hvor mindst en af parterne har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den, hvor retten er beliggende. Den europæiske betalingspåkravsprocedure er indført med henblik på inddrivelse af pengekrav på et angivet beløb, som er forfaldent på det tidspunkt, hvor anmodningen om et europæisk betalingspåkrav indgives.

Forordningen finder anvendelse mellem alle EU-lande med undtagelse af Danmark. Nederlandene indførte EOP-forskriften ved gennemførelsesretsakt (*Uitvoeringswet (EBB-Vo)*) af 29. maj 2009 for at gennemføre den europæiske betalingspåkravsprocedure i Nederlandene.

Nederlandene ikke har en ensartet procedure for inddrivelse af ubestridte pengekrav, som ikke er grænseoverskridende. Betalingspåkravet blev ophævet ved udgangen af 1991 med indførelsen af proceduren for den kantonale ret (*kantongerechtprocedure*). Indkaldelse til forhandlinger er påkrævet, for at en part i sådanne sager kan påberåbe sig sin ret over for en modvillig debitor. Se også "småkrav" og "Hvad er næste trin?"

Den europæiske betalingspåkravsprocedure er indført for krav på over 2 000 EUR.

Anmodningen om et europæisk betalingspåkrav indgives skriftligt ved hjælp af standardformularer under hele proceduren. Disse formularer er tilgængelige på alle officielle sprog under [Dynamiske formularer](https://e-justice.europa.eu) på den europæiske e-justiceportal (<https://e-justice.europa.eu>).

I Nederlandene er byretten i Haag (*Rechtbank*) udpeget som kompetent ret i forbindelse med anmodninger i henhold til den europæiske betalingspåkravsprocedure. Nederlandene har i forbindelse med denne procedure valgt kun at acceptere formularer, der indgives på nederlandsk. Den ret, der behandler en anmodning om et europæisk betalingspåkrav, opkræver retsgebyrer. For yderligere oplysninger om den gældende takst henvises til <http://www.rechtspraak.nl/>.

Anmodning om EOP

En anmodning om et europæisk betalingspåkrav indgives til byretten i Haag ved anvendelse af [formular A](https://e-justice.europa.eu) (<https://e-justice.europa.eu>).

Hvis formular A er ufuldstændig, anvender retten formular B til at give fordringshaver mulighed for at komplettere eller berigtige anmodningen inden for en bestemt frist.

Hvis anmodningen kun opfylder en del af de fastsatte betingelser, anvender retten formular C til at foreslå fordringshaver, at vedkommende foretager ændringer i den oprindelige anmodning. Fordringshaver skal besvare dette forslag inden for en frist fastsat af retten. Accepterer fordringshaver forslaget, udsteder retten det europæiske betalingspåkrav for den del af anmodningen, der er accepteret. Hvis fordringshaver ønsker det, kan vedkommende forsøge at inddrive den resterende del af kravet i henhold til national ret. Hvis fordringshaver ikke reagerer inden for den frist, som retten har fastsat, eller afviser at acceptere de foreslåede ændringer af sin oprindelige anmodning, afviser retten den oprindelige anmodning i sin helhed. Såfremt anmodningen opfylder alle krav, vil retten normalt udstede et europæisk betalingspåkrav inden for 30 dage (ved anvendelse af formular E).

Indsigelse mod EOP

Retten underretter skyldner om det europæiske betalingspåkrav ved at sende det pr. anbefalet brev med bevis for modtagelse eller ved meddelelse af en foged. Skyldner bliver gjort bekendt med, at vedkommende har følgende muligheder:

at betale det beløb, der er angivet i betalingspåkravet til fordringshaveren, eller

senest 30 dage efter, at påkravet forkyndes for eller meddeles skyldner, at rejse indsigelse ved at anvende formular F.

Hvis der indgives en indsigelse, afsluttes den europæiske betalingspåkravsprocedure. Proceduren fortsætter herefter i overensstemmelse med bestemmelserne i den nationale retspleje (se også afsnit 1.7). Hvis skyldner ikke rejser indsigelse inden for den fastsatte frist, erklærer den udstedende ret det europæiske betalingspåkrav for eksigibelt (ved anvendelse af formular G) og sender denne afgørelse til fordringshaveren.

Et betalingskrav, som er blevet erklæret eksigibelt i den oprindelige medlemsstat, anerkendes i alle medlemsstater og kan fuldbyrdes i alle medlemsstater, uden at der kræves en afgørelse om eksibilitet.

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Et europæisk betalingspåkrav kan indhentes for pengekrav på det civil- og handelsretlige område, der er forfaldent til betaling og har karakter af "grænseoverskridende krav" (se også afsnit 1.1.1). Der er tale om et grænseoverskridende krav, når kreditor og debitor har bopæl i forskellige EU-medlemsstater.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Det materielle anvendelsesområde for det europæiske betalingspåkrav er begrænset til sager på det civil- og handelsretlige område. Følgende forhold er ikke omfattet af det europæiske betalingspåkrav:

spørgsmål vedrørende skat

spørgsmål vedrørende told

spørgsmål vedrørende administrative anliggender

spørgsmål vedrørende statens ansvar

spørgsmål vedrørende insolvenslovgivning, formueforhold mellem ægtefæller, arveret samt social sikring og

sager vedrørende forpligtelser uden for kontrakt (især som følge af ulovlige handlinger), medmindre de er omfattet af en aftale mellem parterne, eller der foreligger en gældsvedgåelse, eller sagen vedrører opgjort gæld i forbindelse med sameje.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Der ikke er ingen øvre grænse for den europæiske betalingspåkravsprocedure eller for procedurer om intern gældsinddrivelse.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Den europæiske betalingspåkravsprocedure er valgfri.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Hvis retsafgørelsen skal fuldbyrdes i et land uden for EU, afhænger spørgsmålet om betalingspåkravsproceduren kan gennemføres, og i så fald om det europæiske betalingspåkrav kan fuldbyrdes, af det pågældende lands internationale privatret. I mange tilfælde kræves der et fuldbyrdelsesdokument (exequatur).

1.2 Den kompetente domstol

I Nederlandene er byretten i Haag udpeget som kompetent ret i forbindelse med anmodninger under den europæiske betalingspåkravsprocedure.

Nederlandene har i forbindelse med denne procedure valgt kun at acceptere formularer, der indgives på nederlandsk. Fordringshaver skal betale

retsgebyret, når anmodningen om et europæisk betalingspåkrav er fremsat. For oplysninger om gældende takst henvises der til <http://www.rechtspraak.nl/>.

1.3 Formkrav

Det europæiske betalingspåkrav skal udstedes så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder senest 30 dage efter fremsættelse af anmodningen.

En anmodning om et europæisk betalingspåkrav indgives ved hjælp af [formular A](https://e-justice.europa.eu) (<https://e-justice.europa.eu>). Nederlandene har valgt kun at acceptere formularer, der indgives på nederlandsk.

Anmodningsformularen kan indgives i papirform eller ved anvendelse af ethvert andet kommunikationsmiddel, som accepteres af retten.

I medfør af artikel 7, stk. 2, i EOP-forskriften skal anmodningen indeholde:

a) oplysninger om parterne og den ret, som anmodningen indgives til

b) kravets størrelse

c) såfremt der kræves renter: rentesats og renteperiode

d) den retlige interesse, herunder en beskrivelse af de forhold, der påberåbes som grundlag for kravet

- e) en beskrivelse af bevisligheder
- f) kompetencegrundlaget
- g) sagens grænseoverskridende karakter.

I en europæisk betalingspåkravsprocedure skal fordringshaver erklære, at vedkommende har udfyldt formular A sandfærdigt og i god tro. Det europæiske betalingspåkrav udstedes alene på grundlag af oplysningerne fra fordringshaver, og oplysningerne bliver ikke prøvet af retten.

Det europæiske betalingspåkrav forkyndes for skyldner ved anbefalet brev med bevis for modtagelse eller ved forkyndelse af en foged. Selve returneringen af bekræftelse på modtagelsen til justitskontoret giver retten mulighed for at afgøre, om det europæiske betalingspåkrav kan erklæres for foreløbigt eksigibelt. Hvis påkravet forkyndes af en foged, hyrer retten en foged til dette formål.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Ja, det er obligatorisk at anvende standardformularer i forbindelse med en europæisk betalingspåkravsprocedure. Disse kan downloades på <https://e-justice.europa.eu>.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Nej, i forbindelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure er der ikke krav om repræsentation ved en advokat, og parterne behøver ikke at give møde for retten. For så vidt angår en procedure for inddrivelse af gæld i Nederlandene er procedurens art og kravets størrelse afgørende for, om repræsentation ved en advokat er obligatorisk. Se også "småkrav" og "indbringelse af en sag for retten".

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Begrundelsen for kravet, herunder en beskrivelse af de beviser, som kravet er baseret på, skal fremgå af standardformular A for den europæiske betalingspåkravsprocedure, en mere detaljeret beskrivelse er derimod ikke nødvendig.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

I princippet er det inden for rammerne af en europæisk betalingspåkravsprocedure ikke nødvendigt at fremlægge yderligere dokumentation for kravet. De foreliggende beviser skal beskrives i formular A.

1.4 Afvisning af begæringen

Anmodningen skal afvises, hvis den ikke opfylder de fastsatte krav. Hvis anmodningen om et europæisk betalingspåkrav kun opfylder nogle af de fastsatte betingelser, får fordringshaver mulighed for at komplettere eller berigtige anmodningen eller acceptere rettens foreslåede ændringer. Hvis fordringshaver ikke returnerer sit svar inden for den af retten fastsatte frist eller afviser at acceptere rettens forslag, afvises anmodningen om et europæisk betalingspåkrav som helhed. Det er ikke muligt at anke afvisningen af en anmodning. Fordringshaver kan dog fortsat gøre sit krav gældende ved at indgive en anden anmodning om et europæisk betalingspåkrav eller ved hjælp af en anden procedure, der er fastsat i lovgivningen i en medlemsstat.

1.5 Klageadgang

Der er ingen ankeadgang. Skyldner har dog mulighed for at anmode om prøvelse. For yderligere oplysninger henvises til afsnit 1.8. For så vidt angår en procedure i Nederlandene er der normalt mulighed for at anke.

1.6 Indsigelse

Skyldner kan indgive en indsigelse senest 30 dage efter forkyndelse af eller meddelelse om betalingspåkrav. Vedkommende skal indgive sin indsigelse ved at anvende formular F (<https://e-justice.europa.eu>) og er kun forpligtet til at anfægte kravet. Der kræves ingen yderligere begrundelse.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis skyldner indgiver en indsigelse rettidigt (inden for 30 dage) ved hjælp af formular F, afsluttes den europæiske betalingspåkravsprocedure. Proceduren fortsætter herefter som en hovedsag, medmindre fordringshaver i et tillæg til anmodningen om et europæisk betalingspåkrav modsætter sig overgang til en almindelig civil retssag. Fordringshaver kan også gøre dette på et senere tidspunkt, men før betalingspåkravet udstedes (artikel 7, stk. 4, i EOP-forskriften).

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Hvis skyldner ikke indgiver en indsigelse inden for en frist på 30 dage, anvender retten standardformular G til på eget initiativ at erklære det europæiske betalingspåkrav for eksigibelt og sender det eksigible europæiske betalingspåkrav til fordringshaver. Et europæisk betalingspåkrav, der er blevet erklæret for eksigibelt, er eksigibelt i alle medlemsstater, uden at der kræves en afgørelse om eksigibilitet. I medfør af artikel 9 i gennemførelsesretsakten for EOP-forskriften har skyldner mulighed for at fremsætte en anmodning om prøvelse (se også afsnit 1.8.2).

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Fuldbyrdelse af et europæisk betalingspåkrav er reguleret af national ret i fuldbyrdesstaten, medmindre andet fremgår af EOP-forskriften. Der skal fremlægges en kopi af det europæiske betalingspåkrav, som den udstedende ret har erklæret for eksigibelt, over for retten eller fuldbyrdesmyndigheden. Dette dokument skal opfylde de betingelser, der er nødvendige for at fastslå ægtheden. Desuden skal der indsendes en nederlandsk oversættelse af det europæiske betalingspåkrav.

I løbet af fuldbyrdesfasen må fuldbyrdelse kun afvises efter anmodning fra skyldneren. Et sådant afslag er muligt, hvis det europæiske betalingspåkrav er uforeneligt med en tidligere retsafgørelse eller kendelse, der er truffet i en medlemsstat eller i et tredjeland. Denne tidligere retsafgørelse (eller kendelse) skal have samme genstand og skal opfylde de betingelser, som er nødvendige for fuldbyrdelse i den pågældende medlemsstat, og det må ikke have været muligt at gøre uforenelighed gældende som indsigelse under behandlingen af sagen i udstedelsesstaten.

Fuldbyrdelse afslås, hvis skyldner allerede har betalt det beløb, der var genstand for det europæiske betalingspåkrav. Retten vil under ingen omstændigheder prøve et europæisk betalingspåkrav for så vidt angår sagens realitet.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Et europæisk betalingspåkrav er endeligt, medmindre skyldner anmoder om en prøvelse.

Denne mulighed er fastsat i artikel 9 i gennemførelsesretsakten for EOP-forskriften. Det betyder, at skyldner under visse omstændigheder kan anmode den udstedende ret om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav, selv efter fristen på 30 dage for indgivelse af en indsigelse. Denne anmodning skal fremsættes senest fire uger efter meddelelse af betalingspåkravet over for skyldner, efter de ekstraordinære omstændigheder, der betød, at en indsigelse ikke er gældende, eller efter skyldner blev bekendt med, at det europæiske betalingspåkrav var udstedt med urette.

Sidste opdatering: 01/10/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den originale sprogudgave af denne side [de](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog er allerede oversat.

Betalingspåbudsprocedurer - Østrig

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

I den østrigske retsplejelov for civilretlige sager findes der for pengefordringer en særlig inkassoprocedure, som i praksis har vist sig at fungere særdeles godt. De fleste inkassosager gennemføres i Østrig ved elektronisk kommunikation inden for retsvæsenet, hvilket i væsentlig grad afkorter og forenkler inkassoproceduren.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Anvendelsesområdet for inkassoproceduren omfatter kun fordringer på pengebeløb. Sager vedrørende pengekrav, der henhører under den frivillige retspleje ("Außerstreitverfahren") og skal behandles efter en særlig procedure, er ikke omfattet af inkassoproceduren. Inkassoproceduren er ikke forenelig med det princip, der gælder for sådanne sager, nemlig at retten på eget initiativ og uden indlæg fra parterne selv skal skabe klarhed over alle de omstændigheder, der er af betydning for afgørelsen. Sager vedrørende sociale ydelser eller vedrørende checks og vekslers kan heller ikke behandles efter inkassoproceduren på grund af de særlige procedurer, der gælder for sådanne sager.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Siden den 1. juli 2009 har maksimumsbeløbet for fordringer ved inkassoproceduren været 75 000 EUR. Sager vedrørende krav af en værdi, som ligger over dette beløb, skal gøres gældende i form af et forberedende indlæg ved et "almindeligt" civilretligt søgsmål.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

I Østrig er det obligatorisk at anvende inkassoproceduren ved krav på indtil det i punkt 1.1.2 nævnte maksimumsbeløb.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Inkassoproceduren kan ikke anvendes, hvis skyldneren har sin bopæl, sit sædvanlige opholdssted eller sit hjemsted i udlandet. I sådanne tilfælde skal kravet derfor gøres gældende ved et "almindeligt" civilretligt søgsmål. På grundlag af stævningen vil den kompetente ret i så fald sende sagsøgte en opfordring til inden for en frist på fire uger at indgive et svarskrift eller beramme et retsmøde, hvor sagen skal behandles.

Den europæiske betalingspåbudsprocedure kan frivilligt benyttes i forbindelse med betalingskrav mod skyldnere, som har bopæl i en anden medlemsstat.

1.2 Den kompetente domstol

Sager vedrørende krav af en værdi på indtil 15 000 EUR (fra den 1. januar 2013) skal anlægges ved en "Bezirksgericht" (underret). Sager vedrørende krav af en værdi på mellem 15 000 EUR og 75 000 EUR skal generelt anlægges ved en "delstatsret i første instans", hvis sagen ikke undtagelsesvis er omfattet af underretternes særlige kompetence.

Kompetencen i inkassosager følger de almindelige regler, og der gælder således ingen særlige kompetenceregler for denne procedure. Oplysninger om de østrigske kompetenceregler kan findes under emnet "Retternes kompetence". Oplysninger om, hvilken ret der er kompetent til at behandle en konkret civilretlig sag, findes på det østrigske justitsministeriums hjemmeside (<http://www.justiz.gv.at>) under "eGovernment" ("Gerichtssuche").

I Østrig er det udelukkende Bezirksgericht für Handelssachen i Wien, der er kompetent i forbindelse med gennemførelsen af den europæiske betalingspåbudsprocedure.

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Inkassosager skal anlægges ved brug af en standardformular. Ved østrigske inkassosager anvendes to forskellige formularer, alt efter om der er tale om en "almindelig" inkassosag, en arbejdsretlig inkassosag eller om en europæisk inkassosag. Formularerne kan downloades eller udfyldes online på justitsministeriets hjemmeside (<http://www.justiz.gv.at>) under "Bürgerservice".

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Hvis en sag vedrører et krav af en værdi på over 5 000 EUR, skal sagsøgeren ved sagsanlægget være repræsenteret af en advokat. Det gælder ikke for sager, som ifølge loven uanset sagsgenstandens værdi skal behandles af underretten (ved særlig kompetence). I sådanne tilfælde er der "relativ advokatpligt". Det betyder, at parten selv kan føre sin sag, men hvis parten lader sig repræsentere, skal repræsentanten være advokat.

I en europæisk inkassosag er der ikke advokatpligt.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Kravene til stævningens indhold i en inkassosag adskiller sig i princippet ikke fra kravene til stævningen i et "almindeligt" søgsmål. Sagsøgeren skal dog ikke i en inkassosag anføre den retsregel, fordringen støttes på. Men de omstændigheder, der anføres til støtte for fordringen, skal være tilstrækkeligt detaljerede til, at kravet kan individualiseres, og at det heraf kan udledes, hvilket krav sagsøgeren ønsker dom for (stævningen skal være "logisk").

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

I Østrig anvendes en "ikke bevispligtig" inkassoprocedure. Forelæggelse af et dokument som bevis for den påståede fordring er derfor ikke nogen betingelse for anmodningen om et betalingspåbud. Men hvis sagsøgeren ved hjælp af urigtige eller ufuldstændige angivelser i stævningen uberettiget opnår eller forsøger at opnå et betalingspåbud, straffes dette ifølge en straffebestemmelse i den østrigske retsplejelov med bøder.

1.4 Afvisning af begæringen

Retten foretager udelukkende en summarisk prøvelse af stævningen. Den kontrollerer ikke sagens faktiske omstændigheder, men udelukkende om kravet retligt set er begrundet (om stævningen er "logisk"). Hvis inkassostævningen opfylder kravene til form og indhold (dvs. at den indeholder angivelse af et bestemt krav, beskrivelse af de påståede faktiske omstændigheder, hvoraf kravet kan udledes, angivelse af bevismidler og oplysninger til fastlæggelse af den kompetente ret samt at kravet er tilstrækkeligt individualiseret), udsteder retten et betalingspåbud. Den østrigske retsplejelov giver ikke mulighed for en egentlig afvisning af en begæring om et betalingspåbud. Hvis retten når til den opfattelse, at betingelserne for udstedelse af et betalingspåbud ikke er opfyldt, afviser den ikke stævningen, men lader den derimod straks danne grundlag for et "almindeligt" søgsmål. Er det kun bestemte formkrav, der ikke er opfyldt, kan retten dog i første omgang iværksætte en berigtigelsesprocedure, ved hvilken den opfordrer sagsøgeren til at afhjælpe de pågældende mangler.

1.5 Klageadgang

Da den østrigske retsplejelov ikke giver mulighed for at afvise en begæring om udstedelse af et betalingspåbud, men foreskriver, at sagen automatisk skal ændres til et "almindeligt" søgsmål, er det ikke relevant at have en appelmulighed.

1.6 Indsigelse

Den frist, inden for hvilken der kan fremsættes indsigelser mod udstedelsen af et betalingspåbud, er på fire uger. Den begynder at løbe den dag, hvor det skriftlige betalingspåbud forkyndes for sagsøgte. Retten kan hverken afkorte eller forlænge denne frist.

Indsigelser mod et betalingspåbud, der er udstedt af en "delstatsret i første instans" (ved krav på mellem 15 000 EUR og 75 000 EUR), skal indholdsmæssigt opfylde de samme betingelser som et svarskrift. Indsigelserne skal således indeholde angivelse af en bestemt påstand, beskrivelse af de faktiske forhold og omstændigheder, som indsigelserne støttes på, og angivelse af de bevismidler herfor, som sagsøgte påberåber sig. Ved sager, der behandles af delstatsretten, skal en sagsøgt, der fremsætter indsigelser, være repræsenteret af en advokat.

Hvis en sag behandles af underretten (Bezirksgericht) (ved krav på indtil 15 000 EUR eller på indtil 75 000 EUR ved særlig kompetence), er det ikke obligatorisk at være repræsenteret af en advokat for at kunne fremsætte indsigelser. Ved skriftlige indsigelser er det i en sådan sag tilstrækkeligt, at sagsøgte ved et underskrevet brev meddeler den ret, der har udstedt betalingspåbuddet, at han vil fremsætte indsigelser mod dette. En begrundelse for indsigelserne, som det kræves ved delstatsretten, er ikke nødvendig. Sagsøgte kan også fremføre sine indsigelser mundtligt og lade dem protokollere ved den ret, der har udstedt betalingspåbuddet, eller ved underretten på det sted, hvor han har sit sædvanlige opholdssted.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis sagsøgte rettidigt fremsætter indsigelser, sættes betalingspåbuddet ud af kraft, og retten lader automatisk og uden yderligere begæring stævningen danne grundlag for et "almindeligt" søgsmål. De i stævningen og indsigelserne fremførte påstande vil derefter blive genstand for behandling i retten.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

I Østrig behandles inkassosager kun ved én instans. Hvis sagsøgte ikke eller ikke rettidigt fremsætter indsigelser, bliver betalingspåbuddet uden yderligere skridt fra sagsøgerens side eksigibel. Ifølge loven er der således ikke behov for nogen yderligere retsafgørelse.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Retten bekræfter på eget initiativ, at betalingspåbuddet kan tvangsfuldbyrdes. Med en sådan eksigibilitetspåtegning på betalingspåbuddet kan sagsøgeren indlede tvangsfuldbyrdesproceduren mod sagsøgte.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

I den østrigske inkassoprocedure kan et betalingspåbud kun imødegås med indsigelser. Sagsøgte har ingen andre muligheder for at appellere afgørelsen. Den i betalingspåbuddet indeholdte afgørelse om sagsomkostningerne kan såvel sagsøger som sagsøgte inden for en frist på 14 dage fra tidspunktet for forkyndelsen anfægte ved at indgive en omkostningsklage. Væsentlige mangler ved forkyndelsen kan sagsøgte gøre gældende ved en begæring om ophævelse af eksigibilitetspåtegningen, og der gælder ikke nogen frist herfor. Hvis sagsøgte af uundgåelige og uforudseelige begivenheder er blevet forhindret i rettidigt at fremsætte indsigelser, kan han for at undgå følgerne af fristoverskridelsen inden for en frist på 14 dage fra hindringens ophør begære "genindsættelse i tidligere rettigheder".

Sidste opdatering: 16/10/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Polen

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Retten udsteder et betalingspåkrav, hvis fordringshaveren fremsætter et pengekrav eller et krav om en ydelse, der træder i stedet herfor.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Et betalingspåkrav kan udstedes uanset kravets størrelse.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Proceduren er valgfri. Retten udsteder et betalingspåkrav efter skriftlig anmodning fra den fordringshaver, der har fremsat kravet.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

En procedure vedrørende betalingspåkrav kan ikke indledes, hvis betalingspåkravet ikke kan forkyndes for skyldneren i Polen.

1.2 Den kompetente domstol

Proceduren vedrørende betalingspåkrav henhører under distrikt- (*rejonowy*) og regionalretternes (*okręgowy*) kompetence.

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Der er ingen standardblanket.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Det er ikke obligatorisk at være repræsenteret af en advokat (*przymus adwokacki*) under en procedure vedrørende betalingspåkrav.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

I stævningen skal kravet angives præcist, og der skal redegøres for de faktiske omstændigheder, der begrundet kravet.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

De omstændigheder, der begrundet kravet, skal dokumenteres ved, at følgende dokumenter vedlægges stævningen:

- et officielt dokument
- en faktura accepteret af skyldneren
- krav om betaling rettet til skyldneren og skyldnerens skriftlige erklæring om anerkendelse af det udestående beløb
- En anmodning om betaling accepteret af skyldneren, returneret af banken og ikke betalt på grund af manglende midler på bankkontoen.

Retten udsteder også et betalingspåkrav til skyldneren på grundlag af en korrekt udfyldt egenveksel, check, garanti eller et gældsbevis, hvis ægthed og indhold er utvivlsomt.

1.4 Afvisning af begæringen

Retten afviser stævningen:

hvis en retsprocedure ikke er tilladt,

hvis der verserer en sag vedrørende samme krav mellem de samme parter, eller en sådan sag allerede er blevet afgjort,

hvis en af parterne ikke har proceshabilitet eller hvis fordringshaveren ikke har retlig handleevne og ikke er repræsenteret af en rettergangsfuldmægtig ifølge loven, eller hvis sammensætningen af fordringshaverens ledende organisatoriske enhed er mangelfuld i en sådan grad, at dette forhindrer vedkommende i at føre sagen.

1.5 Klageadgang

Jf. punkt 1.6.

1.6 Indsigelse

En skriftlig indsigelse skal indgives til den ret, der har udstedt betalingspåkravet. Sagsøgte skal heri angive, om vedkommende rejser indsigelse mod påkravet i sin helhed eller kun delvist, og skal anføre de anbringender, der fremsættes til støtte for kravet, før realitetsbehandlingen af sagen indledes, idet adgangen til at fremsætte dem ellers bortfalder, samt de faktiske omstændigheder og beviserne. Retten vil se bort fra påstande og beviser, der indgives for sent, medmindre parten godtgør, at vedkommende var uden skyld i den manglende indgivelse af dem som del af indsigelsen, eller at tilladelse til at fremføre for sent fremsatte påstande og beviser ikke vil forsinke sagen, eller at der foreligger andre ekstraordinære omstændigheder.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis en indsigelse er indgivet forskriftsmæssigt, berammer retten et retsmøde og træffer bestemmelse om forkyndelse af erklæringen for fordringshaveren.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Efter udstedelsen udgør betalingspåkravet en "sikringskendelse" (*tytuł zabezpieczenia*), og den kan fuldbyrdes uden at skulle erklæres eksigibel.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Efter udløbet af fristen for indgivelse af en indsigelse bliver betalingspåbuddet eksigibelt uden yderligere formaliteter.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Et betalingspåkrav udstedt inden for rammerne af proceduren vedrørende betalingspåkrav kan ikke appelleres.

Sidste opdatering: 20/05/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Portugal

1 Existência de um procedimento de Injunção de pagamento

1.1 Âmbito de aplicação do procedimento

1.1.1 A que tipo de créditos é aplicável este procedimento (apenas a créditos pecuniários ou créditos decorrentes de contratos, etc.)?

Proceduren kan anvendes, når en part ønsker at gøre kravet eksigibelt (dvs. opnå et dokument, på grundlag af hvilket kravet kan tvangsfuldbyrdes), og kravet beløber sig til højst 15 000 EUR eller stammer fra forretningstransaktioner uanset værdi.

Forretningstransaktioner anses i denne henseende for at være enhver transaktion "mellem virksomheder eller mellem virksomheder og offentlige myndigheder, som giver anledning til levering af varer eller udførelse af tjenesteydelser mod betaling", se artikel 3, litra b), i [lovdekret nr. 62/2013](#) af 10. maj 2013 om gennemførelse i portugisisk ret af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2011/7/EU af 16. februar 2011.

Proceduren for forretningstransaktioner omfatter ikke "aftaler indgået med forbrugere", "renter vedrørende andre betalinger, der er foretaget i tilknytning til forretningstransaktioner" eller "betalinger, der udgør erstatning som følge af civilretligt ansvar, bl.a. betalinger fra forsikringsselskaber" (artikel 2, stk. 2, i samme lovdekret).

1.1.2 Existe um limite máximo para o valor do crédito?

Som allerede anført kan pengekrav ifølge aftale gøres gældende efter de portugisiske inkassobestemmelser, forudsat at værdien ikke overstiger 15 000 EUR. Når det drejer sig om forretningstransaktioner, er der ingen øvre grænse.

1.1.3 O recurso a este procedimento é facultativo ou obrigatório?

Det er frivilligt, dvs. at der ikke stilles krav til fordringshaver om at gøre brug af proceduren.

1.1.4 O procedimento pode aplicar-se se o demandado residir noutro Estado Membro ou num país terceiro?

Inkassoproceduren udelukker ikke situationer, hvor skyldner har sin bopæl uden for det portugisiske retsområde.

1.2 Den kompetente domstol

Begæring om betalingspålæg kan indgives på papir eller i elektronisk format hvor som helst i landet, til retterne i hver retskreds med kompetence til at modtage den. I disse tilfælde fremsender retten begæringen elektronisk til det nationale inkassokontor [*Balcão Nacional de Injunções*].

Advokater skal indgive anmodninger om betalingspålæg elektronisk og kan gøre det alle steder i landet – de behøver ikke møde personligt på et justitskontor eller i retten for at indlevere dem (jf. artikel 19, stk. 1, i bestemmelserne i bilaget til [lovdekret nr. 269/98 af 1. september 1998](#) med ændringer ved lovdekret nr. 34/2008 af 26. februar 2008).

Det er nu muligt for brugerne at følge proceduren elektronisk, fordi der er oprettet et nationalt inkassokontor, et fælles sekretariat, som kanalisere behandlingen af betalingspålæg. Advokater kan få adgang til den elektroniske formular via <http://citius.tribunaisnet.mj.pt/>. Der kan herefter oprettes et tvangsfuldbyrdesdokument vedrørende anmodningen om betalingspålæg. Rekvirenten kan få adgang hertil via justitsministeriets websted.

Hvert tvangsfuldbyrdesdokument forsynes med et entydigt referencenummer, så rekvirenten og enhver anden enhed, den pågældende oplyser om referencenummeret, kan tjekke det.

Proceduren følger de specifikke regler, der er fastlagt i den relevante lovgivning, og er intet andet angivet, finder de generelle værnetingsregler anvendelse. Med henblik på overholdelse af artikel 8, stk. 4, i bilaget til lovdekret nr. 169/98 af 1. september 1998 blev der via bekendtgørelse nr. 220-A/2008 af 4. marts 2008 oprettet et generelt sekretariat, det såkaldte nationale inkassokontor, som fik enekompetence til behandling af betalingspålæg i hele landet.

1.3 Formkrav

I henhold til artikel 10 i bilaget til ovennævnte lovdekret nr. 269/98 skal fordringshaver i begæringen anføre følgende:

- navnet på det justitssekretariat, som begæringen indgives til
- navnene på sagens parter
- forkyndelsessted med angivelse af, om det drejer sig om skyldners bopæl som fastlagt i en skriftlig aftale
- en fyldestgørende beskrivelse af omstændighederne vedrørende kravet
- præcis angivelse af kravet, hovedstol, renter og andre skyldige beløb
- bekræftelse af indbetaling af retsafgift
- eventuel angivelse af, at kravet vedrører en "forretningstransaktion" som omhandlet i loven om den særlige ordning om forsinkede betalinger i forretningstransaktioner (lovdekret nr. 32/2003 af 17. februar 2003)
- rekvirentens bopæl
- e-mailadresse, hvis meddelelser ønskes modtaget ad denne vej
- om der søges om tvangsfuldbyrdeskendelse, hvis forkyndelsen ikke kan foretages
- angivelse af den ret, som har kompetence til at vurdere dokumenterne, hvis der skal søges om tvangsfuldbyrdelse
- om der skal foretages forkyndelse ved foged eller retsmedsmand, og i så fald hvilken foged og dennes adresse
- underskrift.

Der gælder ifølge bekendtgørelse nr. 220-A/2008 af 4. marts 2008 følgende bestemmelser for indgivelse eller indlevering af anmodninger om betalingspålæg:

1. Hvad angår medie

- XML-fil med de specifikationer, der er anført på [Citius-portal](#)
- på [papir](#) ved hjælp af den formular, som er godkendt ved bekendtgørelse nr. 808/2005 af 9. september 2005
- i elektronisk form.

2. Hvad angår leveringsmetode:

2.1. På computerfil

- via *internettet* for brugere af *Citius*-systemet (i øjeblikket kun advokater)
- personligt på det nationale inkassokontor, på et passende fysisk medie (diskette, CD-rom, USB-stik) kun for dokumenter, der skal indgives i Porto retskreds i overensstemmelse med artikel 8 i bekendtgørelse nr. 269/98 af 1. september, og kun hvis rekvirenten ikke er repræsenteret ved en advokat eller juridisk rådgiver
- personligt på det kompetente justitssekretariat i overensstemmelse med artikel 8 i bestemmelserne i bilaget til bekendtgørelse nr. 269/98 af 1. september 1998. Kun rekvirenter, som ikke er repræsenteret ved advokat eller juridisk rådgiver, kan indgive betalingspålæg til disse justitssekretariater.

2.2. På papir og afleveret personligt

På de kompetente justitssekretariater i overensstemmelse med artikel 8 i bestemmelserne i bilaget til bekendtgørelse nr. 269/98 af 1. september 1998.

2.3. i elektronisk form

på *internettet* (<http://citius.tribunaisnet.mj.pt/>) for brugere af *Citius*-systemet (i øjeblikket kun advokater og juridiske rådgivere).

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Det er obligatorisk at bruge den formular til betalingspålæg, der er godkendt ved justitsministeriets bekendtgørelse.

Formularen kan downloades i to almindeligt benyttede elektroniske formater via *Citius*-portal.

Standardformularen er også tilgængelig på anmodning til justitssekretariater med kompetence til at modtage anmodninger om betalingspålæg.

Den elektroniske formular er tilgængelig for advokater og juridiske rådgivere på <http://citius.tribunaisnet.mj.pt/>.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Det er ikke nødvendigt at være repræsenteret ved en advokat ved denne procedure, men det er muligt at lade sig repræsentere ved en befuldmægtiget.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Loven om betalingspålæg foreskriver kun, at fordringshaver skal give en fyldestgørende beskrivelse af de omstændigheder, der ligger til grund for kravet.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Det er ikke obligatorisk at fremlægge skriftlig dokumentation for kravet.

1.4 Afvisning af begæringen

Begæringen kan kun afvises, hvis:

- den ikke er indgivet til det kompetente justitssekretariat, eller rekvirenten ikke har angivet den domstol, som er kompetent til at vurdere dokumenterne, hvis dokumenterne skal videresendes
- der mangler angivelse af sagens parter, rekvirentens adresse eller det sted, hvor forkyndelsen for skyldner skal finde sted
- den ikke er underskrevet – kun hvis den ikke blev indgivet elektronisk
- den ikke er skrevet på portugisisk
- den ikke svarer til den formular, der er godkendt ved Justitsministeriets bekendtgørelse
- det ikke kan påvises, at retsafgiften er betalt
- værdien overstiger 15 000 EUR, uden at det i øvrigt er angivet, at det drejer sig om en forretningstransaktion, jf svaret på spørgsmål 1.1
- den ikke er i overensstemmelse med beløbet eller formålet med proceduren.

Der gennemføres ikke nogen indledende undersøgelse af, om begæringen kan antages, da der inden for denne procedure ikke er tale om indbringelse for retten eller en anden retslig myndighed, men om en undersøgelse foretaget af en retsombudsmand.

1.5 Klageadgang

Afvisning af begæringen kan kæres til dommeren eller i tilfælde af domstole med flere dommere, den kompetente i dommervagten.

1.6 Indsigelse

Når begæringen er accepteret og behørigt forkyndt for skyldner, har denne en frist på 15 dage (fra datoen for forkyndelsen) til at gøre indsigelse mod kravet. Indsigelsen skal indgives i to eksemplarer.

Når der er tale om flere rekvirenter, skal sagsøgte indgive lige så mange eksemplarer af sin indsigelse, som der er rekvirenter, bortset fra i tilfælde hvor rekvirenterne er repræsenteret af en og samme befuldmægtigede.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis sagsøgte i god tid gør indsigelse over for rekvirentens krav, bliver der ikke afsagt tvangsfuldbyrdseskendelse, dvs. dokumentet vil ikke antage form af et tvangsfuldbyrdsdokument.

Der vil så automatisk blive indledt en retssag om fuldbyrdelse.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Hvis sagsøgte efter forkyndelsen ikke gør indsigelse, påfører justitssekretæren følgende anmærkning på inkassostævningen: "Afgørelsen i dette dokument kan fuldbyrdes", (artikel 14, stk. 1, i bilaget til lovdekret nr. 269/98). Det betyder, at dokumentet vil kunne anvendes som grundlag for en tvangsinddrivelse af kravet med rettens bistand.

Den eneste undtagelse herfra er, hvis begæringen ikke opfylder procedurekravene med hensyn til beløb eller formål. I så fald påfører justitssekretæren ikke fuldbyrdsespåtegningen.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Justitssekretærens påføring af fuldbyrdsespåtegningen afhænger ikke af, at rekvirenten foretager sig noget specifikt. Det foregår helt automatisk, når forkyndelsen er sket, og der ikke er gjort indsigelse under proceduren

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Der kan ikke klages over denne afgørelse om fuldbyrdsespåtegning.

Det skal imidlertid erindres, at påføringen af fuldbyrdsespåtegningen ikke udgør en egentlig retsafgørelse, dvs. at den ikke indebærer nogen handling fra rettens side for at bilægge en tvist mellem privatpersoner, men at det udelukkende drejer sig om, at begæringen overgår til at være et fuldbyrdsdokument.

Yderligere oplysninger

[Justitsministeriet](#)

[Generaldirektoratet for retspolitik](#)

[Citius-portal](#)

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Rumænien

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Betalingspåkravsproceduren i artikel 1013-1024 i den nye civile retsplejelov fik virkning fra den 15. februar 2013.

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Betalingspåkravsproceduren finder anvendelse på sikre, opgjorte og eksigible krav på betaling af visse pengebeløb i henhold til en civil aftale, herunder aftaler indgået mellem en erhvervsdrivende og en ordregivende myndighed, og som er bekræftet i et dokument eller indgået i henhold til en vedtægt, forskrift eller et andet dokument, som parterne har anerkendt ved en underskrift eller på anden måde, der er fastsat i lovgivningen. Anvendelsesområdet for dette afsnit omfatter ikke krav fra kreditorer i insolvenssager.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Betalingspåkravsproceduren er valgfri, idet den berørte part kan anlægge en retssag efter de almindelige bestemmelser.

Betalingspåkravsproceduren er en særlig procedure, der er langt mere enkel end den procedure, der finder anvendelse i almindelige civile sager, og den giver kreditor mulighed for at opnå et eksigibelt eksekutionsfundament under fravigelse af de betingelser, der normalt gælder efter den civile retsplejelov. Hvis debitors indvendinger mod betalingspåkravet er berettigede, kan retten afvise kreditors krav ved afsigelse af en kendelse.

Kreditor kan anlægge en retssag efter de almindelige regler: hvis retten afviser betalingspåkravet, eller hvis retten udsteder et betalingspåkrav for en del af kravet, idet der i så fald kan der anlægges en retssag efter de almindelige regler med påstand om, at debitor tilpligtes at betale det resterende beløb, samt hvis betalingspåkravet blev annulleret.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Ja. Den nye civile retsplejelov indeholder ingen sondring for så vidt angår skyldnerens bopæl. Betalingspåkravsproceduren finder anvendelse, uanset om skyldneren bor i en anden medlemsstat eller i et tredjeland.

1.2 Den kompetente domstol

Betalingspåkravet indgives til den ret, der har kompetence til at realitetsbehandle sagen i første instans. I sager om betalingspåkrav prøver retten af egen drift, om den har kompetence til at behandle sagen.

Er denne procedure underlagt de almindelige bestemmelser om retternes kompetence (i så fald bør der være et link til dette ark), eller er den underlagt forskellige principper?

Spørgsmålet om, hvorvidt retten har kompetence til at behandle betalingspåkravet, afgøres efter de almindelige bestemmelser om retternes kompetence. Pengekrav på op til 200 000 RON falder ind under byretternes (*judecătorie*) kompetence. Krav på mindst 200 000 RON falder ind under domstolens (*tribunalului*) kompetence.

Den kompetenceregulering, der finder anvendelse på den særlige betalingspåkravsprocedure, suppleres af de almindelige kompetenceregler afhængigt af kravets værdi.

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Der er ingen type-/standardformular. Fordringshaveren skal dog overholde nogle formelle minimumsregler vedrørende sit krav, som skal omfatte en række oplysninger, nemlig: kreditors navn og bopæl eller, hvis det er relevant, betegnelse og vedtægtsmæssigt hjemsted, debitors navn og bopæl som fysisk person og, hvis debitor er en juridisk person, betegnelse og vedtægtsmæssigt hjemsted samt, hvis det er relevant, registreringsattestnummeret fra handelsregistret eller registeret over juridiske personer, skatteregistreringsnummer og bankkonto, det skyldige beløb, de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå betalingsforpligtelsen støttes, referenceperioden, forfaldsdato og alle andre oplysninger, der er nødvendige for at fastslå kravets størrelse. Samtidig skal anmodningen bilægges kontrakten eller ethvert andet dokument, der viser det skyldige beløb samt bevis for forkyndelse af betalingspåkravet for skyldneren. Med hensyn til forkyndelse af påkravet skal kreditor forkynde påkravet for debitor ved hjælp af en foged eller anbefalet brev med angivelse af indhold og kvittering for modtagelse, hvorved debitor tilpligtes at betale det skyldige beløb senest 15 dage efter modtagelsen af forkyndelsen. Dette påkrav afbryder forældelsesfristen.

Kravet og de vedlagte dokumenter indgives i et antal genparter, der svarer til antallet af parter samt en genpart til retten.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Nej, der er ikke noget krav om repræsentation ved en advokat, men det anbefales.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

De basale krav til stævningens indhold er fastsat ved lov. Fordringshaveren skal angive: det beløb, der kræves, de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå betalingsforpligtelsen støttes, den relevante referenceperiode, forfaldsdatoen for betalingen samt alle andre oplysninger, der er nødvendige for at fastslå kravets størrelse.

Hvis parterne ikke har beregnet morarenter for forsinket betaling, anvendes den referencesats, der er fastsat af den rumænske nationalbank. Den referencesats, der gælder første kalenderdag i det relevante halvår, er gældende for hele dette halvår. Kravet tilskrives renter som følger:

for kontrakter indgået mellem erhvervsdrivende, fra den dato hvor kravet forfaldt til betaling

for kontrakter indgået mellem erhvervsdrivende og en ordregivende myndighed, hvor der ikke er krav om at underrette debitor om, at en betaling er forfalden: hvis der i kontrakten er fastsat en forfaldsdato, fra dagen efter forfaldsdatoen, hvis der i kontrakten ikke er fastsat en frist: 30 dage efter, at debitor har modtaget fakturaen eller hvis der er tvivl herom, 30 dage efter modtagelsen af varerne eller tjenesteydelserne eller, hvis betalingspåkravet blev forkyndt, før varerne/tjenesteydelserne blev modtaget, 30 dage efter modtagelsen af varerne/levering af tjenesteydelserne. Hvis lovgivningen eller kontrakten indeholder bestemmelser om en godkendelses- eller kontrolprocedure, der muliggør attestering af de pågældende varers eller tjenesteydelsers overensstemmelse med bestillingen, og debitor modtog fakturaen eller betalingspåkravet før datoen for godkendelsen, efter udløbet af en frist på 30 dage efter denne dato i andre tilfælde fra den dato, hvor forfaldt til betaling eller i henhold til lovgivningen blev erklæret forfalden.

Kreditor kan derudover kræve erstatning for alle udgifter, som han, som følge af debtors manglende rettidige opfyldelse af sine forpligtelser, har afholdt i forbindelse med inddrivelse af beløbene.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Ja, kontrakten eller ethvert andet dokument, der tjener som bevis for de skyldige beløb, vedlægges anmodningen (faktura, kassebon, håndskreven kvittering osv.). Beviset for forkyndelsen af påkravet for debitor skal vedlægges anmodningen, i modsat fald afvises anmodningen.

I forbindelse med behandling af anmodningen indkalder retten parterne efter reglerne om hastesager med henblik på at afgive forklaringer og præciseringer og med henblik på at opfordre debitor til at betale det skyldige beløb eller med henblik på at få parterne til at indgå en afdragsordning. Tilsigelsen skal forkyndes for den berørte part ti dage før retsmødet. Kreditors krav og de indgivne dokumenter skal vedlægges tilsigelsen som dokumentation for kravet. I tilsigelsen præciseres det, at debitor er forpligtet til at indgive en indsigelse mindst tre dage før datoen for retsmødet. Det skal af tilsigelsen fremgå, at retten, henset til sagens omstændigheder, kan anse en manglende indsigelse for en anerkendelse af kreditors krav. Fordringshaveren underrettes ikke om indsigelsen, men får kendskab til dennes indhold via sagsakterne.

Hvis kreditor erklærer at have modtaget det skyldige beløb, lægger retten dette til grund i en endelig afgørelse, hvorved sagen afsluttes. Hvis kreditor og debitor indgår en aftale om betalingen, tager retten denne kendsgerning til efterretning og træffer en konstaterende afgørelse. Afgørelsen er endelig og tjener som eksekutionsfundament.

Når retten, efter at have foretaget en prøvelse af kravet på grundlag af de fremlagte dokumenter og parternes forklaringer, finder, at kreditors krav er begrundet, udsteder retten et betalingspåkrav med angivelse af beløb og betalingsfrist. Hvis retten efter at have gennemgået beviserne i sagen finder, at kun en del af kreditors krav er begrundet, udsteder den et betalingspåkrav for den del alene, ligeledes med fastsættelse af en betalingsfrist. Kreditor kan i så fald anlægge en retssag efter de almindelige processuelle regler med påstand om, at debitor tilpligtes at opfylde resten af kravet. Betalingsfristen skal være mindst ti dage og maksimalt 30 dage regnet fra datoen for forkyndelse af påkravet. Retten kan ikke fastsætte en anden betalingsfrist, medmindre parterne har aftalt dette. Påkravet overgives til de fremmødte parter eller forkyndes for hver part så hurtigt som muligt efter de gældende regler.

Hvis debitor ikke gør indsigelse mod kravet, udstedes betalingspåkravet senest 45 dage efter den dato, hvor kravet blev indgivet. Denne frist omfatter ikke den periode, der er nødvendig for at forkynde processkrifter, og forsinkelse, der må tilskrives kreditor, herunder som følge af at kreditors ønske om at ændre eller komplettere kravet.

1.4 Afvisning af begæringen

Hvis debitor rejser indsigelse mod kravet, foretager retten en prøvelse af, om kravet er begrundet på grundlag af de fremlagte dokumenter og parternes forklaringer og præciseringer. Hvis debtors anbringender er begrundede, afviser retten kreditors krav ved en dom. Hvis debtors anbringender omfatter behandling af andre beviser end de ovennævnte, og de pågældende beviser kan inddrages under en almindelig civil sag, afviser retten ved en dom kreditors anmodning om udstedelse af et betalingspåkrav. Kreditor kan efterfølgende anlægge en sag efter de almindelige regler om civile sager.

1.5 Klageadgang

Debitor kan anlægge en sag med påstand om annullation af betalingspåkravet senest ti dage efter den dato, hvor påkravet blev meddelt eller forkyndt for denne. Inden for samme frist kan kreditor også anlægge en sag med påstand om ophævelse af afgørelsen om afvisning af anmodningen eller om kun at udstede et delvist betalingspåkrav. Annullationssøgsmålet kan kun støttes på manglende iagttagelse af de krav, der gælder for udstedelse af betalingspåkrav og, hvis det er relevant, på efterfølgende grunde til, at betalingsforpligtelsen er bortfaldet. Et annullationssøgsmål behandles af den ret, som udstedte betalingspåkravet, med et panel bestående af to dommere. Et annullationssøgsmål suspenderer ikke fuldbyrdelsen. En suspension kan dog indrømmes efter anmodning fra debitor, men kun mod sikkerhedsstillelse, hvis størrelse fastsættes af retten. Hvis retten helt eller delvist giver debitor medhold i sagen, annullerer retten helt eller delvist påkravet, hvis det er relevant og træffer en endelig afgørelse.

Hvis kreditor har anlagt et annullationssøgsmål, og retten giver ham medhold i sagen, træffer retten en endelig afgørelse, hvorved betalingspåkravet udstedes.

En afgørelse om ikke at give sagsøgeren medhold i et annullationssøgsmål er endelig.

1.6 Indsigelse

-

1.7 Hvis der gøres indsigelse

-

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Betalingspåkravet er eksigibelt, selv om det anfægtes i form af et annullationssøgsmål og har foreløbig retskraft, indtil annullationssøgsmålet er afgjort. Et annullationssøgsmål suspenderer ikke fuldbyrdelsen. Suspension kan dog indrømmes efter anmodning fra debitor mod sikkerhedsstillelse, hvis størrelse fastsættes af retten. Betalingspåkravet bliver endeligt, hvis debitor ikke anlægger et annullationssøgsmål, eller han ikke får medhold i et sådant søgsmål. Hvis retten giver kreditor medhold i annullationssøgsmålet, træffer den en endelig afgørelse, hvorved betalingspåkravet udstedes.

Den berørte part kan anfægte tvangsfuldbyrdelsen af betalingspåkravet i overensstemmelse med de almindelige regler. Indsigelsen kan kun støttes på uregelmæssigheder med hensyn til fuldbyrdelsesproceduren og på grunde til, at betalingsforpligtelsen er bortfaldet, der er indtrådt efter, at betalingspåkravet fik virkning.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Jf. svaret på spørgsmål 1.8.1.

Sidste opdatering: 01/10/2018

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Den sprogdgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog er allerede oversat.

Betalingspåbudsprocedurer - Slovenien

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

Slovenien anerkender betalingspåbudsprocedurer. Betalingspåbudsproceduren er reguleret i artikel 431 til 441 i den civile retsplejelov (*Zakon o pravdnem postopku, ZPP*).

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

Betalingspåkravsproceduren er en særlig hurtig procedure til fuldbyrdelse af et forfaldet pengekrav, hvor et dokument, som ifølge loven har større bevismæssig værdi (officielt bekræftet dokument), ligger til grund for kravet. Et betalingspåkrav udstedes i såvel nationale sager som i grænseoverskridende sager.

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Det krav, der ligger til grund for et betalingspåkrav, må kun indeholde en angivelse af det skyldige beløb (pengekravet). Kun krav, der hidrører fra kontraktansvar eller ansvar uden for kontrakt, og som er nominelt fastsat, kan gøres til genstand for et søgsmål. En undtagelse er opsigelse af forretningslokaler og den efterfølgende tømning af lageret, hvor der gælder særlige regler for udstedelsen af betalingspåkrav. Denne undtagelse er fastsat i artikel 29 i loven om forretningsejendomme og -lokaler (*Zakon o poslovnih stavbah in poslovnih prostorih*), hvori det bestemmes, at en domstol på grundlag af en udlejers opsigelse og krav om fraflytning af en forretningsejendom eller forretningslokaler udsteder et påbud om fraflytning af forretningsejendommen eller forretningslokalet, hvis det følger af opsigelsen eller kravet og af lejekontrakten eller de bevismidler, hvortil der henvises i den foregående bestemmelse, at udlejeren er berettiget til at opsigse lejemålet eller kræve fraflytning af forretningsejendommen eller forretningslokalerne.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Der er ingen øvre grænse for krav.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Ifølge den civile retsplejelovs bestemmelser træffer en domstol ligeledes afgørelse af egen drift om udstedelse af et betalingspåkrav, hvis en sagsøger i en retssag ikke har fremsat begæring herom, på trods af at betingelserne for udstedelse af et betalingspåkrav er opfyldt, dvs. hvis sagsøgeren har anlagt en almindelig retssag og ikke har fremsat begæring om udstedelse af et betalingspåkrav. Det er derfor obligatorisk for retten at udstede et betalingspåkrav, og udstedelsen af påkravet forudsætter ikke, at sagsøgeren har fremsat begæring herom, hvis de i loven fastsatte betingelser for udstedelsen af betalingspåkravet er opfyldt.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Ja.

1.2 Den kompetente domstol

I Slovenien fastslås kompetencen til at træffe afgørelse om udstedelse af et betalingspåkrav på samme måde som i andre sager, hvilket betyder, at såvel distriktsdomstolene (*okrožna sodišča*) som de lokale domstole (*okrajna sodišča*) har materiel kompetence med hensyn til udstedelsen af betalingspåkrav. Materiel kompetence fastslås under hensyntagen til søgsmålets værdi (eller under hensyntagen til sagstypen, f.eks. i handelsretlige sager). Lokale domstole har kompetence til at træffe afgørelse i sager om krav vedrørende formuegenstande, hvor værdien af søgsmålsgenstanden ikke overstiger 20 000 EUR. Distriktsdomstole har kompetence til at træffe afgørelse i sager om krav vedrørende formuegenstande, hvor værdien af søgsmålsgenstanden overstiger 20 000 EUR. Kun distriktsdomstolene har kompetence til at behandle og træffe afgørelse i handelsretlige sager i første instans. Handelsretlige sager er sager, hvor en af parterne i en civil sag er en juridisk person (virksomhed, institution, gruppe). Handelsretlige sager omfatter ligeledes sager, hvori en af parterne er staten eller en anden selvstyrende lokal myndighed, som f.eks. en kommune.

Den stedlige kompetence er afgørende for, hvilken af domstolene med materiel kompetence der har kompetence til at afgøre en specifik sag. Det fastslås i hovedreglen med hensyn til stedlig kompetence, at retssager mod fysiske eller juridiske personer anlægges ved den domstol, der dækker det område, hvor den sagsøgte har fast bopæl, eller hvor den juridiske person har registreret hjemsted. Hvis det drejer sig om en sag mod en udenlandsk fysisk eller juridisk person, er domstolen med generel stedlig kompetence den domstol, der dækker det område i Slovenien, hvor den fysiske person har bopæl, eller hvor den juridiske persons filial er beliggende. Den slovenske lovgivning indeholder ligeledes en bestemmelse om særlig stedlig kompetence, som fastslås i henhold til tvistens genstand og sagens parter.

Afsnittet "Sagsanlæg ved domstolene" indeholder flere oplysninger herom.

1.3 Formkrav

De to betingelser for udstedelsen af et betalingspåkrav består i, at kravet skal vedrøre det forfaldne pengekrav, og at der skal foreligge et officielt bekræftet dokument til støtte for pengekravet. Et stævning eller en begæring om udstedelse af et betalingspåkrav skal indeholde de samme elementer som andre søgsmål, nemlig domstolens navn, parternes navne og permanente eller midlertidige bopæl, navnene på de juridiske repræsentanter eller befuldmægtigede, en specifik påstand med angivelse af sagens hovedgenstand og subsidiære påstande, de faktiske omstændigheder, hvorpå sagsøgerens påstand støttes, bevismidler, der underbygger disse faktiske påstande, søgsmålsværdien og en underskrift. Desuden skal det officielt bekræftede dokument (originaldokumentet eller en bekræftet kopi) være vedlagt som bilag til stævningen.

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Der er intet krav i Slovenien om, at begæringer om udstedelse af et betalingspåkrav skal indgives på en standardformular, og faktisk findes der ikke en sådan formular. Begæringen skal indeholde de i loven fastsatte elementer som anført ovenfor under punkt 1.3 (en stævnings obligatoriske elementer).

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Der stilles ikke krav om, at parterne skal repræsenteres ved en advokat i sager, hvor formålet er udstedelsen af et betalingspåkrav. Hvis en part repræsenteres ved en distriktsdomstol, skal denne repræsentant være en advokat eller en person, som har bestået den juridiske embedseksamen. Der er advokattvang i sager, der vedrører ekstraordinære retsmidler.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Stævningen skal indeholde en angivelse af grundlaget for og størrelsen af gælden og beviser, der gør det muligt at fastslå sandhedsværdien af de krav, der er fremsat heri. Endvidere skal det indeholde en angivelse af beløbet og den valuta, som beløbet er angivet i, samt forfaldsdatoen for pengekravet. Hvis der er tilskrevet renter, skal denne rentetilskrivning ligeledes defineres præcist (rentesats og renteberegningsperiode). Kravets forfaldsdato skal fremgå tydeligt af det officielt bekræftede dokument.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Ja, originaldokumentet eller en bekræftet kopi af det officielt bekræftede dokument skal vedlægges som bilag til stævningen eller begæringen om udstedelse af et betalingspåkrav. Der er ikke krav om, at originaldokumentet eller en bekræftet kopi af det officielt bekræftede dokument skal være vedlagt som bilag med henblik på udstedelse af et betalingspåkrav i en handelsretlig sag. Det er tilstrækkeligt, at en kopi af dette dokument er bekræftet af en juridisk persons kompetente organ.

Et officielt bekræftet dokument er et dokument, der ikke har karakter af et fuldbyrdesdokument, men som i høj grad sandsynliggør, at kravet eksisterer. Et dokument er officielt bekræftet, hvis det er betegnet som sådan i den civile retsplejelov eller en anden lov. Ifølge den civile retsplejelov er officielt bekræftede dokumenter offentlige dokumenter, private dokumenter, hvorpå skyldnerens underskrift er blevet bekræftet af et organ med beføjelse til at foretage bekræftelser, vekslers og checks, med reklamation og kreditnotaer, hvis disse er nødvendige for at påvise kravets oprindelse, uddrag af reviderede regnskaber, fakturaer og dokumenter, der har karakter af et offentligt dokument ifølge særlige forskrifter. Et udenlandsk dokument, der opfylder betingelserne for anvendelse i Slovenien, kan ligeledes betegnes som et officielt bekræftet dokument.

Undtagelse: Hvis der ikke er forelagt et officielt bekræftet dokument, udsteder retten et betalingspåkrav mod en sagsøgt, hvis kravet vedrører et forfaldet pengekrav, som ikke overstiger 2 000 EUR, og hvis søgsmålet indeholder en angivelse af grundlaget for og størrelsen af gælden, samt beviser, der gør det muligt at fastslå sandhedsværdien af de krav, der er anført heri, om end denne undtagelse ikke finder anvendelse på handelsretlige sager (den civile retsplejelovs artikel 494).

1.4 Afvisning af begæringen

Retten afviser en begæring om udstedelse af et betalingspåkrav, hvis forudsætningerne for udstedelsen heraf ikke er til stede, dvs. et pengekrav, der er forfaldet, og tilstedeværelsen af et officielt bekræftet dokument, der ligger til grund for kravet.

Hvis retten antager begæringen om udstedelse af et betalingspåkrav, fortsættes proceduren med en retssag.

1.5 Klageadgang

Det er ikke muligt at appellere en afgørelse om afvisning af en begæring om udstedelse af et betalingspåkrav, og det er heller ikke tilladt sagsøgeren at anfægte denne afgørelse ved at appellere dommen.

Det retsmiddel, som den sagsøgte kan gøre gældende i forbindelse med et betalingspåkrav, er en indsigelse. Fristen for at gøre indsigelse er otte dage fra meddelelsen af betalingspåkravet for den sagsøgte (tre dage, når det drejer sig om veksler og checks). Indsigelsen skal begrundes, og anses ellers for at være grundløs. Der kan indgives en appel til anfægtelse af den afgørelse, hvori retten tager stilling til indsigelsen.

Hvis den sagsøgte alene bestrider kendelsen om omkostningerne, kan denne kendelse kun anfægtes ved, at afgørelsen appelleres.

1.6 Indsigelse

Den sagsøgte kan gøre indsigelse mod sagsøgerens krav. Indsigelsen skal være begrundet. Indsigelsen skal indeholde en angivelse af de faktiske omstændigheder, der underbygger indsigelsen, samt beviser, da indsigelsen ellers anses for at være grundløs (den civile retsplejelovs artikel 435, stk. 2). I indsigelsen skal den sagsøgte derfor anføre faktiske omstændigheder af juridisk betydning, dvs. de faktiske omstændigheder, der kan lægges til grund for en afvisning af kravet (hvis de skulle vise sig at være sandfærdige). Påstandene vedrørende disse omstændigheder skal være konkrete og specifikke.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis retten ikke forkaster den sagsøgte indsigelse med den begrundelse, at den er indgivet for sent eller er ufuldstændig og ulovlig, eller ikke afviser den, viderefører den proceduren i overensstemmelse med søgsmålet.

Parterne kan anføre nye faktiske omstændigheder og forelægge nye bevismidler under det første retsmøde, og den sagsøgte kan også gøre nye indsigelser vedrørende den anfægtede del af betalingspåkravet.

I sin kendelse om hovedkravet træffer retten afgørelse om, hvorvidt betalingspåkravet skal opretholdes helt eller delvist, eller hvorvidt det skal annulleres (den civile retsplejelovs artikel 436).

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Medmindre modparten gør indsigelse eller indgiver en appel, bliver afgørelsen eller betalingspåkravet endeligt og eksigibelt.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Den sagsøgte skal udtrykkeligt anmode retten om at udstede en attest om eksigibilitet. En domstolsafgørelse er eksigibel, hvis den bliver endelig, og hvis fristen for den frivillige opfyldelse af forpligtelserne er udløbet (første bestemmelse i loven om fuldbyrdelse og sikring af krav).

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Et betalingspåkrav, der ikke er gjort indsigelse imod, eller hvor en indsigelse er blevet forkastet eller afvist, bliver endelig og kan ikke længere anfægtes ved en appel.

Et endeligt betalingspåkrav kan anfægtes ved iværksættelse af ekstraordinære retsmidler.

Relevante links

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

Sidste opdatering: 03/11/2015

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Slovakiet

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Et betalingspåkrav henhører under de såkaldte summariske retsprocedurer. Proceduren er reguleret i § 265 ff. i lov nr. 160/2015 om civil retspleje (*zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok*) (i det følgende benævnt "CCP").

Et betalingspåkrav kan kun udstedes, hvis kravet vedrører retten til betaling af et pengebeløb på grundlag af faktiske omstændigheder, som fordringshaveren hævder foreligger, og om hvilke retten ikke er i tvivl, navnlig hvis disse faktiske omstændigheder er underbygget af dokumentbeviser. Retten kan træffe afgørelse om anmodningen, uden at sagsøgte høres, og uden at der afholdes retsmøde. I afgørelsen pålægges skyldneren at betale beløbet eller en del af det og betale sagsomkostningerne inden for en frist på 15 dage efter forkyndelsen eller at rejse en indsigelse inden for samme frist. Inden for rammerne af proceduren vedrørende betalingspåkrav anses rettens fastsættelse af sagsomkostningerne for at være en afgørelse.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej, det er der ikke.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Brugen af proceduren er frivillig, idet formålet er at behandle sagen på en effektiv og omkostningseffektiv måde. Udstedelse af betalingspåkrav afhænger ikke af fordringshaverens udtrykkelige anmodning, idet en domstol kan udstede et betalingspåkrav, også selvom fordringshaveren har anmodet retten om at træffe afgørelse ved en dom.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Hvis et betalingspåkrav skal forkyndes i udlandet, skal der udstedes et europæisk betalingspåkrav. Anmodningen om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav indgives på formular A som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure.

1.2 Den kompetente domstol

Distriktsretten (*okresný súd*) er den kompetente ret i første instans. Sagen skal behandles af den ret, der har saglig og stedlig kompetence.

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Anvendelse af en formular i disse procedurer er ikke obligatorisk, men hvis fordringshaveren sammen med sin stævning indgiver en anmodning om udstedelse af et betalingspåkrav på en formular, der er offentliggjort på Slovakiets justitsministeries websted (*Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky*) <http://www.justice.gov.sk/>, vil retten, såfremt de lovbestemte betingelser for udstedelse af betalingspåkrav er opfyldt, og retsgebyrerne er betalt, udstede et betalingspåkrav inden for ti forretningsdage fra den dag, hvor betingelserne er opfyldt.

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Repræsentation ved en advokat i disse sager kræves ikke.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Der er tale om summariske procedurer, hvor sagen kun er baseret på de faktiske omstændigheder, som fordringshaveren hævder foreligger. Det er derfor nødvendigt, at de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for det krav, som fordringshaveren har fremsat, er tilstrækkeligt dokumenteret. Opfyldelsen af det fremsatte krav skal være objektivt berettiget.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

Et krav skal dokumenteres ved, for eksempel, en kontrakt. I alle tilfælde skal det bevismateriale, som kravet hviler på, vedlægges kravet.

1.4 Afvisning af begæringen

Hvis retten ikke udsteder et betalingspåkrav, indleder den den procedure, der er beskrevet i § 168, stk. 1, i CCP, dvs. den procedure, der følges i enhver anden tvist.

Hvis kravet vedrører betaling af et pengebeløb på grundlag af en kontrakt, der er indgået med en forbruger, vil retten ikke udstede et betalingspåkrav, hvis kontrakten eller andre kontrakt dokumenter indeholder urimelige vilkår (jf. § 299, stk. 2, i CCP).

1.5 Klageadgang

Retsmidlet til anfægtelse af et betalingspåbud er indsigelse. Appel kan kun anvendes som retsmiddel til prøvelse af afgørelsen om sagsomkostningerne. Retten træffer afgørelse herom på summarisk grundlag, dvs. uden retsmøde.

1.6 Indsigelse

En indsigelse skal indgives til den udstedende ret senest 15 dage efter forkyndelsen af betalingspåkravet. Den skal begrundes. Der opkræves et retsgebyr for at rejse indsigelse.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Så snart en sagsøgt har rejst indsigelse inden for den gældende frist på et relevant grundlag, annulleres betalingspåbuddet, og retten berammer et retsmøde.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

Er der ikke rejst indsigelse indenfor fristen, opnår betalingspåkravet retskraft.

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Det er en betingelse for, at betalingspåkrav kan opnå retskraft, at det forsynes med et stempel om, at det er endeligt og eksigibelt, og det gives af den ret, der har udstedt betalingspåkravet. Derefter skal der fremsættes en begæring om fuldbyrdelse.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Hvis der ikke rejses indsigelse inden for den lovbestemte frist, der gælder for at rejse indsigelse mod et betalingspåkrav, har påkravet samme retsvirkning som en eksigibel dom. En ekstraordinær appel kan i henhold til *Občiansky súdny poriadok* iværksættes med henblik på at anfægte en endelig afgørelse, men kun hvis alle krav ifølge lovgivningen er opfyldt. Muligheden for at iværksætte en ekstraordinær appel afhænger af omstændighederne og de faktiske forhold i hver enkelt sag.

Sidste opdatering: 14/01/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Betalingspåbudsprocedurer - Finland

1 Findes der en procedure for betalingspåbud?

I Finland findes der en særlig betalingspåbudsprocedure, som er rettet specifikt mod inddrivelse af ubestridte gældskrav. I disse sager kan sagsøgte tilpligtes at betale sin gæld til sagsøger ved en såkaldt udeblivelsesdom.

Søgsmål kan også anlægges ved indsendelse af en elektronisk ansøgning om en stævning via en elektronisk formular på den finske domstolsforvaltnings websted (<https://oikeus.fi/en/>). Der findes yderligere oplysninger under "Elektronisk sagsbehandling – Finland".

1.1 I hvilke tilfælde kan proceduren anvendes?

1.1.1 Hvilke typer krav er omfattet af proceduren (f.eks. kun pengekrav eller kun kontraktlige krav)?

Proceduren kan anvendes i forbindelse med alle former for pengekrav, som er omfattet af en kontrakt indgået af parterne.

1.1.2 Er der en øvre beløbsgrænse for kravet?

Nej. Der er ikke nogen øvre eller nedre grænse for pengekravets størrelse.

1.1.3 Er det frivilligt eller obligatorisk at anvende denne procedure?

Proceduren er frivillig.

1.1.4 Kan proceduren anvendes, hvis skyldner har bopæl i en anden medlemsstat eller i et tredjeland?

Der findes i princippet ikke nogen regel, der fastslår, at sagsøgte skal bo i Finland. Det er dog en finsk ret, der skal behandle sagen, hvis proceduren skal anvendes. I Bruxelles I-forordningen fastlægges den ret, der har kompetence, efter hovedreglen, så en sag, der vedrører betalingspåkrav, skal behandles ved en ret i den retskreds, hvor sagsøgte har bopæl.

1.2 Den kompetente domstol

Den, der har kompetence i disse sager, er den almindelige domstol i første instans. I Finland går disse domstole under betegnelsen distriktsdomstole (*käräjäoikeus*). Den ret, der har kompetence, er som hovedregel distriktsdomstolen på det sted, hvor sagsøgte har bopæl. De almindelige bestemmelser om domstolskompetence finder anvendelse på betalingspåbudsproceduren (se "Domstolens kompetence – Finland").

1.3 Formkrav

1.3.1 Skal der bruges en standardformular? (Hvor fås den i givet fald?)

Ansøgninger om stævninger skal være skriftlige og indeholde specifikke oplysninger, herunder kravet, grundene (i kort form), eventuelle krav om godtgørelse af sagsomkostningerne og kontaktoplysninger på sagsøger og sagsøgte. Ansøgninger om stævninger skal være underskrevet.

Der findes ingen formularer på nationalt plan. Nogle distriktsdomstole har udarbejdet formularer, men det er ikke obligatorisk at bruge dem. Ubestride krav kan også indgives ved indsendelse af en elektronisk ansøgning om en stævning via en elektronisk formular på den finske domstolsforvaltnings websted (<https://oikeus.fi/en/>).

1.3.2 Skal man være repræsenteret af en advokat?

Hverken sagsøger eller sagsøgte behøver at være repræsenteret af en advokat, men det er altid tilladt at lade sig repræsentere.

1.3.3 Hvor detaljeret skal kravet begrundes?

Grundene til kravet skal anføres, så det kan skelnes fra andre krav.

1.3.4 Skal der forelægges skriftlig dokumentation for de krav, der gøres gældende? Hvilke dokumenter kan i givet fald tjene som bevis?

I sager om inddrivelse af ubestridte gældskrav er det ikke nødvendigt at føre beviser. Sagsøger skal kun føre passende bevis for kravet, hvis sagsøgte bestrider det.

1.4 Afvisning af begæringen

I praksis er det en hindring for en udeblivelsesdom, hvis sagsøgte med rimelig grund bestrider det krav, der er fremsat i ansøgningen om en stævning, hvorved kravet ikke længere er ubestriddt. Af andre situationer, der kan opstå, kan nævnes afslag på ansøgningen om en stævning. Det sker hovedsageligt, hvis den pågældende distriktsdomstol ikke har kompetence, eller hvis sagsøger på trods af, at han er blevet anmodet herom, har undladt at rette fejl i sin ansøgning om en stævning. I princippet er det også muligt, at sagen straks afvises ved dom, hvis kravet helt klart er ubegrundet, dvs. at kravet ikke har noget retsgrundlag. Retten undersøger ikke på anden måde kravets gyldighed.

1.5 Klageadgang

Det er ikke muligt for sagsøger at appellere en afgørelse om, at et krav ikke kan behandles som et ubestriddt krav, hvis sagsøgte beslutter sig for at bestride kravet. Sagen vil i så fald blive behandlet af distriktsdomstolen som en normal civilsag. Sagsøger kan imidlertid appellere en eventuel forkastelse eller afvisning af kravet.

1.6 Indsigelse

Dette spørgsmål er udformet med henblik på systemer, hvor der først sker det, at der afsiges en udeblivelsesdom eller udstedes et betalingspåbud, hvorefter sagsøgte får lejlighed til at gøre indsigelse. I Finland sendes kravet først til sagsøgte, og hvis sagsøgte ikke bestrider kravet, vil der blive afsagt udeblivelsesdom.

Distriktsdomstolen vil opfordre sagsøgte til at sende et skriftligt svar på sagsanlægget inden for en nærmere bestemt frist. Denne frist fastsættes af distriktsdomstolen og ligger normalt på mellem to og tre uger. I svaret skal det angives, om sagsøgte bestrider kravet, og en eventuel bestridelse af kravet skal begrundes. Desuden kan sagsøgte i svaret angive, hvilket bevismateriale han eller hun eventuelt agter at forelægge, samt stille krav om godtgørelse af sagsomkostningerne. Sagsøgte skal endvidere anføre sine kontaktoplysninger og underskrive svaret.

1.7 Hvis der gøres indsigelse

Hvis sagsøgte gør indsigelse inden for fristen, vil kravet ikke længere være ubestriddt, og det vil ikke være muligt at afsige en udeblivelsesdom. Under disse omstændigheder vil sagen automatisk blive behandlet som en normal civilsag.

1.8 Hvis der ikke gøres indsigelse

1.8.1 Hvad kræves der for at opnå en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes?

Hvis ikke sagsøgte bestrider kravet inden for fristen, vil der blive afsagt udeblivelsesdom i overensstemmelse med sagsøgers krav. Denne dom kan fuldbyrdes umiddelbart.

1.8.2 Er en sådan afgørelse endelig, eller har skyldneren stadig mulighed for at appellere afgørelsen?

Sagsøgte kan ikke appellere en udeblivelsesdom til appeldomstolen (*hovioikeus*), men vedkommende har mulighed for at indgive en ansøgning til distriktsdomstolen om fornyet behandling. En ansøgning om fornyet behandling indebærer, at sagen sendes tilbage til den distriktsdomstol, der afsagde udeblivelsesdommen, som så behandler sagen på ny. Ansøgninger om fornyet behandling skal indgives senest 30 dage efter den dag, hvor sagsøgte fik meddelelse om udeblivelsesdommen. Hvis ikke der indgives nogen ansøgning om fornyet behandling, står udeblivelsesdommen ved magt.

Sidste opdatering: 04/11/2019

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.